

NE VORBEȘTE PĂRINTELE CLEOPA

VOLUMUL 7

CUVÂNT ÎNAINTE

Cu binecuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos, cu îngăduința Prea Cuviosului Arhimandrit Cleopa Ilie și cu stăruința fiilor săi duhovnicești, oferim tuturor iubitorilor de Dumnezeu și al șaptelea volum din seria binecunoscuta de toți - Ne vorbește Părintele Cleopa.

Suntem încredințați ca orice noua apariție din scrierile Prea Cuviosiei sale este o adevărată bucurie pentru noi toți, călugări și mireni, și ne simțim îndemnați *s-o citim și să urmăm sfatul sau duhovnicesc.

La început, Părintele Cleopa ne oferă o frumoasă predica cu conținut dogmatic și mistic, ținută la hramul Schitului Sihla - Schimbarea la Fata -, în vara anului 1978, care predomina întregul volum prin profunzimea și dinamismul ei apofatic.

După ce vorbește despre patimile Domnului, aduce un minunat cuvânt de lauda în cinstea Preasfintei Nascătoare de Dumnezeu, care se cuvine să fie citita de tot creștinul.

În continuare, sunt redată pe larg 14 reguli pentru mergerea creștinilor la biserică, pe care trebuie să le știe și să le respecte fiecare. Un capitol special este intitulat „Cum înșală diavolul pe om”, în care se arată cea mai iscusită metoda, prin care creștinul își pierde mântuirea, prin amânarea pocainlei, care este valabilă pentru noi toți.

Alte capitole pe care le găsim în acest volum, sunt intitulate: „Lucrarea conștiinței”, „Nunta creștina”, „Sfaturi duhovnicești foarte folositoare tuturor -”, „Inima de mama”, „Minunea făcută de Dumnezeu cu văduva Anastasia”, „Sinodul al VII-lea Ecumenic” și altele.

Încredințați ca și acest volum, cu învățături duhovnicești al Părintelui Cleopa va aduce bucurie și o rază de lumină în casele și inimile noastre, îl recomandăm tuturor bunilor creștini iubitori de Hristos, care doresc să meargă pe calea mântuirii.

Arhimandrit Ioanichie Balan

Sfânta Mănăstire Sihăstria.

Soborul Sfinților Arhangheli, 8 Noiembrie - 1998

PREDICA LA SCHIMBAREA LA FATA

Ținuta cu prilejui hramului Schitului Sihla, în anii 1978.

Părinților, fraților și iubiți credincioși.

Biserica lui Hristos cea dreptmaritoare are un brau, cu care este încinsa de-a lungul anului. Pe acest brau se găsesc douăsprezece margaritare preasculpe și preasfinte, adică cele douăsprezece praznice împărătești.

De aceea, la aceste dumnezeiești praznice, predicile sunt mai grele și mai dogmatice, pentru ca în aceste praznice este arătata toată taina iconomiei în trup a lui Iisus Hristos și toată mântuirea neamului omenesc.

Astăzi este dumnezeiască Schimbare la Fata a Domnului, Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Acest mare eveniment din viața Mântuitorului nostru, aceasta mare sărbătoare și prealuminat praznic *s-a petrecut în anul treizeci și trei al vieții Domnului nostru Iisus Hristos și în ultimul an al propovăduirii Sale.

Mântuitorul era pe atunci în partea Cezareei lui Filip, unde marele Apostol Petru L-a mărturisit ca fiind Fiul lui Dumnezeu cel adevărat. El i-a întrebat pe apostoli: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului? Iar apostolii ziceau: Doamne, unii zic ca Tu ești Ilie, alții zie că ești Ieremia sau alții, ca Tu ești unul din proroci (Matei 16,13 - 14).

Iar Mântuitorul, vrând să scoată din mintea lor aceasta mare greșeala, ca El ar fi unul din proroci, care *s-ar fi reîntrupat, (ca să scoată din mintea lor și a tuturor popoarelor creștine de mai târziu), a binevoit să-i ia pe cei trei apostoli, pe Petru pe Ioan și pe Iacov, fratele sau, și să-i suie pe vârful Muntelui Tabor.

Acolo, cei trei apostoli, fiind obosiți de călătoria muntelui - ca muntele este mare, lung și înalt -, când au ajuns cu Mântuitorul sus, de mare oboseala, au stat jos și *s-au odihnit pana au adormit. Apoi, trezindu-se ei, prin iconomia lui Dumnezeu, Mântuitorul *S-a schimbat la fata înaintea lor. Hainele Lui *s-au făcut ca lumina, fata Lui

strălucea mai mult decât soarele, iar ei, văzând aceasta, *s-au spaimantat foarte și au văzut ca stătea în vazduh și vorbea cu doi mari proroci, cu Moise și cu Ilie.

Moise era icoana și închipuirea Mântuitorului, care a condus poporul lui Israel prin pustie pana la primirea legii, mai înainte de venirea lui Hristos; și Ilie, cel mai slavit dintre proroci, care va veni și la a doua venire să predice Evanghelia trei ani și jumătate pe pământ, împreună cu Enoh și Ioan, pe vremea lui Antihrist, ca să întoarca poporul evreiesc la dreapta credința.

Stand ei așa și privind la Mântuitorul, auzeau cum vorbea Mântuitorul cu Ilie și cu Moise în limba aramaica, limba lui Adam, pentru intrarea care avea *s-o facă El în Ierusalim și pentru preaslăvita Lui patima, pentru răstignire, pentru moarte și înviere.

Apostolii auzeau, dar erau imbatati de lumina, de frica și de cutremur, ca un nor deodată a cuprins vârful Taborului. Dar norul acesta nu era întunecat, ci luminos ca soarele și se întindea de la cer până la pământ și un glas din nor, de sus, *s-a auzit: Acesta este Fiul Meu cel iubit, intru care bine am voit. Pe Acesta să-L ascultați! (Matei 17,5).

Dar, stand ei, deodată au dispărut cei doi proroci. Ilie *s-a dus în țara sa și Moise *s-a ridicat la cer, iar ei au rămas uimiti, înțelegând ca Hristos nu-l Ilie, ci este Dumnezeuul lui Ilie; Hristos nu-i Ieremia, ci este Cel care l-a sfințit pe Ieremia în pântecele maicii lui, și iarăși ca Hristos nu este Moise, ci este Cel care a dat lege lui Moise, pentru ca Dumnezeu anume a voit să se arate acești doi proroci, ca El este Dumnezeuul prorocilor și nu unul din proroci.

O, minunile Tale, Doamne! Ce era pe Tabor acum? Taborul luase forma Bisericii. Acolo se vedeau cele două Testamente: Testamentul Vechi era reprezentat prin Ilie și prin Moise, iar Testamentul Nou, prin cei trei apostoli: Ioan Evanghelistul, Iacov și Petru.

„Acolo – zice dumnezeiescul părinte Efrem Șirul – au văzut apostolii pe proroci și prorocii pe apostoli. A văzut

iconomul Tatălui, adică Moise, pe episcopul lui Dumnezeu, pe marele Apostol Petru, căruia i s-au dat cheile împărăției cerurilor. Acolo feciorelnicul Legii Vechi, Ilie, a văzut pe feciorelnicul Legii Noi, pe Ioan Evanghelistul, și s-a făcut Muntele Taborului în chipul Bisericii”.

Acolo se aude și glasul Tatălui, după ce pleacă cei doi proroci, Care zice: Acesta este Fiul Meu cel iubit, intru care am binevoit; pe Acesta să-L ascultați!

Petru Apostolul, care iubea mult pe Mântuitorul, ca și Ioan Evanghelistul, neștiind ce vorbește – cum spune Evanghelia –, ar fi vrut ca bucuria, lumina și dulceața aceea pe care o văzuse acolo, să rămână cu el totdeauna. De aceea, când a văzut pe Tabor pe cei doi proroci, îi spune Mântuitorului: Doamne, bine este să stăm noi aici! Să facem aici trei colibe! Ție una, lui Moise una și una lui Ilie! (Matei 17,4). Dar uitase că-i trebuie și lui coliba și lui Ioan Evanghelistul și lui Iacov! Dragostea lui era să-i umbreasca pe cei trei pe care-i văzuse.

Iar Mântuitorul, parca-i zicea lui Petru:

„O, Petre, vrei să-mi faci Mie coliba? Iată îndată vine coliba!”

Și încă stand ei de vorba, un nor luminos i-a acoperit pe dâșii. Un nor plin de strălucire și de lumina îi umbrea, le ținea și umbra și lumina. Și-i zicea Mântuitorul lui Petru: „Iată, Petre, coliba! mai vrei să faci coliba? Eu ți-am adus nori din cer, ca să te umbreasca și să te lumineze. Adu-ți aminte, Petre, că n-am nevoie aici de colibe tale! Eu sunt care am acoperit poporul lui Israel, pe cei 638.000 robiți, care au ieșit din robie sub nor. Îi duceam ziua și-i acopeream ca sub aripi de vultur și noaptea îi lumineam cu stâlp de foc.

Iată, Petre, coliba nefăcuta de tine! Iată nor care strălucește mai mult decât soarele, și-ți ține și umbra! Deci să știi, Petre, ca Eu n-am nevoie de colibe tale. Eu pot să umbresc tot pământul și tot cerul, ca Eu l-am făcut”.

Și atunci, din acel nor preascump, aude Petru glasul Tatălui, al Părintelui, că se duseseră prorocii. Vine Tatăl din cer și mărturisește cine este Hristos. Ce le spune? „Voi

ați văzut ca Hristos nu-i nici Ilie, nici Moise, nici Ieremia. Hristos Dumnezeu, Care-i cu voi pe Tabor, este Fiul Meu cel iubit, intru care bine am voit; pe Acesta să-L ascultați!"

Dumnezeu Tatăl știa că Petru o să-L mărturisească pe Hristos până la Roma și acolo avea să moară răstignit cu capul în jos; și Ioan Evanghelistul avea să fie îngropat de viu, și lui Iacov avea să i se taie capul cu sabia de către Irod. Știa că până la moarte vor mărturisi pe Hristos.

„Dar să știți pe cine mărturisiti! Acesta care pe Tabor *S-a schimbat la fata și hainele Lui se văd acum ca lumina și fata Lui ca soarele, nu este Moise, nu-i Ilie, nici Ieremia, nu este unul din proroci, este Fiul Meu cel iubit intru care bine am voit, Pe care și la Iordan L-am mărturisit, pe Acesta să-L ascultați!"

Și așa au luat încredințare mai mult marele Apostoi Petru, cu Ioan și Iacov, ca Iisus Hristos este Mesia, este Fiul lui Dumnezeu și nu este unul din proroci, ci este Dumnezeul prorocilor, Care i-a zidit pe ei în pântecele maicilor lor.

Dar, o, minunile Tale, Mântuitorule! Ce *s-a arătat pe Tabor? Oare ființa lui Hristos? Doamne, ferește! Ar fi o hula sa gândești aceasta, ca ființa era aceea ce iradia din Hristos.

Prin secolul al XII-lea, a fost în Bulgaria o erezie ce se chema „bogomili”. De la aceia au rămas cărțile care se numesc „Visul Maicii Domnului”, „Epistolia „și „Cele douăsprezece vineri”, cărți apocrife pe care Biserica le-a tolerat, dar nu le-a aprobat niciodată.

Acești eretici aveau pretenția ca ei, atunci când se roagă, vad ființa lui Dumnezeu. O, ce mare hula și nebunie! Ființa lui Dumnezeu, care n-o văd heruvimii și serafimii și toate puterile cele gânditoare din ceruri, ei aveau pretenția ca, atunci când se roagă, apare o lumina și vad ființa lui Dumnezeu!

Era cea mai mare hula adusa lui Dumnezeu, ca cineva poate să vadă ființa Lui! Ce spune dumnezeiescul Evanghelist Ioan? Pe Dumnezeu nimeni niciodată nu L-a văzut! (Ioan 1,18). Aici nu face aluzie la Dumnezeu

întrupat, ca pe Acela l-am văzut; sau la Dumnezeu, Care se arata lui Avraam, lui Isaia și lui Moise, cu pogoramant și cu închipuire, ci la ființa lui Dumnezeu, pe care nimeni n-a văzut-o niciodată.

Ființa lui Dumnezeu este inaccesibila la toate taberele minților raționale din cer și de pe pământ și nimeni nu poate să vadă ce este El după ființa. Iar acei eretici spuneau ca ei în vremea rugăciunii vad ființa lui Dumnezeu.

Slava ființei lui Dumnezeu reflecta raze și se lumina ca soarele, pentru ca El era însuși Dumnezeu și din dumnezeirea Lui slobozea raze ca un soare intens dumnezeiesc. Ceea ce se vedea pe Tabor nu era lumina creata, ci necreata, lumina care izvora din dumnezeirea Lui și era slava ființei lui Dumnezeu sau lumina slavei lui Dumnezeu.

Aceasta era deosebirea între schimbarea la fata a lui Hristos și a sfinților Lui, proroci, patriarhi și cuvioși de mai târziu.

Tocmai aceasta a fost lupta cea mare și înverșunata a Sfântului Grigorie Sinaitul și Sfântului Grigorie Palama, preaîndumnezeitul la minte, cu ereticii Varlaam și Achindin, balaurii cei din Calabria Italiei, care-i învinuiau pe sihastrii din Athos că sunt bogomili, care spun că vad o lumina în vremea rugăciunii și ca vad ființa lui Dumnezeu.

Dumnezeiescul Grigorie Palama, ale care-i sfinte moaște, cu toată nevrednicia, le-am sărutat acum câțiva ani la Mitropolia din Tesalonic, a fost cel mai mare teolog grec din secolul XIV. El a întrecut pe toți cu teologia lui, fiind mai presus de apofatismul Sfântului Dionisie.

Dacă Sfântul Dionisie Areopagitul are cea mai înalta teologie, teologia apofatica sau negativa, Sfântul Grigorie Palama a trecut și peste aceasta. El numai cu puțin a întrecut pe dumnezeiescul Maxim Mărturisitorul, prea îndumnezeitul la minte, cel mai mare vârf al teologiei grecesti. Sfântul Grigorie apara pe părinții din Sfântul Munte, pe isihăști, că nu sunt bogomili, ca vad lumina mare în vremea rugăciunii celei gânditoare a inimii.

Ei nu văd ființa lui Dumnezeu, ci altceva vad. Ce vad? Slava ființei lui Dumnezeu! Citiți în Filocalia VII, care o aveți, și vedeți lupta cea mare, care a ținut sute de ani pe tema isihasmului! Să vedeți, lumina era care iradia din Hristos, dar nu era ființa Lui. Auzi ce spune dumnezeiescul părinte Efrem Șirul: „Din tot trupul Sau izvora raza slavei lui Dumnezeu”.

Deci lumina de pe Tabor nu este ființa lui Hristos, ci slava ființei Lui. Să știți totdeauna, cei care sunteți teologi! Că o să aveți discuții cu oameni paruti filosofi ai veacului de acum. Niciodată ființa lui Dumnezeu nu *s-a arătat cuiva, ci slava ființei lui Dumnezeu. De aceea canta Biserica astăzi: „... arătând ucenicilor Tai slava Ta - cât? nu toată, ci -, pe cât li se putea”.

Deci, slava ființei lui Dumnezeu *s-a arătat pe Tabor apostolilor. Și aceasta se poate arata și sfinților în vremea rugăciunii celei gânditoare a inimii, celor ce știu să se roage cu inima lui Dumnezeu. Dar nu este aceasta ființa Lui, ci slava ființei Lui. Să rețineți!

Să știți un lucru. Slava ființei lui Dumnezeu este nedespartită de ființa Lui. După cum la soare raza nu se desparte de ea, așa și slava lui Dumnezeu nu se desparte de ființa Lui. Dar nu este însăși ființa Lui, ci slava ființei lui Dumnezeu.

Iată ce este, fraților, Schimbarea la fata a Mântuitorului. Cum v-am spus la început, nu *s-a făcut luminarea dinafară, ci dinăuntru, adică Hristos nu. Se luminează de altcineva, ca să strălucească ca luna, ci invers. La Hristos, lumina care se vedea în Tabor nu era ca la sfinții care se schimbau la fata.

Așa sa înțelegeți lumina de pe Tabor, așa sa înțelegeți lumina pe care o pot vedea sfinții într-o mare și înalta rugăciune a inimii. Tot omul este dator să se schimbe la fata. Dar cum se poate schimba la fata? Dacă ieri a fost desfrânat și *s-a mărturisit, să nu mai fie! Dacă a fost hoț, să lase hoția! Dacă a fost înjurător sau bețiv, să lase beția și înjuratul sau fumatul, să lase răutățile, să le mărturisească, să le plângă toată viața, să facă canonul; și

așa se schimba omul nu la fata cea din afară, ci la cea din launtru a sufletului.

Și atunci, așezarea omului care a fost înainte de păcat, cu aceea care este când intra în fericire și în treptele duhovnicești ale desăvârșirii, nu mai seamănă.

Ieri era ca un drac, slujind păcatului, și astăzi, dacă *s-a pocăit, și-a îndreptat viața și *s-a sfințit, se face lumina și are lumina duhovnicească într-insul și merge din putere în putere, dintr-o desăvârșire în alta, pe cele trei trepte ale urcușului duhovnicesc, care sunt:

— Nepatimirea raționala a sufletului sau făptuirea morala;

— Slobozenia duhovnicească a sufletului rațional care-și retrace mintea sa din simțire și o leagă cu Dumnezeu prin contemplatia naturala și duh, și

— Odihna duhovnicească a sufletului rațional, (sâmbetele sâmbetelor), care-și retrace mintea sa chiar de la toate contemplatiile naturale în duh, de la cugetările cele mai înalte din zidiri și o leagă cu totul de Dumnezeu în extazul iubirii. Amin.

PATIMA DOMNULUI

Eu vorbesc și la mulți și la puțini. Și dacă atunci când vorbesc, o sută se vor întoarce la pocăința, plata însutita voi avea! Dacă șaizeci sau treizeci se vor întoarce, cum spune Evanghelia, mare plata voi avea! Iar dacă, din cei puțini care sunt în biserică, numai unul se va întoarce la Dumnezeu, și aceasta este mare plata, ca un singur suflet îi mai scump decât toată lumea, decât tot ce exista sub cer.

Deci, tocmai aceasta m-a îndemnat la acești puțini, care au venit cu multă ostencala, având în vedere ploile și glodul, dealurile de urcat și muntele, au răzbatut cu toată tăria sa ajungă până aici, mai mare plata au aceștia, decât atunci când vine cineva numai când e vreme buna.

Cu cât o faptă buna se face mai cu osteneala, cu atât mai mare plata are de la Dumnezeu. Fapta buna care se face cu mai puțină osteneala, mai puțină plata are, iar care o faci mai cu greutate, cu mai multă osteneala, mai mare plata are de la Preasfântul Dumnezeu.

Cu opt zile mai înainte de a se sui pe Muntele Tabor, când Petru l-a mărturisit pe Mântuitorul, zicând: Tu ești cu adevărat Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu (Matei 16,16), Mântuitorul l-a lăudat foarte pe Petru pentru aceasta mărturisire, așa de adevărata și dogmatica, și i-a zis: Fericit ești, Simone, fiul lui Iona, ca nu trup și sânge ți-au descoperit ție aceasta, și Eu îți zic ție ca tu ești Chefa, că așa îl chema, tu te vei chema Petru, adică piatra credinței, și pe aceasta piatra Biserica voi zidi și porțile iadului nu o vor birui (Matei 16,17 - 18).

Aici ne arata ca pe dreapta credința a lui Petru și a tuturor care vor crede ca el, se va întemeia Biserica lui Hristos, iar porțile iadului, cum arata Sfântul Atanasie, care sunt gurile sectarilor și a ereticilor care hulesc adevărul Bisericii, nu o vor birui.

Să nu vorbiți de rău Biserica, că este întemeiata pe piatra cea din capul unghiului, care este Iisus Hristos. Dar tot atunci, cu opt zile înainte de Schimbarea la Fata, Petru, fiind lăudat așa de tare pentru dreapta lui credința, primește și o ocară de la Hristos. Ca Mântuitorul începe să predice despre patima Lui, de suferințele Lui, pe care avea să le sufere în Ierusalim, și zice: Iată, ne suim în Ierusalim și Fiul Omului se va da în mâinile oamenilor păcătoși, și L vor batjocori pe El, și L vor bate, și L vor scuipa, și L vor rani, și L vor răstigni, și L vor omori pe El, iar a treia zi va învia (Matei 16,21; 20,18).

Petru, care îl iubea foarte mult pe Mântuitorul, cauta să-L oprească, să nu meargă la răstignire: Doamne, să nu-ți fie Ție una ca asta! (Matei 16,22). „Cruta-Te pe Tine, Doamne! Nu Te sui în Ierusalim! Stai aici, nu cumva să mori!”

Atunci Mântuitorul se întoarce la Petru și-i spune cu manie: Înapoia Mea, satano, ca nu cugeți cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor! (Matei 16,23). Iar pe Petru îl numește satana, căci cuvântul satana înseamnă potrivnic, că i se împotriva lui Hristos să nu împlinească planul mântuirii neamului omenesc, să nu meargă la moarte. În felul ăsta îl numește „satana”. Adică,

tu Mă oprești să merg la moarte? Dacă nu ma duc Eu la moarte, nu se mântuiește tot neamul lui Adam care sta în iad de 5508 ani. Dacă nu voi merge pe Golgota întâi ca să sufăr până la moarte și moarte de cruce, tot neamul omenesc nu poate să fie mântuit; ca pentru asta am venit în lume, să-mi vars sângele și să mor pentru neamul omenesc, din dragostea pe care o am către el.

Tu vrei să rămân pe Tabor? Dar la Golgota cine are să meargă?

Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, și nu voi duce crucea pe Golgota, prorocia lui Isaia Prorocul, care zice: Dat-am spatele Mele spre bățai și obrazul Meu spre scuipari și n-am întors fata Mea de către rușinea scuipătorilor (Isaia 50,6), unde se va împlini?

Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, cum se va împlini Scriptura, care zice: Și n-avea El chip nici asemănare, om ce știa sa rabde dureri și plin era de rani, și cu rana Lui, noi toți ne-am vindecat? (Isaia 53,2 - 5). Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, unde se va împlini Scriptura, care zice: Și cu cei fără de lege *S-a socotit? (Isaia 53,12), că L-a răstignit între doi tâlhari.

Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, unde se va împlini Scriptura, care zice: Vedeau-vor pe care L-au împuns când Ma va împunge cu sulița în coasta după prorocia lui Zaharia Prorocul, (Zaharia 12,10)?

Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, prorocia lui David Prorocul, care zice: Dat-au spre mâncarea Mea fiere și în setea Mea m-au adăpat cu oțet (Psalmi 68,25), cum se va împlini?

Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, Scriptura care zice: Împărțit-au hainele Mele lorusi și pentru cămașa Mea au aruncat sorti, (Psalmi 21,20), unde se va împlini?

Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, și nu ma voi duce să-mi curgă tot sângele pe Cruce, ca să rămână oasele goale unde va fi prorocia psalmului care zice: Numărat-au toate oasele Mele, iar ei stăteau și se uitau la Mine? (Psalmi 21,19).

Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, să-mi faci coliba,

prorocia care zice: Străpuns-au mâinile Mele și picioarele Mele și M-au răstignit, (Psalmi 21,18), unde se va împlini?

Dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, cum se va împlini Scriptura, care spune: El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rana Lui, noi toți ne-am vindecat? (Isaia 53,5).

Și dacă Eu voi rămâne pe Tabor, Petre, porțile cele de arama cine le va deschide, pentru ca zice Scriptura: „Ridicați, boieri, porțile voastre și vă ridicați porțile cele veșnice, ca să intre împăratul slavei”, și celelalte (Psalmi 23,7,9).

Și așa, pe Petru îl muștra conștiința, căci cauta să-L oprească pe Mântuitorul, să nu meargă la răstignire. Iar Hristos zice: „Eu vă arat pe Tabor cine sunt Eu, dar mergem dincolo la Golgota pe celălalt munte și acolo voi suferi să împlinesc Scriptura, să mă duc intru slava pe care am avut-o la Părintele Meu mai înainte de întemeierea lumii și să ridic firea lui Adam de-a dreapta măririi intru cele înalte”.

Iar Mântuitorul a binevoit să ia pe cei trei apostoli, pe Petru, pe Ioan și pe Iacov, fratele sau, și i-a suit pe vârful Muntelui Tabor.

Acolo, cei trei apostoli, fiind obosiți de călătoria muntelui, au adormit. Prin iconomia lui Dumnezeu, trezindu-se ei, Mântuitorul *S-a schimbat la fata înaintea lor și au văzut ca stătea în vazduh și vorbea cu doi mari proroci, cu Moise și cu Ilie.

Deci *s-a făcut Muntele Taborului, cum spune Sfântul Efrem, în chipul Bisericii. Tatăl vorbea din cer; Fiul se schimbase la fata, Duhul Sfânt era reprezentat prin chip de nor, Legea Noua era reprezentată prin cei trei apostoli, care stăteau jos amesiti de lumina dumnezeirii, și cei doi proroci, Moise și Ilie, care reprezentau Legea Veche, stăteau în vazduh și vorbeau cu Dansul.

Și așa Taborul a luat chipul Bisericii lui Dumnezeu, în clipa schimbării la fata a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Iată cât de mare taina se arata pe Tabor, ca nu mult

după aceasta Mântuitorul să meargă în Ierusalim, să fie prins, să fie vândut, să fie bătut, biciuit și răstignit și în cele din urmă să învie din morți.

CINSTIREA MAICII DOMNULUI

Dintre toți sfinții, pe care trebuie să-i cinstiți, să cinstiți mai tare pe Maica Domnului! auziți cum lauda Biserica pe Maica Domnului? Scaun de Heruvimi, Fecioara. Ai auzit axionul Marelui Vasile? Ați auzit „ca pântecele tău mai desfătat decât cerul a lucrat!” Comoara și vistieria tuturor darurilor Duhului Sfânt a fost Maica Domnului!

Prin Maica Domnului, Dumnezeu *S-a pogorat până la noi și firea noastră *s-a ridicat până de-a dreapta mării întru cele înalte, până de-a dreapta lui Dumnezeu-Tatal. Firea cu care este îmbrăcat Hristos astăzi, adică firea omenească fără de păcat, a luat-o din preacuratele sangiuri ale Maicii Domnului.

Iată, ea este scara lui Iacov pe care, ai văzut, se pogorau și se suiau îngerii lui Dumnezeu, pe care a văzut-o Iacov când dormea, când mergea spre Laban Sirianul. Ca Dumnezeu *S-a pogorat pe aceasta scara prin întrupare până la noi, *S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din preacuratele sangiuri ale Fecioarei Maria și a ridicat firea noastră până de-a dreapta mării întru cele înalte, de unde era căzuta toată firea lui Adam în fundul iadului, cu toți patriarhii și prorocii.

Să aveți mare evlavie, fraților, la Fecioara Maria și fericita este casa și familia aceea care are în casa icoana Maicii Domnului și în fiecare dimineața îi citește Acatistul și cinstitul ei Paraclis și toți știu rugăciuni către Maica Domnului.

Mult pot și sfinții lui Dumnezeu, dar niciunul cât Maica Domnului. Dacă nu era Maica Domnului în ceruri, între Sfânta Treime și noi, lumea asta se pierdea de mult. Ea pururea sta în genunchi și se roagă Preasfintei Treimi.

Ea este a patra fata duhovnicească din ceruri. Întâi este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, adică Sfânta Treime, apoi a patra este Maica Domnului.

Auziți cum canta Biserica: Ceea ce ești mai cinstita decât heruvimii și mai marita fără de asemănare decât serafimii... Ați auzit? De ce? Ea a purtat în pânțele ei pe cel ce a zidit serafimii și heruvimii din neființa. Ea n-a purtat un sfânt în pânțele ei; ci pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel ce a făcut heruvimii și serafimii numai cu gândirea, pe care L-a purtat în pânțele ei. Și ea n-are împărtășire de Dumnezeu cu participare, cum au heruvimii sau serafimii sau preafericitele tronuri.

Dumnezeu se odihnește pe tronuri cu darul, nu cu ființa. Iar în preacuratele sangiuri, adică în pânțele Maicii Domnului și în brațele ei preasfinte, Dumnezeu nu se odihnește cu darul, ci cu ființa. Toată dumnezeirea *S-a unit cu toată omenirea din preacuratele sangiuri ale Maicii Domnului!

Pentru ca Cel ce era în brațele ei nu era numai om, era Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit. De aceea Biserica înțelege ca „... pânțele tău *s-a făcut mai desfătat decât toate cerurile”. Dumnezeu nu încapă în toate cerurile, că nu-L cuprinde nicio ființa dar a încăput în pânțele Preacuratei Fecioare.

Știți voi cine-i Maica Domnului?

Ea este Împărăteasa Heruvimilor, împărăteasa a toată făptura; camara întrupării lui Dumnezeu Cuvântul! Ușa Luminei, ca lumina cea neapropiata gânditoare prin ea a venit în lume. Ușa vieții, ca Viața Hristos prin ea a intrat! Poarta cea încuiata prin care n-a trecut nimeni decât Domnul, cum spune Prorocul Iezechiel (cap. 44,2).

Scara către cer, pod către cer; porumbita care a încetat pierderea sau potopul păcatelor, precum porumbila lui Noe a adevărit încetarea potopului. Cădelnița dumnezeiască, ca a primit focul dumnezeirii și Biserica a Preasfântului Duh.

Cine este Maica Domnului?

Este Mireasa Tatălui, Maica Cuvântului, și Biserica Duhului Sfânt.

Știți voi cine-i Maica Domnului?

Când auzi un blestemat de sectar ca nu crede în

Maica Domnului, fugi, ca acesta este fiu al iadului. Vor vedea în ziua judecății ceea ce spune la Psalmul 44: De fata a statut împărăteasa de-a dreapta Ta, îmbrăcata în haina aurita și prea înfrumusețata (vers. 11).

Maica lui Dumnezeu, Împărăteasa cerului și a pământului, câtă mila are de cei care au crezut în ea și au laudat-o, și câtă urgie are să vină peste cei care n-au crezut în ea!

Ce vor face sectele care nu cred în Maica Domnului și popoarele care n-o cinstesc? Când ea sta de-a dreapta mării, sta de-a dreapta Sfintei Treimi! Și cate miliarde de suflete care au credința și nădejde în Maica Domnului vor trece ușor vămile vazduhului și din moarte la viață, pentru că au cinstit-o pe Maica Domnului. Deci, vă rog să nu lipsească din casa Acatistul Maicii Domnului, Paraclisul și alte rugăciuni către Maica Domnului! Și la icoana ei să arda candela permanent.

Când vezi icoana Maicii Domnului cu Pruncul Hristos în brațe, tu știi ce vezi acolo? Cerul și pământul! Cerul este Hristos, Cel mai presus de ceruri; Ziditorul cerului și al pământului; și Maica Domnului reprezintă pământul, adică toate popoarele de pe fata pământului, ca ea este din neamul nostru. Este din seminție împărăteasca și arhierească.

Brațele Maicii Domnului sunt mult mai puternice decât umerii heruvimilor și ale preafericitelor tronuri. Deci pe cine tine Fecioara Maria în brațe? Voi știți pe cine tine? Pe Cel ce a făcut cerul și pământul și toate cele văzute și nevăzute.

Știți voi cine este Maica Domnului și câtă cinste, câtă putere și câtă mila are? Este mama noastră, că are mila și de săraci și de văduve și de creștini. Pururea se roagă Mântuitorului Hristos pentru noi toți.

De când i-a spus arhanghelul puterilor cerești, Gavriil, care venise în Nazaret la ea cu crin, cine este Cel care se va naște, zicându-i: Bucură-te ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine (Luca 1,28), ea fiind fecioara, neștiind de bărbat, l-a întrebat pe arhanghel:

Cum va fi aceasta să nasc, ca eu nu știu de bărbat? Și i-a spus chipul zămislirii, ca prin auz va fi. Duhul Sfânt va veni peste tine și puterea celui Preaînalt te va umbri. Pentru aceasta și Sfântul care se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema (Luca 34,35).

Ea s-a umplut de toate darurile Duhului Sfânt devenind camara. Dacă un om credincios înțelege tainele mari dumnezeiești, cu atât mai mult Maica Domnului. Ea și-a dat seama că este camara lui Dumnezeu-Cuvântul. Și gândiți-vă, când îl purta în brațe pe Hristos și îl alăpta, să suga laptele de la ea: „Pe cine m-am învrednicit eu să nasc și să port în brațe?” De aceea ea s-a numit „roaba” (Luca 1,38).

Iată cât har avea Maica Domnului! Și fecioria, că era de neam împărătesc, al lui David, și arhieresc, al lui Aaron, și nu făcea nimic, dacă nu era smerita. Când a văzut ce misiune are ea pe pământ, i-a spus îngerului: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! S-a numit „roaba”.

Dar a prorocit, când s-a dus ea la Ierusalim: Iată, de acum ma vor ferici toate neamurile! (Luca 1,48) Ea își dădea seama. A devenit maica după trup a lui Dumnezeu-Cuvântul. „Toate popoarele și îngerii și heruvimii, toate ma vor slavi de-acum. Așa a voit Dumnezeu să mă aleagă din toate fecioarele de pe fata pământului”.

Și atunci, cum Spune istoria, când Mântuitorul era mic, ea îl alăpta, îl pune într-o fașă curată, albă și începea a face sute de metanii la El și-l săruta piciorutele. Ca ea își dădea seama: „Acesta pe care îl vezi prunc, este Dumnezeu cel mai înainte de veci”, cum cânta Biserica: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de ființa naște și pământul peștera, Celui neapropiat aduce. Îngerii cu pastorii slavoslovesc și magii cu steaua călătoresc, ca pentru noi S-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci. Își dădea seama pe cine naște și pe cine poartă în brațe.

CELE 14 REGULI PENTRU MERGEREA LA BISERICA

Fraților, trebuie să știți ca un creștin care merge la

biserica are 14 reguli canonice de buna cuviința, dacă vrea să-l folosească sfânta biserică. Dacă nu le împlinește, se duce la biserică spre osândă.

Am să vă spun regulile de buna cuviința pentru un creștin care merge la sfânta biserică. Dacă vreți să fiți fi cu adevărat ai Bisericii lui Hristos celei dreptmaritoare, care ne naște pe noi prin apa și prin Duh la Botez, de aproape 2000 de ani, în Biserica lui Hristos, care este stâlp și întărire a adevărului, să știți regulile de mergere la biserică, după cum urmează:

1. Prima condiție canonică pentru a merge la Sfânta Biserică este să te ierți cu toți. Dacă merge mama la biserică, sau tata, să zică: „Iertati-mă, mai băieți! Iarta-mă, soție!”

2. A doua condiție canonică. Când mergi la Biserică să duci un mic dar din casa ta. Măcar o lumânărică, măcar un banut, o prescura, un pahar de vin, ce poți. Ca prin acel mic dar pe care-l duci tu la biserică se binecuvântează toată averea ta, căci îl dai jertfa lui Dumnezeu.

3. A treia condiție canonică. La biserică este bine să mergi mai de dimineață, ca să poți apuca Evanghelia învierii de dimineață și Slavoslovie. Și totodată dacă te duci mai devreme, te poți închina liniștit, nu-ți lume multă la biserică, te duci la locul tău fără să deranjezi slujba.

4. A patra condiție canonică. Totdeauna bărbații în biserică trebuie să stea în partea dreaptă, iar femeile în partea stânga. Și în ordinea aceasta trebuie să stea în biserică: bărbații bătrâni în frunte, cei mai puțin cărunți la spate, cei mai tineri în spatele lor, flăcăii și băieții tot așa. La fel și femeile. Iar între bărbați și femei, să lăsați o cărare în biserică, ca să meargă cine vine să se închine și să ducă darul la Sfântul Altar.

5. A cincea condiție canonică este să nu vorbești în biserică, că este mare păcat. Dacă este mare nevoie să vorbești, vorbește în șoapta sau prin semne.

6. A șasea condiție canonică. Dacă mergi la biserică, să nu ieși până nu se termina slujba. Numai, Doamne ferește, dacă ești bolnav, sau dacă patesti ceva. Dar altfel

să nu ieși, ca, dacă ieși înainte de terminarea Liturghiei, ești asemenea cu Iuda, care a ieșit de la Cina de Taina, unde erau la masa Mântuitorul cu Apostolii și *s-a dus și L-a vândut pe Hristos. Așa arata Sfântul Ioan Gura de Aur.

7. A șaptea condiție canonică pentru cei ce merg la biserică. Când va închinați la sfintele icoane, să nu sărutați sfinții pe fata, că-i păcat. Nu-i voie. Dacă sfântul este pictat în picioare, îi săruti picioarele, dacă este pictat pe jumătate, îl săruti la partea de jos.

8. A opta condiție canonică. Să știți ca după ce da preotul binecuvântare de Sfânta Liturghie, nimeni nu mai are voie să se închine la icoane în biserică sau să mai ducă daruri la altar, că este mare păcat. Când auzi ca zice preotul: „Binecuvântata este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor”, este gata! De atunci fiecare sta la locul lui liniștit, nu se mai duce să se închine. Chiar de-ai venit cu un dar în biserică, cu lumânare și cu prescura, le dai la urma. Ca din timpul acela preotul intra în Sfânta Liturghie și nu mai are timp să ia darul. Ca dacă te duci și el se oprește de la Liturghie, îi rămân o mulțime de rugăciuni și are păcat. Deci darurile se dau la biserică până se da binecuvântarea de Liturghie. De atunci înainte nu mai este voie nici să te închini la icoane, pentru că îi tulburi pe cei care vor să asculte Sfânta Liturghie.

9. A noua condiție canonică. Creștinii trebuie să stea în genunchi când se sfințesc preacuratele daruri, când se cântă: „Pe Tine Te laudam, pe Tine bine Te cuvântăm...!” Alții stau în genunchi și la Evanghelie. Nu-i o greșală. La Axionul Maicii Domnului și la Tatăl nostru, atunci se sta. Și după ce se cântă Tatăl nostru se face sărutarea păcii. Așa se făcea înainte. Acum în unele biserici *s-a uitat. Cei ce au dezlegare și vor să se împărtășească cu Preacuratele Taine, trebuie să-și ceară iertare de la toți, de la cei mai bătrâni până la cei mai tineri. Dacă sunt bărbați, se duc la cei mai bătrâni oameni din frunte. *și de la care au avut vreo supărare, Doamne ferește, să ceară iertare: „Iarta-mă frate! Iarta-mă cumetre sau vecine!”

La fel și femeile să se ducă la cele mai bătrâne și să ia iertare, să le sărute mana, iar acelea să le sărute pe frunte. Aceasta rânduiala se face înainte de a merge la Sfânta Împărtășanie. Și apoi iei o lumânărica aprinsa și la iconostas o dai în mâna paraclisierului; nu mergi cu ea înaintea preotului, în fața Sfântului Potir.

Pentru ca în fața Sfântului Potir, când mergeți, nu aveți voie să fiți cu lumânarea aprinsa, nici să mai faceți Sfânta Cruce, că-i mare primejdie. Mulți, făcând cruce, *s-a întâmplat că au lovit Sfântul Potir, pe preot, și au varsat Sfintele. *S-a întâmplat în multe biserici. Eu am pățit-o. A venit unul de la Sasca Mare la împărtășanie; eram staret la Mănăstirea Slatina, și m-a lovit peste Sfântul Potir și, dacă nu-l țineam, îl zvârlea în mijlocul bisericii. Aveam Sfintele în el. Și tot mi-a varsat cele nouă cete îngerești. Trei au căzut din acelea. Am avut de făcut canon și rânduiala.

Un băietan când și-a făcut cruce, a dat peste Sfântul Potir. Și dacă nu-l țineam strâns mi-l varsa tot și nu mai puteam să fiu preot din cauza asta. A încremenit și el. Și doar le-am spus, că erau sute de oameni cu lumânări aprinse: „Nu mai faceți cruce când ajungeți în fața Sfântului Potir, și lumânările lăsați-le colo la iconostas!” Când mergi în fața Sfântului Potir pui mâinile crucis pe piept. Și atunci preotul ia cu lingurita Preasfintele și Preacuratele Taine și ți le da sa le mănânci.

10. A zecea condiție canonică. După ce-ai primit Preacuratele Taine ale lui Iisus Hristos, treci la ușa diaconeasca, ca acolo să-ți dea anafora și un paharut de vin. Apoi treceți la strana sau în pridvor, să vă citiți molitfele sau rugăciunea de mulțumire după Sfânta Împărtășanie. Trebuie să știți ca nimeni nu are voie să se împărtășească dacă nu și-a citit rugăciunile de împărtășire (molitfele). Apoi, cele de mulțumire.

Cel ce *s-a împărtășit, nu mai are voie să sărute mana preotului. Pana nu stai la masa nu mai ai voie să săruti nici sfintele icoane, nimic, că ai primit pe Hristos atunci. După masa poți să săruti mana și sfintele icoane. După împărtășanie n-ai voie să scuipi trei zile și trei nopți.

Aşa-i după rânduiala canonica. Dar măcar până a doua zi, măcar 24 de ore să Țineți minte. Dar, trei zile arată cartea. Aşa este după Sfânta Împărtășanie.

Cei căsătoriți, care vor să se împărtășească cu Preacuratele Taine, trebuie să păzească curăția în familie, măcar trei zile, iar după ce s-au împărtășit să țină măcar două zile. Iar în posturi, trebuie să trăiască toate zilele în curăție.

11. A unsprezecea condiție canonica. Cel ce a venit la biserica dintr-o familie, se cheamă apostolul familiei. El trebuie să ia sfânta anafora pentru toți cei de acasă. Cei de acasă n-au voie, Doamne ferește, în Duminici și sărbători, să mănânce ceva, pana nu vine cel de la sfânta biserica, să le aducă sfânta anafora, să se împărtășească cu sfânta anafora în locul Preacuratelor Taine. Ca sfânta anafora pe grecește se cheamă antidoron, adică contra chip, Ține locul Preacuratelor Taine pentru cei ce nu pot să se împărtășească.

Duminica și în sărbători, în timpul Sfintei Liturghii, n-ai voie să faci mâncare, că este mare păcat. Fa mâncarea de sâmbătă seara și pune-o undeva la rece, ca aveți acum frigidere, și o încălzești când veniți de la biserică. În caz de mare nevoie, după ce ieși de la Sfânta Liturghie, ai voie să faci mâncare. Dar în timpul Sfintei Liturghii, când preotul leagă cerul cu pământul și scoate particule pentru milioane de suflete, tu să nu te apuci atunci să faci mâncare, că-i mare păcat!

Aşa a fost la strămoșii noștri. Întrebați bătrânii. că așa Țineau înainte! Nu se făcea mâncare Duminica. Este mare păcat. Nu-i voie să faci focul și să faci mâncare când preotul face dumnezeiască Liturghie pentru atâtea milioane de creștini, unde mijlocește iertarea atâtor suflete, și pentru cei din iad și pentru cei din ceruri și pentru cei de pe pământ.

12. A douăsprezecea condiție canonica. Cel ce a fost la sfânta biserica, când a zis preotul: „Cu pace să ieșim! Intru numele Domnului” și a făcut otpustul, adică sfârșitul Liturghiei, face trei închinăciuni în mijlocul bisericii și

merge acasă. De la biserica sa nu se oprească până la ușa lui. Nu cumva să-l ducă diavolul de la biserica la crasma sau la joc, ca atunci e vai de el. A început cu Dumnezeu și termina cu diavolul. Că așa face vrăjmașul: „Da, oare să mă duc pe la cutare cumătru; dar, să mă duc pana la cutare; dar, să merg oleacă la crasma”. Bucuria diavolului că te-a scos din raiul lui Dumnezeu și te duce în iad, căci crasma este gura iadului. Așa o numesc toți Sfinții Părinți. Dracul, când ai intrat în crasma îți bate trei cuie. Primul cui, când ai pus piciorul pe pragul crasmii; al doilea, când ai stat pe scaun la masa, în crasma; și al treilea, când ai luat primul pahar. Pe urma ești al lui; te ține el acolo, nu scapi degrabă. Ți-a bătut trei cuie. Deci, de la ușa bisericii du-te direct acasă!

13. A treisprezecea condiție canonica. Când mergi acasă, zi o rugăciune la sfintele icoane și când toți stau la masa, tu să le povestești ce ți-a rămas și ție în cap de la biserică. „Uite, a fost Apostolul cutare, Evanghelia cutare; preotul a ținut predica cutare; uite așa a cantat dascălul, așa frumos a fost!”, ca să audă și cei ce n-au putut merge la biserică, din motive binecuvântate.

14. A paisprezecea condiție canonica. După ce ai stat și tu la masa, să te odihnești două ore. Apoi trebuie să te duci în Duminici și sărbători să faci vizite și să cercetezi pe cei bolnavi și săraci. Dacă știi un bătrân bolnav sau o femeie bolnava sau un copil, sau cineva care zace de mulți ani, du-te și-l cercetează, ca auzi ce spune Hristos în ziua Judecații: Bolnav am fost și nu m-ați cercetat (Matei 25,36). Dacă nu poți duce un dar cât de mic la cel bolnav, du-te și-i spune un cuvânt de mângâiere: „Rabda, frate! Roagă-te lui Dumnezeu că te iubește! Dumnezeu, pe care-L iubește, îl cearta. Și dacă ai să rabzi în lumea asta, n-ai să mai rabzi dincolo. Așa a rabdat Iov, așa a rabdat Lazar!” Deci regula a paisprezecea este să cercetăm pe bătrâni și pe cei bolnavi în Duminici și sărbători.

Acestea sunt pe scurt cele paisprezece reguli de buna cuviința pentru creștinii care merg la sfânta biserică în Duminici și în sărbători.

CUM ÎNȘALĂ DIAVOLUL PE OM

În cele ce urmează, vom vorbi despre sfatul dracilor; cum îi învață dracii pe oameni să amane pocăința.

Era un călugăr pustnic, ascet mare în pustie în părțile Alexandriei, cu numele Ilarion, mare sihastru. Avea aproape o sută de ani.

S-a rugat lui Dumnezeu câțiva ani de zile:

„Doamne, să-miarăți mie care este sfatul dracilor cu care ei câștiga cele mai multe suflete pentru împărăția iadului! Care-i meșteșugul lor și metoda de a-i întoarce pe oameni de la calea cea bună, pentru a-i face robi păcatului, și a-i duce în iad. Cum câștiga ei mai multe suflete pentru iad, decât îngerii păzitori pentru împărăția cerului?” *S-a rugat părintele un an, doi, trei și nu i-a răspuns Dumnezeu.

Într-o noapte, stand el la rugăciune, în puterea nopții fiind, afara era luna ca ziua, aude un glas: „Avva Ilarioane!” (+) „Ce este, Doamne?” „Ia Sfânta Cruce în mână, ia toiagul tău, fa semnul Sfintei Cruci, ieși din chilie și mergi până în poiana din apropiere și, când vei ajunge în poiana, stai lângă un copac, acolo. Dar să nu te temi de ce vei vedea! Stai acolo și uită-te în mijlocul poienii pana voi veni”.

El, când a auzit că l-a învățat să se înarmeze cu semnul Sfintei Cruci, a cunoscut că este de la Dumnezeu chemarea. *S-a dus bătrânul, zicând în minte rugăciuni, și a ajuns în poiana. Era liniște mare; nu bătea vântul în noaptea aceea. Numai luna și stelele se vedeau. *S-a dus bătrânul călugăr lângă un copac și stătea luând aminte.

Deodată, vede ca în mijlocul poienii apare un jilț, un tron împărătesc. Parca era de fulgere, ca para focului. Întâi scaunul a apărut și *s-a minunat. După aceea vede ca vine satana și se așază pe scaun. Avea umerii ca nicovala. Pielea îi era ca cerneala, cu peri ca de urs, cu gheare puternice. Avea o coroana făcută numai din serpi, și ținea în mâna un toiag în chip de balaur.

Când l-a văzut, *s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci. Satana *s-a așezat pe scaunul acela și a bătut de trei ori din palme. Când a bătut, *s-a umplut vazduhul de cete

drăcești. Polcuri de draci, mii și milioane. Unii, care păreau să fie din cei mai mari, boieri de-ai iadului, stăteau aproape de el. Alții, deasupra pădurii și alții, prin vazduh, cât vedeai, numai cete drăcești.

Când a văzut călugărul atâta amar de iad acolo și atâția diavoli, și-a adus aminte de cuvântul din chilie, care i-a zis „să nu te temi”, *s-a înarmat cu semnul Sfintei Cruci și stătea atent.

Atunci, după ce *s-au adunat cât nisipul mării, în toate părțile nu se vedeau decât cete de diavoli, *s-a sculat satana în picioare și a zis:

— V-am adunat în noaptea asta, în miezul nopții aici, că vreau să fac un examen cu voi. Trebuie să dați un examen greu. Știți voi de ce v-am chemat?

Și a zis unul:

— Stăpâne, nu știm!

— Iată de ce v-am chemat aici. Să iasă la raport fiecare din voi, care știe cel mai bun meșteșug de a înșela oamenii și a-i aduce la împărăția mea. Și să-mi arate cum înșală el lumea și cum îl proteste pe om și-l înșală de-l aduce la munca cea veșnică și la împărăția noastră. Care-i metoda, care-i meșteșugul vostru, ca voi în toată lumea, aceasta treaba aveți, să înșelați sufletele oamenilor? Să vă vad cât de iscusiti sunteți voi în a înșela sufletele oamenilor!

Cel ce mă lovește în gândire, dacă are să-mi spună un sfat cum înșală lumea așa cum gândesc eu, iată îi voi da să conducă trei minute iadul, îl voi pune împărat trei minute în locul meu, și-l voi face mare general peste ceilalți.

Atunci a ieșit unul din mulțime și a zis:

— Sa trăiești, întunecimea ta! Am venit să dau raport, cum înșel eu pe oameni!

— Ei, să vedem!

— Eu, zice el, îi spun omului așa: „Mai omule, mai du-te la biserică, mai posteste, mai roagă-te, mai fă chiar și milostenie, și alte fapte bune. Mai, dar nici cu dracul nu te strica! mai du-te la restaurant, mai mergi la crasma, la

jocuri, la petreceri, la jocuri de noroc, ca și cu lumea asta să te mai veselești!”

Cu aceasta metoda am înșelat pe foarte mulți. Le dau în gând, ca alta putere n-am! Din iad alta putere nu ni *s-a dat nouă. Îngerii din rai au putere de la Dumnezeu numai să-i dea în gând omului să facă bine. Noi avem putere numai să-i dăm în gând omului să facă rău. Dar ca să-l silim, nu putem, ca omul are de sine stăpânirea lui data de Dumnezeu. Nu putem cu sila să-l facem să păcătuiască; numai dacă-i prost și ne asculta ce-i dăm în gând.

Și așa am amăgit pe foarte mulți. Când ies de la biserică, unii se opresc la cârciuma. Acolo fiecare se întâlnește cu neamuri, cu prieteni. Mai ia o țuica, mai ia un pahar; unul mai ia o țigară, mai vine un lautar să-i mai cante. Din cauza asta omul *s-a împiedicat, nu i-a mai folosit nimic că a fost dimineța la biserică, căci seara *s-a întors de la slujba noastră. Și tot așa fac cu fiecare.

Și a întrebat satana:

— Pe mulți ai înșelat?

— Sa trăiești, întunecimea ta, pe mulți!

— Ai înșelat pe cei mai proști decât tine, dar n-ai făcut nicio isprava.

— De ce, întunecimea ta?

— Tu îl spui omului să mai meargă și la biserică, să mai meargă și la cârciuma, să meargă și la petreceri, să meargă și la locuri sfinte, să mai citească, să se mai roage, pe urma să meargă la distracții nepermise, dar Hristos îi spune în Evanghelie: Nimeni nu poate sluji la doi domni! adică și mie și Lui.

L-ai îndemnat tu, poate omul n-a fost pregătit sufletește și se duce de câteva ori, dar după o vreme vine îngerul și-i da în gând: „Mai omule, nu poți umbla pe două cărări; ori cu dracul, ori cu Dumnezeu”. Și omul, fiind certat de frica lui Dumnezeu, se lasa. „Mai, ma țin de una, că nu este mântuire umblând pe două cai!”

— Ai pățit așa?

— Am pățit și așa!

— Vezi! Ți-am spus eu că tu ai înșelat pe cei mai

proști decât tine. Deci să știi că n-ai răspuns bine.

Și a chemat pe un comandant, de acei mari, un căpitan și i-a zis:

— Ia-l în spate du-l în adunare și dă-i zece toiege la spinare și să-l trimiți în fundul iadului că-i prost!

L-a bătut, în loc să-i mulțumeasca! Nu i-a plăcut sfatul lui. Cauta altul mai bun.

Iese altul la raport:

— Sa trăiești, întunecimea ta! Dacă nu te-oi mulțumi eu, altul nu te mulțumește.

— Sa te văd, viteazule! Cum te cheamă?

— Scarabuta ma cheamă.

— Cum înșeli tu pe oameni?

— Iată cum, maria ta. Eu îi spun omului așa: Mai omule, nu este Dumnezeu, nu este drac, nu este înger, nu este iad, nu este rai, nu este munca veșnică, nu este slava veșnică, totul este aici în lumea asta! Dacă ai ce mânca și ce bea și ai femei și bani mulți, dacă ai cinste de la oameni. casa și bogații multe, aici este raiul. Și dacă n-ai, aici este iadul. Deci atâta-i, cât îi omul pe lumea asta.

— Și ai înșelat mulți?

— Mulți am înșelat!

— Și tu ai înșelat pe cei mai proști decât tine. Știu eu că ai înșelat, dar pe cei prosti, ca pe cei ce știu Scripturile nu poți să-i înșeli. Pentru ca Scriptura îi spune omului că este Dumnezeu, că este drac, că este înger, este iad, este rai, este munca veșnică, este slava veșnică, este pedeapsa pentru păcat, este răsplata pentru fapta bună în ceruri. Scriptura este plină de acest fel de învățături și cei care o citesc, nu te cred pe tine. Ba și mai mult. Dumnezeu, când l-a sedit pe om a pus în sufletul și trupul lui simțirea de Dumnezeu. Cât de pagan ar fi cineva, simte că este o putere nevăzută în sufletul lui și aceasta este conștiința. Conștiința îl muștra când face rău și-l bucura când face bine. Și glasul conștiinței nu poate fi un reflex al materiei, ceva material, că-i de natura nevăzută. Conștiința este glasul lui Dumnezeu în om și, îndată ce a greșit, îl muștra: „De ce ai făcut așa?” Poate să nu-l mustre nimeni. Poate să

nu-l vadă nimeni când face păcatul. Oricând greșește, aceasta lege pusă de Dumnezeu lui Adam întâi, numita și legea firii sau a conștiinței, îl muștra imediat. Uneori așa de tare îl muștra, dacă este păcatul mare, încât îl da aproape în deznădejde. Se împlinește atunci cuvântul care spune în psalmi: Intru muștrări pentru fărădelege ai pedepsit pe om și ai subțiat ca pânza de păianjen sufletul sau (Psalm 38,14 - 15). Adică se subție nadejdea ca pânza unui păianjen și, de mare muștrare de cuget, mai ca-și pierde nadejdea.

Conștiința, dacă se batează cu multe păcate, așa de tare îl muștra pe om uneori, că se face lui aceasta muștrare chinuirea chinurilor. Din cauza conștiinței nici nu poate mânca bine, nici nu mai poate dormi, nici pace nu mai are, nici nu se poate ruga. Conștiința roade, roade ca și cariul în lemn. „De ce ai făcut și de ce ai maniat pe Dumnezeu cu asemenea păcate?”

Deci, degeaba îi spui tu că nu-i Dumnezeu, căci conștiința îi spune și, după conștiința, îi spune și Scriptura. Tu zici că-l înveți pe om că nu-i Dumnezeu, că nu-i drac, că nu-i înger, că nu-i iad, că nu-i rai, dar conștiința îi spune că este și Scriptura este plină de mărturii din care se arată că exista Dumnezeu, că este înger, este munca veșnică, este slava veșnică. Deci și tu - i-a zis satana la acel cu raportul, care se lauda că prin acest sfat înșală multă lume - ești prost și nu aduci mare aport pentru împărăția iadului; nu aduci mare folos!

Așa a pățit și acest drac care a venit cu al doilea raport înaintea satanei, cum a pățit și cel dintâi care se lauda că a făcut mare isprava. Adică în loc să-l laude, să-l facă mai mare peste multe cete de draci, l-a bătut și cu rușine l-a trimis în fundul iadului, că-i prost și nu știe să însele pe oameni. A înșelat, dar a înșelat prea puțin și prea puține suflete a dus la iad! A pățit și acest diavol ca și cel dintâi care învață pe om să meargă și la biserică și la crasma și să facă și de-ale lui Dumnezeu și de-ale satanei. Deci și acesta a ieșit rău.

Și acum dintre cetele dracilor care erau de fata a

chemat pe altul la raport. Și era o tăcere între polcurile dracilor, că erau milioane de demoni în jurul pădurii și a poienii aceleia, și nu ieșea niciunul, că se temeau că vor pati ce au pățit ceilalți, ca, în loc de lauda, îi bate și îi trimite în fundul iadului.

Satana stătea pe scaun și aștepta să mai iasă vreo unul la raport, zicând:

— Dacă cel ce iese a treia oară, ma lovește în gândire, adică îmi spune un plan de-a câștiga suflete pentru împărăția iadului, mai bun decât al celor doi care mi-au dat raportul mai înainte, atunci și eu pe acela îl voi face general peste multe oștiri drăcești și-l voi pune să stea pe scaunul meu de împărat al iadului trei minute.

După ce-a zis satana așa, din polcurile cele nenumărate de draci n-a vrut să mai iasă nimeni, pentru că se temeau să nu pateasca ce au pățit ceilalți doi, care au raportat mai înainte și nu i-a plăcut lui.

Totuși după un timp iese unul ghebos, cu patru rânduri de coarne, un picior de rata, unul era de cal. Avea semnele iadului pe fruntea lui, coada era lungă, de nu știu câți metri în urmă. Și când a ieșit, s-a dus înaintea satanei, cum stătea pe scaun acolo în mijlocul poienii, și i-a spus:

— Sa trăiești, întunecimea ta!

Satana îl întreabă:

— Cum te cheamă?

— Sarsaila, ma cheamă!

— Ehei, te văd bătrân și grebanos. Mi se pare ca știi tu ceva meșteșuguri de a înșela suflete, să le aduci la împărăția mea.

Sarsaila a spus:

— Nici întunecimea ta nu știi ce știu eu!

— Sa te văd! Mi se pare că ești mare meșter de-a câștiga suflete.

— Nici tu nu știi ce știu eu! Eu am un meșteșug, că am îmbătrânit în lupta cu sufletele oamenilor de atâtea mii de ani, prin care multe suflete duc la iad. Cum cad primăvara fulgii de zăpada, așa cobor în iad suflete în

fiecare zi.

— Și cum ai reușit să aduci atâtea suflete la împărăția mea?

— Eu n-am să spun nici ca diavolul cel dintâi, care a ieșit la raport, pentru că se întâmpla cum ai zis întunecimea ta. Omul știe ca nu poate sluji la doi domni și îndată îl câștiga îngerul de partea lui. Dar, nici n-am să-i spun omului, ca celălalt prost, că nu-i Dumnezeu, nu-i drac, nu-i înger, nu-i iad, nu-i rai. Nu! Pentru ca Scriptura spune că este și Dumnezeu și drac și înger și iad.

Eu atât îi spun omului: „Mai omule, este Dumnezeu, este drac, este înger, este munca veșnica pentru păcat și slava veșnica pentru fapta buna dar mai ai vreme! Ești prost? Chiar de azi începi fapta bună?”

Dacă-i copil îi spun: „Mai baiete, tu de acum ai de trăit! Vine tinerețea, trebuie să te căsătorești, trebuie să petreci în lume! Nu cumva să-ți pierzi tinerețea așa degeaba, doar viața trebuie trăită!”

Iar dacă-i tânăr îi spun: „După ce te vei căsători și îți vei face o gospodărie, după aceea ai să începi fapta buna. Acum mănâncă, bea, distrează-te, fa toate răutățile, ca doar ești tânăr. Te va ierta Dumnezeu, ca El știe neputința omului. Pentru pocăința mai lasa pe mâine, lasa pe poimaine, lasa pe la anul, mai încolo!”

Îl învăț pe om să amane pocăința de azi pe mâine, de mâine pe poimaine! „Ce milostenie vrei să faci acum? Taci din gura! Te pocăiești aproape de moarte! Vrei să postesti acum, să-ți cheltuiești sănătatea trupului? Lasa la bătrânete, ca postul este pentru cei bătrâni! Vrei să te rogi? Să pierzi tu atâtea ceasuri rugându-te lui Dumnezeu? apoi acum ai treaba. Iată, ai să crești copii, ai de făcut casa și zestre la fete, ai de însurat și maritat. Ai atâtea!

Și-l încurc cu grijile vieții și tot îi spun: „Lasa pe altă dată”. Când vine îngerul și-i spune: „Mai, omule, fa un praznic pentru morți!” Eu îi spun: „Dar ești prost? Acum ai de îmbrăcat copiii, ai de făcut nunta, ai de făcut cutare!” Îngerul vine și-i spune: „Mai, omule, ia începe a posti posturile de peste an, și miercurea și vinerea!” Eu îi spun:

„Nu poti că îți pierzi sănătatea! Tu trebuie să muncești, să aduni averi, ai de crescut copii!”

Sau vine îngerul și-i spune: „Mai omule, spovedeste-te și lasa păcatul, lasa desfrâul, lasa beția, lasa tutunul, lasa înjurăturile!” „Ei, dar de pe acum? Mai încolo, aproape de moarte, m-oi spovedi la un preot, ma va dezlega și gata. Doar cartea spune să te apuce sfârșitul cel bun, dar până atunci poți petrece așa!” Cu aceasta ma asculta toți, zice diavolul, și fapta buna tot o amâna de azi pe mâine.

Sfânta Scriptura spune altfel. Duhul Sfânt îi trezește pe oameni, zicând: Astăzi de veți auzi glasul Lui, să nu vă învârtosati inimile voastre (Evrei 37,8). Și cum am spus, glasul lui Dumnezeu în om este conștiința, care-l mustra pentru păcat și-i spune: „Omule, părăsește păcatul! Lasă-te de furat, lasă-te de curvit, lasă-te de înjurat, lasă-te de beție, lasă-te de fumat, lasă-te de lucruri rele, de zavistie, de pizma, de cearta”.

Dumnezeu îi poruncește azi, iar noi îi spunem lui: „Nu astăzi, ci mâine, poimaine, la bătrânete!”

Și-i zicem așa: „Dă-mi mie ziua de azi și tu ia-o pe cea de mâine!” Și așa, zice, este păcatul la om, cum ai lua un cui mare și cu o barda începi a-l bate într-un lemn de stejar uscat. Dacă-i dai un ciocan, două, trei, cuiul îl poți scoate ușor. Dacă-l bați pe jumătate, este mai greu, iar dacă îl bați de tot, trebuie să crapi lemnul! Așa-i și păcatul! Se bate în fire prin obișnuința. Și dacă omul nu lasa azi păcatul, când este proaspăt, cu cât se învechește, cu atât mai greu se poate dezobișnui de dansul.

Văzut-ai în arama rugina verde? Arama dacă o curățați în fiecare zi, strălucea ca aurul! Însă, dacă s-a lăsat ani de zile, a prins rugina verde, n-o mai poți spala cu nimic în lume, numai dacă o topești. Așa-i sufletul când îmbătrânește în păcat. Dacă nu a lăsat azi păcatul, să nu creadă ca mâine sau poimaine îl lasa mai ușor. Ca, pe măsura ce trece vremea, păcatul se învechește, se bate în fire și obiceiul devine a doua natura; obișnuința se face a doua fire și omul face păcatul vrând-nevrând, și cu mare

nevoie se mai dezbara omul de păcat, după ce *s-a învechit în el!

Obișnuinta, după legile canonice ale Bisericii, este a zecea treapta a păcatului, ca de aici urmează deznădejdea, penultima treapta. Și când l-am văzut pe om că *s-a obișnuit cu păcatul, un an, doi, zece, nu știu câți, este al meu pentru totdeauna! Și așa reușesc eu să-i înșel, ca mii și milioane de oameni amâna pocăința de azi pe mâine, și toți se robesc de păcat; căci păcatul care nu l-a lăsat azi, mâine poimaine tot prinde rădăcini și este tot mai greu. Iar când vrea omul să lase păcatul, păcatul se ridică cu mare putere asupra lui: „Ești prost, mai? Cu mine ai traitt Cum să te lași de mine? Ce mai este? Să trăiești cum te învăț eu și cum te-ai obișnuit cu mine!”

Așa, cum ți-am spus mai înainte, am învățat și am înșelat atâtea suflete, încât acestea cad în iad cum cad fulgii când ninge, cu un singur sfat: „Oameni buni, pentru fapta buna mai este vreme; nu fiți prosti să începeți chiar de azi sau chiar din ceasul acesta!”

Deci, vă spun, întunecimea ta, acesta-i sfatul și meșteșugul meu și am o ceata în iad de mii și sute de mii de ucenici de-ai mei, pe care i-am învățat așa, și-i trimit în tot pământul să șopteasca omului la ureche: „Omule, pentru fapta buna mai este vreme. Maine, poimaine, peste un an, peste doi, la bătrânete”. Și am reușit și reușesc. Du-te și vezi în iad câți am pogorat și pogor cu acest sfat!

Atunci satana a zis:

— Bravo! Cel mai bun sfat, să-l înveți pe om să amane pocăința de azi pe mâine: „Chiar azi vrei să te spovedești? Chiar azi vrei să te împărtășești? Chiar azi vrei să faci milostenie? Nu vezi că n-ai timp? Lasa pe mâine!”

Acum, pentru că m-ai lovit în gândire, îți voi da coroana și toiagul meu, să stăpânești trei minute iadul, și toți să învățați de la el acest videsug, ca să aduceți cât mai multe suflete în împărăția mea, ca să se chinuiască cu noi în vecii vecilor.

Călugărul, după ce-a văzut și a auzit toate acestea, a văzut pe satana ca a bătut de trei ori din palme și ca o

scânteie *s-a stins în vazduh și n-a mai văzut nimic, nici nu *s-a mai auzit nimic. Și el a rămas uimit de cele ce a auzit, cum instruiește satana pe ucenicii lui și pe cei fără număr draci din iad, ca să-i învețe pe oameni să amane pocăința.

Atunci a venit îngerul Domnului și i-a zis:

— Avva Ilarioane!

— Ce este, Doamne?

— De trei ani de zile te rogi lui Dumnezeu ca să-ți arate cum înșală dracii pe oameni și cum îi duc în împărăția iadului! Iată ai văzut cu ochii tai și ai auzit cu urechile tale cum! Du-te la chilia ta, la un caiet, pune mâna pe condei și scrie tot ce-ai văzut, tot ce-ai auzit cu urechile tale, să rămână pentru neamurile ce vor veni, pentru cele din urmă, acest meșteșug al satanei. Căci trebuie să știe toată lumea, ca cel mai bun sfat al dracilor de-a câștiga suflete pentru împărăția iadului, este de-al învăța pe om să amane fapta buna de azi pe mâine, de mâine pe poimaine, de la tinerețe la bătrânețe, pe patul morții, și așa să-i ducă pe toți în iad! Amin.

SĂ NU JUDECAM PREOȚII!

În anul 1954, am fost invitat la București la un profesor universitar, Alexandru Mironescu, să vorbesc într-o sala, unde erau peste 50 de persoane, numai miniștri, generali, colonei, profesori, doctori, ingineri, farmacisti, numai oameni din clasa de sus. Era și părintele Daniil Tudor. El a aranjat ca să predic, împreună cu părintele Benedict Ghius și părintele Petroniu Tanase.

După ce-am intrat acolo, întâlnirea religioasă a început, așa cum se cuvenea, cu rugăciune. La un moment dat, se ridica o doamnă și spune:

— Prea Cuvioase părinte, eu nu pot pune în aceeași cântar pe toți preoții!

— Dar cine ești dumneata de cântărești preoții? Ai stat pe scaunul lui Hristos?

— Dar, Prea Cuvioase, părintele cutare-i sfânt, părintele cutare, care a fost la închisoare, a fost un sfânt, dar ceilalți preoți care nu poartă uniformă, care se bărbieresc, care fumează, eu nu-i pot pune în același

cantar.

— Dar, cine ți-a dat voie să-i pui în același cantar dumneata și să cântărești preoții? Că n-ai voie să cântărești pe nimeni, ca zice așa Scriptura: Nu judecați, și nu veți fi judecați (Matei 7,1). Eu pe nimeni n-am voie să judec, pentru ca judecătorul nostru este Hristos.

— Vreau să vă spun, ca eu mi-am pierdut evlavie la unii preoți și eu cred că n-au toți același har.

— Rău ai gândit! Dumneata trebuie să știi e dacă ar fi așa cum zici, n-ar mai fi preoți pe fata pământului, fiindea toți greșesc. Dar nu-i așa. Zic Sfântul Ioan Gura de Aur: „A preotului este numai a deschide gura, și harul lucrează”.

De vei vedea preot beat, căzut în șanț, du-te și-i săruta mana și îndată te-ai umplut de harul lui Dumnezeu! Că nu se amesteca niciodată păcatele lui cu harul lui Dumnezeu, care l-a luat la hirotonie, ca atunci n-ar mai fi har. Preotul nu lucrează în virtutea sa personală, ci în virtutea harului care l-a primit. Dacă n-a fost vrednic, la judecata ia mai mare munca decât creștinii, ca cei tari, tare se vor cerca; căruia i s-a dat mult, mult se va cere; și mai mult va fi bătuta sluga aceea care a știut voia, decât cea care n-a știut (Luca 12,48).

Dar acest lucru este al lui Hristos, nu-i al tău. Noi ne plecam harului lui Dumnezeu, că ai auzit ce a spus Mântuitorul la popor. El, ca Dumnezeu, îi muștra pe carturari și pe arhierei, dar poporului nu i-a dat voie să-i muștre. Ai auzit ce-a spus? Pe scaunul lui Moise și al lui Aaron au șezut carturarii și fariseii, arhiereii și preoții; tot ce va învăța ei să faceți, să faceți, ca ei legea lui Dumnezeu învăță, dar după faptele lor să nu faceți, ca ei zic și nu fac (Matei 23,2 - 3).

Evangelhia îți da voie să faci ce zice preotul, când te învăță de bine, iar dacă vezi la el ceva că nu-i bun, nu face. Mântuitorul spune asta. Pentru ca el are să dea seama înaintea lui Dumnezeu dacă n-a făcut, și eu am să dau seama înaintea lui Dumnezeu, dacă am auzit un cuvânt bun și nu l-am făcut.

Dar nu le-a dat voie să judece, pentru ca harul lui

Dumnezeu nu se duce de la preot, numai dacă ai auzit că l-a caterisit. Și când este caterisit, încă darul nu se ia. Atunci este ca un soldat care are la dansul sabie, are pusca, are pistol, dar n-are voie să le folosească, că i se ia numai administrarea harului, nu harul lui Dumnezeu, numai lucrarea harului. El, în ziua judecății, tot ca preot se va judeca.

Ia sa vă dau un exemplu: Pune dumneata într-un castron de marmura un pumn de galbeni de aur și pune și cenușa. Ia o caldare de apa și toarnă peste ei. Ce se întâmpla cu cenușa? S-a amestecat aurul cu apa? A intrat cenușa în aur? N-a intrat. Aurul este alta fire și cenușa alta. După cum nu se amesteca aurul cu cenușa, așa nu se amesteca la preot păcatele lui cu harul care este dat de la Dumnezeu, măcar de ar fi el cât de păcătos.

LUCRAREA CONȘTIINȚEI

Cel mai adânc glas în inima noastră este conștiința, glasul lui Dumnezeu din om, care ne îndeamna numai la bine și ne oprește de la rău, și al doilea este sufletul cuvântului. Sufletul cuvântului este cuvântul cel din launtru, așezat de Dumnezeu în inima, cu care vorbim - ca nu vorbim sonor. Acesta se cheamă și „sufletul cuvântului”, cum spune Sfântul Ioan Damaschin. Cuvântul așezat de Dumnezeu în inima omului de la zidirea lui, cu care vorbim tainic, nu cuvântul sonor.

Cuvântul sonor este îmbrăcămintea cuvântului din inimă. Cuvântul sonor ne face să vorbim. Dar acela este așezat în inima tainic. Vezi ca stai și vorbești ceasuri întregi singur. Citești o carte numai cu gândul, fără să miști limba. Acesta-i sufletul cuvântului. Cuvântul cel tainic așezat în inimă. El este pus de Dumnezeu acolo. Prin el vorbim cu Dumnezeu tainic; și în rugăciune și oricând. Punem la cale toate problemele. Acesta lucrează împreună cu conștiința, este glasul lui Dumnezeu din om.

Dacă am greșit, ma mustra. Dacă am făcut bine, ma bucura totdeauna. Da, este pus de Dumnezeu în om cuvântul cel înăuntru așezat. Acesta-i cuvântul tainic care lucrează cu conștiința, fără să mă mustre nimeni. Am

greșit, nimeni nu ma mustra. Acela însă, nu!

Spune Sfântul Ioan Gura de Aur: „Conștiința este judecător drept. N-o poți potoli nici cu parale, nici cu maguleli, nici cu nimic”. Poate să-ți dea unul tot globul.

În măsura în care am împăcat conștiința noastră, ca să nu ne mustre pentru păcat, în măsura aceea ne simțim ușori și foarte aproape de Dumnezeu. Căci conștiința îți spune imediat dacă mai are ceva pe ea, căci îndată te îngreuezi. Conștiința lucrează intreit, cum spune Sfântul Dorotei. Ea lucrează fata de materie, fata de Dumnezeu și fata de noi înșine.

Cum, fata de materie? Bunaora eu ți-am dat o haină de pomana și ți-am spus *s-o cruți, să nu-ți bați joc de ea. O porți, dar *s-o păstrezi. Și dacă vezi că ai rupt-o prea devreme, te mustra cugetul: „Mai, n-am făcut cum a zis acela!”

Tot fata de materie: Tu te apuci să cheltuiești prea mult pe mâncare, pe băutura și altul n-are ce mânca, săracul! Conștiința îți spune: „Vezi? Tu vrei să trăiești bine în lumea asta, dar altul este flamand și n-are ce mânca!” Conștiința fata de materie totdeauna te ține aproape.

Fata de Dumnezeu, conștiința totdeauna sau se încarca sau se ușurează, dacă nu am pocăința și lacrimi pentru păcate.

Fata de mine, conștiința ma mustra pentru păcat. Măcar de-ar fi cu gândul, cu cuvântul, sau cu fapta.

Conștiința este judecător drept. Dumnezeuiescul Ioan Gura de Aur spune: „Nu ți-a pus ție Dumnezeu judecător dinafară, să-l poți momi cu parale, să-i dai atâta, ca să te facă pe tine drept. Acest judecător este pus înăuntru, nu-l putem momi cu nimic!”

Auzi ce spune Sfântul Dionisie Areopagitul: „Știința gândului curat este veselia veseliilor, și știința gândului pătat este chinuirea chinuirilor”. Poate să-mi zica mie toată lumea ca eu sunt sfânt, că sunt bun, că sunt cutare, dacă conștiința îmi spune: „Ia seama că ești păcătos, ești leneș, ești plin de păcate”, n-o poți împaca.

Dacă toată lumea ma lauda, însă conștiința de ma

judeca vinovat, gata, eu sunt cel mai chinuit om! Știința mea este chinuirea chinuirilor, că am de-a face cu știința lui Dumnezeu din mine, care nu cruta, care socoate lucrurile drept totdeauna, și ne arata slăbiciunile.

Iar dacă conștiința este nepătata, toată lumea sa ma ocarasca, toată lumea să spună tot ce-i mai rău despre mine, mie nu-mi pasa. Mie îmi place când nu ma judeca în conștiința Dumnezeu. Dacă pe mine nu ma judeca conștiința pentru păcat, și dacă nu ma judeca Dumnezeu în conștiința, eu am toată veselia! Aceasta este ce spune Evanghelia: Fericiți veți fi când vă vor ocari pe voi oamenii și vă vor prigonii, și. vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine. Pentru cine? Pentru adevăr. Și nu ne arata numai să nu ne scârbim, ci: Bucurați-vă și va veseliți, ca plata voastră multă este în ceruri.

Așa este, dacă nu este pătata conștiința, nu te supara. Iar dacă ți-i pătata și te mustra conștiința, o poți împaca. Du-te la mărturisire la un preot, te dezleagă de păcate și te-ai ușurat. Apoi te pazești să nu mai faci și așa te poți împaca cu conștiința. Împăcându-te cu conștiința, te-ai împăcat cu Dumnezeu și totdeauna vei avea odihna și pace în suflet.

NUNTA CREȘTINA

Nu toată nunta dintre oameni și nu la toate confesiunile religioase nunta este taina. Așa la protestanți, la catolici, la anglicani și la alte multe confesiuni și popoare, nunta n-are putere de taina. Este numai un simbol la dânsii, un act de prietenie și o dovedinta oarecare între soț și sotie. Dar niciunde n-are nunta putere harica de Taina și nu este atât de cinstita ca în Biserica dreptmaritoare de Răsărit.

Ca nunta să fie cu adevărat taina mare și sfințita trebuie să știți ca nunta are unsprezece reguli canonice. Și numai atunci când se face după aceste reguli nunta este adevărata nunta creștineasca și adevărata Taina mare.

Nunta este rădăcina firii omenești, cum o numește dumnezeiescul Apostol Pavel. El spune așa: Dacă rădăcina este sfânta, sfinte vor fi și ramurile. Iar dacă rădăcina este

sălbatica, sălbatică și rele vor fi ramurile ei. El numește nunta Taina, că este una din cele șapte Taine. Dar nu taina, ci taina aceasta mare este – zice de nunta –, iar eu zic vouă: în Hristos și în Biserica. Dacă *s-a făcut cununia în biserică, ea închipuiește unirea cea duhovnicească din ceruri a Bisericii cu Hristos.

Nu după ce ți-ai bătut joc, te unești prin cununie cu o fecioară. Te-ai dus să faci armata și dai buzna să te însori. Dacă faci așa, nu-î bine! Cununia este de 2000 de ani în Biserica lui Hristos. Taina lui Hristos este numai când se face cununia în biserică.

Când am fost la Ierusalim, am fost la Cana Galileii, unde *s-a prefăcut apa în vin; ca prima minune a făcut-o Mântuitorul la nunta din Cana. De aceea nunta a ridicat-o la rangul de Taina, cum este Sfânta Împărtășanie, Botezul, Spovedania, Sfântul Maslu, Preoția, tot așa de mare Taina este și nunta.

Acolo am fost și am văzut vasele de piatră unde *s-a prefăcut apa în vin și le-am sărutat. Sunt două vase de cremene, galbene. Evanghelia spune că șase vase au fost; două le-am văzut la Sfânta Ana la muzeu, două la Cana și două *s-au pierdut de 2000 de ani. Aceste vase în care Mântuitorul a prefăcut apa în vin sunt puse în biserică; ele au icoane frumoase și perdele de aur, să se închine lumea, să sărute icoanele și pe urma acestor vase. Dar Taina Nunții pe care o fac creștinii azi, vai și amar de noi! Cum *s-a stricat sfințenia acestei Taine! Cum ne-am depărtat de sfințenia Tainei acesteia, cât cerul de pământ!

Ca să vă dați seama de aceasta, ascultați cu atenție care sunt cele unsprezece reguli canonice ale nunții creștine ortodoxe, după canoanele Bisericii lui Hristos.

1. Prima condiție sau rânduială canonică, și aici vorbim din cuvântul Sfântului Ioan Gura de Aur, este să nu se ia neamuri în căsătorie.

Preotul bisericii este părintele întregului sat sau al parohiei. Voi, când o să vă căsătoriți fetele sau băieții, sunteți datori să vă duceți întâi la preot. Preotul trebuie să știe întâi și-ntai câte nunti are în sat.

A vorbit un băiat cu o fată, dar trebuie să se ducă la preot. Dacă preotul are multe familii în comuna, cum se întâmpla în multe locuri și nu știe care-i ruda unul cu altul, poate pune pe ușa bisericii un anunț: „Vă rugăm pe toți enoriasii să ne comunicați, dacă acești doi tineri nu sunt rude!” Dacă enoriasii nu spun când știu, este păcatul lor. Spița de rudenii și arborele genealogic al unei familii se împarte în cinci: Rudenie suitoare și coborâtoare, colaterala, din cuscrie, din dumnezeiescul Botez și din fii adoptivi. Rudeniile suitoare sunt: tata, bunicul, străbunicul, ras-strabunicul. Cele coborâtoare sunt: feciorul, nepotul, strănepotul și ras-stranepotul. Acest fel de rudenii nu se pot lua niciodată în căsătorie, pentru imposibilitate de vârstă. Are dreptul ras-strabunicul să ia în căsătorie pe o ras-stranepoata, dar ea trebuie să fie de 16 ani, iar el de 100 de ani. Deci vă dați seama că nu se poate lua din cauza vârstei. Deci acestea nu se pot lua, la infinit.

Rudeniile colaterale, care fac cruce cu cele de sânge, cele suitoare și coborâtoare, adică: tata, băiatul (sora), varul întâi, varul al doilea și varul al treilea. Tata cu mama sunt de gradul întâi; fratele cu sora sunt gradul al doilea; verii întâi sunt gradul al patrulea; verii al doilea sunt gradul al șaselea. Toți aceștia n-au voie să se ia în căsătorie unul cu altul. De abia verii al treilea se pot lua, care sunt gradul al optulea. Deci verii al treilea se pot lua în căsătorie.

Cine intra în aceasta rudenie colaterala, iarăși intra în rudenie de sânge. Să țineți minte! Va spune preotul din sat, dar, fiindcă ați venit pe aici, vă spun și eu. Rudeniile din cuscrie, din două și trei neamuri în laturi. Adică: un bărbat a fost căsătorit cu o femeie, *s-au încuscrit părinții femeii cu părinții lui. Sunt rudenii din două laturi. Dar dacă-i moare femeia și bărbatul ia alta femeie, au devenit trei neamuri în cuscrie, că *s-a mai încuscrit și cu părinții celei de-a doua femei. Aici se oprește căsătoria pana la gradul cinci, la gradul șase dezleagă Sfînții Părinți.

Rudeniile din dumnezeiescul Botez. Acestea rudenii

sunt oprite să se ia în căsătorie pana la gradul șapte inclusiv. Nasul, dacă a botezat un copil, băiatul acela, dacă a crescut, nu poate lua pe fica nasului, dar nici pe fata fiului, nepoata de la fiu. De abia poate lua pe strănepoata nasului. Tot așa și dacă acest băiat al nașilor ar avea un băiat, nu poate lua pe fata nasului, ci numai pe nepoata nasului.

Apoi mare păcat fac preoții și creștinii aceia care pun nași mulți la nunta, cum am auzit prin Bucovina, că au pus 40 de nași la o nuntă. Nebunie nemaipomenita! Toți se fac rudenii. Copiii lor nu se mai pot lua în veac în căsătorie.

Cine v-a învățat să puneți mulți nași la nunta? Ca să iasă parale multe? Te duci în gheena, în iad! Atât aveți voie, un nas să puneți; nasul cu sotia lui (dacă sunt cununați religioși). Atât! Un singur nas să se pună la nunta. Vă arăt eu dogmele și canoanele Bisericii; eu sunt cu mana pe Pidalion și pe pravilele bisericești. Deci să nu se mai facă păcatul acesta! Și pe preotul care îngăduie aceasta, Biserica îl osândește. Știți voi cât de mare păcat este amestecarea rudeniilor din dumnezeiescul Botez? Este mai mare decât cel de sânge. Am să vă dau o pilda. Dacă s-ar ajunge la nebunia aceasta să păcătuiască tatăl cu fica sa, îi oprește 20 de ani de Sfintele Taine. Iar dacă a trăit cu fina din botez, îl oprește 25 de ani, că este mai mare rudenia din botez decât cea de sânge, că este rudenie duhovniceasca.

Trebuie să știți lucrul acesta, că vă băgați în gheena, dacă va puneți nași mulți și vă faceți rudenii și pe urma copiii sau nepotii voștri se iau în căsătorie. Voi răspundeți!

Rudenia din fii adoptivi. Ai luat un băiat, l-ai adoptat, l-ai trecut pe numele tău, el poartă numele tău în societate. Acela este al tău. Cum este băiatul tău, așa-i și acela înaintea lui Dumnezeu, după ce l-ai înfiat. Deci copilul acela, dacă are o soră sau un frate, nu poate să ia pe un copil al dumatăle sau dacă ar avea un nepot. Tocmai strănepotul lui poate să ia pe strănepoata dumatăle, iarăși pana la spița a patra. Trebuie să știți acestea, pentru ca mult se încarca bietul suflet.

Nunta celor care *s-au luat din rudenii are numai două leacuri, grele amândouă, după Sfântul Vasile cel Mare: „Cine *s-a încurcat cu rudenie în căsătorie, ori se desparte – chiar dacă ar avea copil, că-i desparte Biserica –, ori să trăiască ca frații în curățenie până la moarte!”

Deci, de orice nuanța și spița de rudenie este cineva, dacă pășește peste rudenii și se iau în căsătorie, se face incest și amestecare de sânge și este blestem și nenorocire pe ambele famili care *s-au încuscrit, și pe tinerii care *s-au luat în căsătorie.

2. A doua condiție canonică a nunții ortodoxe este să se învoiască tinerii; să se placă mirele și mireasa, băiatul și fata. Mare păcat și mare greșeală fac părinții care dau fata după cine nu-i place, sau obliga pe fecior să ia cutare fata, pentru că are avere multă, sau că-i frumoasă, sau cine știe ce alte condiții.

Acești părinți care îndeamna copiii să se căsătorească împotriva voinței lor, sunt niște ucigași care-i baga în ispita, ca ei numai de rușinea părinților se iau, la stăruinta lor și apoi nu se plac și se despart. Și toate păcatele care urmează din aceasta despărțire se datorează părinților care i-au îndemnat și cad pe umerii lor. Odată ce *s-au învoit tinerii, este de la Dumnezeu.

3. Dar este și a treia rânduială a nunții canonice. Trebuie să se învoiască și părinții lor, atât ai băiatului, cât și ai fetei. Nu-i binecuvântarea lui Dumnezeu dacă tinerii se plac unul pe altul și părinții nu se împacă. Deci, atunci nunta este Taina, când Dumnezeu le da în gând și Părinților și tinerilor să se învoiască la nunta. Atunci este nunta binecuvântată, când se învoiesc și tinerii și părinții, când fac tocmeala de bunăvoie între aceasta cuscrie și între copiii lor.

4. A patra rânduială a nunții canonice. Tinerii să se căsătorească foarte devreme. După canoanele Bisericii, după învățătura Sfântului Ioan Gura de Aur, trebuie să se căsătorească băiatul când este de 15 ani și fata când este de 13 ani.

Dar pentru ce aceasta? V-ați pus întrebarea? Iată de

ce: Pentru ca să nu gresească până la căsătorie, să se ia spurcați. Ca nunta-i cinstită, când amândoi sunt fecioreniți, și băiatul și fata. Biserica apara neprihanirea întotdeauna și curăția. Are mare grija, nu cumva să se ia în căsătorie după ce-a căzut în păcat băiatul sau fata cu cineva. Că nu mai este „Doamne ajută” în căsătorie. Iar dacă acum, după legile statului, s-a hotărât să fie fata de 16 ani, este bună și aceasta rânduială. Că nu-i prea tânără, este numai potrivită. Și băiatul n-ar trebui să treacă de vârsta de 18 ani sau cel mult 20, dar să se păzească cu mare tărie până la căsătorie în feciorie, cum i-au făcut mamele lor.

5. A cincea rânduială a nunții canonice. Înainte de-a face nunta, cu cel puțin o săptămână înainte, trebuie să meargă la duhovnic pentru spovedanie părinții mirelui și ai miresei și cu feciorii lor, mirele și mireasa, să fie pregătiți pentru împărtășanie. Dar să facă o spovedanie așa cum trebuie, scrisă, ca spovedania este al doilea botez. S-o faci bine, spunând tot ce-ai făcut, de când erai mic copil și până a venit vremea să te însori sau să te măriți.

6. A șasea rânduială a nunții canonice. În ziua când are să fie nunta, trebuie să meargă la biserică mirele și cu mireasa, părinții băiatului care se numesc socrii mari, și părinții fetei, adică socrii mici, să asculte cu mare evlavie și cu mare frică de Dumnezeu toată dumnezeiască slujba a Bisericii, Utrenia, Sfânta Liturghie, predica și toată rânduială.

7. A șaptea rânduială a nunții canonice. În ziua când are să-i cunune, dacă preotul, la mărturisire, i-a găsit vrednici pe acești doi tineri să le dea Sfânta Împărtășanie, adică să-i împărtășească cu Trupul și Sângele Domnului. Ei, în ziua nunții, primesc două taine, anume Împărtășania și Cununia.

8. A opta rânduială canonică a Bisericii lui Hristos pentru nunta cea adevărată, creștina, este ca preotul duhovnic, care i-a mărturisit pe acești tineri și cunoaște viața lor, dacă știe ca, Doamne ferește, unul din ei a căzut în păcat până la cununie, mirele sau mireasa, n-are voie să-

i pună cununia pe cap, pentru că face păcat de moarte. Ce credeți dumneavoastră, ca acea cununie se pune de fantezie, de mândrie, ca să ne vadă oamenii că ne incununează Biserica? Vai de capul tău, dacă te-a incununat, fiind nevrednic, ca spre osânda te-ai incununat!

Biserica lui Hristos, care este „stâlp și întărire adevărului”, incununează numai pe cei feciorelnici, care și-au păzit fecioria pana la nunta, și băiatul și fata, cum i-a făcut mama lor. Numai acelora Biserica are voie să le facă aceasta mare cinste de a le pune cununa pe cap, aceasta cununa a biruintei asupra păcatului trupesc, asupra patimilor și a stricăciunii, ca *s-au luptat în viața cu post, cu rugăciune și cu înfrânare și *s-au păzit să fie biserica a Duhului Sfânt, și se incununează pentru că au biruit păcatul!

Înainte vreme, când un stăpânitor sau un împărat câștiga o împărăție, având o oarecare biruinta sau o mare bravura, era obiceiul să-l incununeze. Așa și la aceasta taina. Biserica incununează pe cei biruitori, pe cei viteji, care *s-au luptat până la cununie să țină fecioria neatinsă de păcatele trupești, spurcate. Biserica, care-i trupul lui Hristos, stâlp și întărire a adevărului, nu incununează curvari și preacurvari, ci numai oameni sfinți, care și-au păzit trupul și sufletul sfânt până la cununie. Iar dacă preotul știe de la spovedanie ca ori mirele ori mireasa a căzut în curvie, să nu-i pună cununia pe cap! Să i-o pună numai mirelui, dacă el a fost cinstit, sau numai miresei.

O, ce bine ar mai fi aceasta! Ar vedea toată biserica cine-i cu musca pe caciula! Ar cunoaște toți cât de cinstit a fost când va vedea pe mireasa cu cununia pe cap și pe mire nu, sau invers. Iar dacă amândoi au căzut, preotul n-are voie să le pună nici unuia cununia pe cap. Citiți pe Sfântul Ioan Gura de Aur (Omilia 9, la 1 Timotei) și pe Sfântul Nicodim Aghioritul (în „Hristoitia”, Cuvântul IV, pag. 80 - 82).

Preotul care pune cununia pe cap la oamenii curvari, care au fost căzuți, sau la a doua nunta, este sub canon. N-are voie! Face lucruri necanonice și neaprobate de Biserica

lui Hristos.

Am auzit ca acum se pune cununia și la a doua nunta la unii. Cine te-a învățat? Cine îți da voie să faci aceasta? Sunt unii care au pretenția sa le pună cununia pe cap după ce s-au saturat, bărbații de femei și femeile de bărbați. Nu mai ai de ce să-i pui cununa! Poate să fie spovedit de o sută de ori, dacă a căzut, este căzut; nu mai este feciorelnic. Dacă-i spovedit, este oprit șapte ani de împărtășanie. Să facă canon, dar nu să-i pună cununa pe cap. Numai la prima cununie și dacă sunt feciorelnici are voie să le pună cununia pe cap.

9. A noua rânduiala a nunții canonice. Nunta nu se face cu lautari, Doamne ferește! Îl pui pe dracul să cante la taina lui Hristos? Taina este nunta! Citiți canonul 117 al Soborului din Cartagina și alte canoane, care osândesc pe creștinii care fac nunti cu lautari. Și zice acolo, ca dacă cineva a pus lautari la nunta, preotul să nu stea la nunta aceea, imediat să plece, pentru că nu se poate împaca lucrarea lui Veliar (diavolul) cu a lui Hristos! Dacă eu ți-aș citi molitfa de spovedanie (când îl spovedesc pe om, el săracul începe să-și spună păcatele), și tocmai atunci ar veni unul cu cobza lângă tine, acolo, când te spovedești, ce-ai zice: „Uite, mai, dracul nici aici la spovedanie nu ma lasa!”

Taina este spovedania, Taina este și nunta. Ce pui pe dracul să cante la taina lui Hristos? Cine te-a învățat? Care-s lautarii nunții? Știți voi? Dascălii bisericii și coristii. Nu dau voie canoanele Bisericii ca nunta sa se facă cu lautari. Preotul, după ce i-a cununat pe tineri și a terminat Sfânta Liturghie, dacă este invitat la nunta, la masa de cununie, să vină. Mirele și mireasa, de la biserică până acasă, merg cu cununile pe cap. Unde se pune masa de cununie, mirele să stea în dreapta preotului cu socrii mari și mireasa în stânga cu socrii mici. La masa de cununie trebuie să se servească numai trei feluri de bucate și trei pahare de vin, mai mult nimic, iar în timpul acesta preotul trebuie să dea porunca dascălilor și coriștilor să cante rânduielile de la nunta și alte slave potrivite de la slujbele

bisericești, care se cuvin la aceasta sfânta și mare Taina a nunții.

Acolo dascălul zice Tatăl nostru, preotul binecuvânteza masa de cununie, cum ați văzut ca facem noi la mănăstire, și stau la masă.

Am zis trei pahare de vin, dar nu cumva paharul să-l faci de jumătate de litru și să zici că-s trei! Iată Sfântul Teodor Studitul arata cât de mare să fie paharul la nunta și chiar pentru toți cei ce beau vin: „Iar paharul să nu ia mai mult de patru uncii „(+). Deci un pahar de vin la nunta să aibă 32 de grame. Oleacă mai mare ca cel de rachiu. (+) Uncia romană avea opt grame

Atât ai voie să iei la nunta, trei pahare de câte 32 de grame, adică abia 96 de grame. Trei pahare care le iei la nunta nu au voie să aibă mai mult de 100 de grame de vin.

Asta-i beția de la nunta. Ca nunta-i taina, nu-i balamuc și teatru drăcesc, unde să se îmbete și se taie cu cuțitele ca nebunii și unde se fac cele mai mari desfrâuri și răutați și bătăi și înjurături. Acea nu-i nunta, ci teatru. Și mai rău decât teatru este. Pentru că este teatru drăcesc, ca-și bate satana joc de dânșii, ca în loc de taina sfânta, o fac prăvălia satanei!

Un fel de bucate și un pahar de vin. Preotul, după primul fel de bucate, ia paharul, îl blagosloveste (+), și urează întâi la mire și mireasa căsnicie fericita, copii cuminiți, sănătate, ferire de primejdii și de boli, de scarbe, de ura, de răutate, și să trăiască socrii mari, socrii mici și nunii mari care au cununat și toți comesenii care stau la masă. (+) binecuvântează

Pe urma, din acest pahar, mai întâi gusta preotul, apoi gusta mirele și mireasa; ca preotul este împărtășit cu Preacuratele Taine și ei sunt împărtășiți. Acest pahar este mai mult sânge decât băutura.

După aceea se servește al doilea fel de mâncare și da al doilea pahar de vin. La al treilea pahar, preotul ține o predica scurta și canta axionul Maicii Domnului și apoi mulțumirea.

După ce s-au ridicat de la masa, dascălul zice

rugăciunea de mulțumire, preotul binecuvântează rămășițele și făcămișurile, ia un pahar de vin, îl închina în cinstea mirelui și a miresei și a socrilor mari și mici și le urează căsnicie fericita, spor, sănătate, copii cuminți și sănătoși.

Dacă sunt mai multe nunti, de aici preotul merge și acolo. Deci a noua condiție, nunta sa se facă fără lautari.

10. A zecea rânduiala a nunții canonice. Dacă mirele și mireasa n-au avut impedimente și le-a dat voie să se împărtășească cu Sfintele și Preacuratele Taine, carnea lor și sângele lor s-au amestecat cu Carnea și Sângele lui Iisus Hristos, ca preacuratele taine sunt cu adevărat Trupul și Sângele Domnului; și fiindea au primit în ziua nunții două taine, și Cununia și Sfânta Împărtășanie, n-au voie să se împreuneze unul cu altul trei zile și trei nopți după nunta, dacă vor să le meargă bine toată viața lor și să fie adevărați creștini.

Mirele, pentru paza, trebuie să doarmă în camara cu tatăl sau, așa spune cartea, și mireasa cu mama ei, și pe urma sunt liberi să se împreuneze pentru naștere de copii și înmulțirea neamului omenesc, cum a rânduit Dumnezeu la Facere, când a zis: Creșteți și va înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți.

11. A unsprezecea rânduiala a nunții. Voi credeți ca nunta-i cioaca-cioaca și troaca-troaca, ca porcii? Ehei... Taina-i nunta. Cinstita este nunta și patul neîntinat și Hristos pe amândouă le-a binecuvântat, zice marele Apostol Pavel. Toată viața creștinul, de când se cununa și până la moarte, n-are voie să se împreuneze cu sotia lui decât numai marțea și joia, dacă nu-i post și dacă nu-i sărbătoare atunci.

Și doctorii de azi, după știința, arata ca cei mai sănătoși copii devin din aceasta ca bărbatul să nu aibă contact cu sotia decât de două ori pe săptămână. Chiar și știința vine în ajutor Bisericii și adevărate acest lucru, cei ce se împreună prea des slăbesc puterea și vigoarea copiilor și devin, pentru plăcerile lor, anormali. Lunea se ține curățenia pentru sfinții îngeri păzitori și pentru

sănătate. Miercurea și vinerea pentru preasfintele și înfricoșatele patimi ale Domnului, Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, fiindea miercuri L-a vândut și vineri L-a răstignit și a curs preascumpul Sau sânge și a udat Crucea pe Muntele Golgotei pentru păcatele noastre, Cel ce a făcut cerul și pământul. Sâmbătă se ține curățenia pentru cinstea Maicii Domnului și pomenirea raposaților noștri. Iar Duminica pentru preasfânta și slavita înviere a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, prin care *s-a mântuit tot neamul omenesc. Iar marțea și joia sunt lăsate pentru împreunarea soțului cu sotia, de când începe ziua, de la miezul nopții. Deci de luni seara de la miezul nopții este dezlegare pana marți noaptea la miezul nopții. Tot așa și joi.

Deci pentru înmulțirea neamului omenesc, pentru întărirea societății umane, pentru natalitatea cinstita a poporului nostru să se țină cont și de hotărârea Bisericii și de a doctorilor care spun ca numai de două ori pe săptămâna bărbatul să aibă contact cu femeia, și numai pentru naștere de copii.

Aceasta-i rânduiala a unsprezecea canonica a nunții.

— Acum vă întreb pe voi, se mai fac astăzi nunti de acestea?

— Nu, părinte!

— Știu și eu ca nu! De aceea va scoateti ochii, de aceea va îmbolnaviti, de aceea divorțați, de aceea face unul la dreapta și altul la stânga; de aceea unul se duce la alte femei, și femeia la alți bărbați și bătași și stres și beții și urgii și moarte!

V-am spus la început a nunta este rădăcina firii omenesti și dacă rădăcina a pornit prost și-i sălbatica și stricata – ca *s-au luat doi care sunt satui, femeia de bărbat și bărbatul de femeie –, de la început rele sunt și ramurile. Să nu așteptați fericire în căsătorie sau liniște sau împăcare sau avere sau cinste, ci blestem, sfada, săracie, boala și toate răutățile care vin din necinstirea Tainei Nunții.

Nunta aceea este numai de forma! Rădăcina este

blestemata și stricata, că-i rădăcina de preacurvari, nu rădăcina de oameni sfinți și feciorelnici. De aceea se strica toată societatea și toate familiile, din cauza că nu se ține rânduiala lui Hristos la nunti. Iar nunta, în loc să fie taina mare, cum zice marele Apostol Pavel, este o amărăciune și o sălbăticie a firii omenești.

Care din creștini au frica lui Dumnezeu și vor auzi aceste cuvinte și vor pazi cu sfințenie aceste rânduieli canonice lăsate de Biserica lui Hristos, aceia vor avea cei mai fericiți copii pe lume, cei mai sănătoși, cei mai cuminți, cei mai talentați și, totodată, această familie va avea cinste și de la oameni și de la Dumnezeu și va fi pilda de urmat în familie, în societate, în țara și oriunde.

Copiii aceștia sunt înzestrați de Dumnezeu cu toate darurile, pentru că au venit pe lume pe calea pe care a lăsat-o Dumnezeu. Am câteva famillii care se spovedesc la mine și au făcut nunta exact după rânduiala Bisericii și mai sunt și altele în țară.

Să vă ajute Dumnezeu să țineți cu mare tărie la aceste rânduieli, dacă vreți să fiți creștini buni, cetățeni buni ai țării și oameni de mare folos ai Bisericii lui Hristos. Prin acești oameni, dacă se vor respecta aceste reguli, va trăi și țara, va trăi și Biserica, și Duhul lui Dumnezeu le va fi în ajutor în veacul de acum și în cel viitor. Amin.

IDOLUL NOROC

Am văzut pe unele pomelnice pe care le aduceți, ca pomeniti pe dracul Noroc, zicând: „pentru norocul fetei, pentru norocul băiatului, pentru norocul familiei”. Ce mi-ai pus pe dracul pe pomelnic? Voi știți cine a fost noroc? Cel mai mare demon, care a secerat milioane de suflete. Voi vedeți ca pana la venirea lui Iisus Hristos, China care se închina la idoli, India și Japonia și Insula Java și atâtea state care se închina încă la diavoli, lui Brahma, lui Buda, lui Krishna, lui Zoroastru și la toți dracii? Voi știți ca pana la venirea Domnului, oamenii sălbatici și nebuni pentru fiecare păcat aveau un zeu?

Marte, zeul războiului. Când aduceau statuia lui, îndată trebuia să facă război să omoare cât mai mulți

oameni, ca așa-i plăcea.

Venera, zeița discordiei. Când îi aducea statuia, trebuia ca toți să se sfădească și să se bată, ca așa-i plăcea zeiței discordiei.

Nemfis, zeița frumuseții. De-acolo ne-au rămas cerceii și podoabele femeiești. Când o aducea, îi pune cercei de aur, îi pune în nas verigi de aur, îi pune margele de aur, și toți trebuiau să fie pudrați, cu zorzoane și cu inele și cu cercei și să joace în fața ei. Ca așa-i plăcea zeiței Nemfis.

Apoi Afrodita, zeița desfrâului. Îi aducea statuia ei și o trăgeau într-o pădure deasă și acolo bărbații cu femeile făceau cele mai mari urgii înaintea ei, că așa îi plăcea ei, desfrâul și urgiile. Era Neptun, zeul apelor, Uranus, zeul pământului.

Era și Moloh, zeul fericirii, la romani, la sumerieni și la cartaginezi. Cum era acest zeu Moloh sau noroc, cum îi zicem astăzi? Îi purta statuia într-o căruța cu două roti, făcuta din arama sau din argint. În spatele zeului Noroc avea un cuptor de arama și în fața lui o tigaie de arama; și-i dădea foc lui Noroc pe la spate, până se înrosea și tigaia și el. Popii lui purtau în mâini niște securi mari, ascuțite.

Ce jertfa primea Noroc? Numai copii sugari de la mamele lor. Veneau în satul tău, de unde ești tu. Trăgeau căruța lui Noroc cu tigaia roșie, înfierbântată și strigau, batând din palme: „Cine vrea să aibă noroc, să aducă jertfa lui Noroc! Cine vrea să aibă noroc, să aducă jertfa lui Noroc!...” Auzi nebunele de femei, ziceau una alteia: „Cumătra îți dai copilul? „Îl dau, ca să am noroc!”

Lua muierea copilul de la tata, îl dădea în mâna slujitorului idolesc, îl tăia bucăți și îl pune în tigaia lui Noroc să se frigă. Până la 40 - 50 de copii pune odată în tigaia aceea. Mirosea în urma lui numai a friptura de copii proaspeți.

Așa a secerat dracul Noroc milioane de copii. *S-au dus mamele lor în fundul iadului! Acolo stau în vecii vecilor că au dat jertfa lui Noroc.

Voi nu vedeți ce zice Isaia? „Vai de cei ce fac masa

dracilor și aduc jertfa lui Noroc". Și voi, creștinilor, scrieți noroc pe pomelnic. Vai de mine! Mare nebunie, mare rătăcire! N-ai pe Dumnezeu? Pui pe dracul Noroc? Numai ce auzi pe bețivi la crasma zicând: „Hai noroc, cumătre!” Uneori vezi creștini pe drum că se saluta: „Hai noroc, vecine!”. Dacă l-ai întreba cine-i Noroc, nu știe, dar știe să-l pomenească. Mai chemi pe dracul Noroc, după atâtea mii de ani? Te închini la satana? Zi: „Bună ziua, cumătre! Bună ziua, vecine! Buna seara, mătușă!” Când zici, bună ziua, arăți ca Dumnezeu e bun. Vă rog să nu-l mai puneți pe pomelnicele voastre și nici să nu-l mai pomeniti pe idolul „Noroc”!

INIMA DE MAMA

Care-i cel dintâi și cel mai de folos gând al omului în viața asta și ce-i trebuie omului ca să se mântuiască? Pe lângă credința dreaptă îi trebuie aceste trei lucruri, după învățătura Sfinților Părinți: să aibă către Dumnezeu inima de fiu, către sine minte de judecător, iar către aproapele să aibă inima de mama. Iată, așa trebuie să fim noi, fiii lui Dumnezeu după dar! Noi avem darul punerii de fiu prin dumnezeiescul Botez. Biserica este mama noastră duhovnicească, care ne-a născut pe toți prin apa și prin Duh. Prin dumnezeiescul botez avem punerea de fii, darul înfierii, fii după dar ai lui Dumnezeu, nu după ființa, ca după ființa numai unul este, Hristos.

Dar dacă suntem fiii lui Dumnezeu după dar și dacă zicem lui Dumnezeu: „Tatăl nostru, Care ești în ceruri”, apoi cum este un fiu adevărat al unui părinte pe pământ? Un copil adevărat, care într-adevăr iubește pe tatăl sau și nu cu viclenie, ci cu toată inima, el se teme tare să nu-l mănească pe tatăl sau, nu de frică, ci ca nu cumva să-l supere pe cel care i-a dat ființa și l-a născut și l-a crescut.

Îndată ce a greșit acest copil, aleargă la tata și își cere iertare. „Iarta-mă, tata, că am greșit!” Și-i foarte bucuros când tata îl iarta și-i spune: „Dragul tatii, fii atent, să nu mai greșești!” Așa trebuie să avem și noi grija fata de Tatăl nostru cel din ceruri.

Noi suntem fiii lui Dumnezeu după dar, fiii Tatălui

Ceresc. Avem un Părinte acolo care privește spre toate popoarele lumii, cum zice psalmul: Ochii Lui spre neamuri privesc. Genele Lui cercetează pe fiii oamenilor (Psalm 10,4). Iar Mântuitorul ne învață: Voi tata să nu numiți pe pământ! De ce? Unul este Tatăl vostru, cel din ceruri (Matei 23,9).

Ai auzit ca Tatăl are toată zidirea cea de sub cer și cea din cer; Tatăl, Care a făcut toate din cer și de pe pământ? Deci când îl suparam, măcar atât respect să avem, cum are un copil cuminte către tatăl sau, ca, îndată ce-a greșit, își cere iertare. Aceasta ne trebuie și noua ca o condiție a mântuirii.

Să avem către noi minte de judecător. Cum? Să ne judecam pe noi totdeauna: „Ce gândim noi, îi place lui Dumnezeu? Ce vorbim noi, îi place lui Dumnezeu? Ce facem noi acum, îi place lui Dumnezeu? Ce intenționăm noi, oare îi place lui Dumnezeu?” Și dacă conștiința, care este oglinda sufletului, ne spune ca nu, atunci să încetăm de a gândi aceste lucruri, de a le vorbi și de a le pune în plan să le facem.

Aceasta înseamnă sa se judece omul pe sine, ca auzi ce spune dumnezeiască Scriptura: De se va judeca omul pe sine, nu mai cade în judecata lui Dumnezeu (1 Corinteni 11,31). Și dacă îți spune conștiința ca da, atunci este bine, căci avem mărturia conștiinței noastre bune. Apoi să avem știința gândului curata despre ceea ce gândim sau vorbim sau facem.

Al treilea plan spre mântuire și datorie prea mare și sfânta este să avem către aproapele inima de mama. Așa se cere, să iubim pe toți oamenii din lumea asta, precum o mamă își iubește pe toți copiii la fel. O mamă bună, care-i adevărata mama, dacă ar avea și zece copii, ea ține la toți deopotrivă.

O mamă bună este ca o closca, care, ați văzut, chiar dacă are 30 de pui, și numai unul dacă i-l iei, îți sare în cap. De ce? Este tot al ei. Așa face și o mamă bună!

Ea când pune mâna pe varga și lovește copilul, mai tare o doare pe dansa decât pe copil. Ea îl lovește cu atâta

mila! Și, ca să nu se facă rău, îl bate cu varguta. Și nu-l bate din ura, ci din dragoste îl bate, ca să se facă bun.

Este un proverb creștinesc: „Unde da mama, crește!” Ea din dragoste cearta pe copii și foarte mult îi iubește. Uneori se mânie, se face că-i ocaraste, pune mâna pe varga, în tot chipul, ca să-i facă buni. Cearta și pe cei buni și pe cei rai, dar în vreme de primejdie uita toate. Care este adevărata mama, își pune sufletul pentru toți.

Și dacă ar avea unul bețiv, rău, înjurător și n-o asculta, Doamne ferește, dacă l-ar vedea ca a intrat în apa și se ineaca, sau în foc, sare după dansul! Moare odată cu dansul ca să-l scoată. Nu mai ține minte că l-a supărat. Uita toate, uita ca a necăjit-o. Moare pentru dansul. Când striga: „Mama, nu ma lasa, „ea uita totul. Pentru ce? Că-i mama adevărata, iar copilul este rupt din inima ei și nu poate să-l lase, când îl vede în necaz.

Iată așa trebuie să facem și noi. Tot omul din lume este aproapele nostru. Cum face o mamă bună, care își pune sufletul pentru copii, așa trebuie să iubim și noi pe toți deopotrivă și să ne punem sufletul pentru ei. Să fim exact ca o mamă bună cu toți, și cu cei buni și eu cei rai; să nu facem deosebire, să-i iubim pe toți ca pe noi înșine.

În aceasta privința o să vă spun o istorioara cu inima de mama, ca să vedeți pana unde merge inima de mama.

Era o biată mama tânără. A murit soțul ei în război cu persii. Era din Grecia și i-a rămas un copilaș. Ea, femeie serioasă, cu frica lui Dumnezeu, a hotărât în inima ei să nu se mai căsătorească. A dus viața cinstită, în curăție, în post, în milostenie, în cercetarea bisericilor și a crescut copilașul ăsta Toată mângâierea ei era copilul.

Așa l-a crescut biata mama dintr-o fărâmată de carne, cu multă dragoste, ca o mamă când are unul singur și când nu are, mai ales, nici soț. L-a învățat școala, mă rog, ținea la el ca la ochii din cap. Dar, crescând copilul, creștea și grija mamei.

Așa a trecut tinerețea copilului și a făcut armata. Mama, pana la armata, l-a crescut ca pe o fată mare în casa ei. Era cel mai cinstit din tot satul, cel mai cuminte.

Niciun cuvânt n-a zis împotriva mamei, nici n-a mahnit-o vreodată; nimic nu făcea ceva fără sfatul mamei.

Dar, o, răutatea lumii! Când a venit din armata, i *s-a schimbat mintea. A început să nu mai asculte de mama. A început să nu-și mai arate dragostea față de mama ca mai înainte; se ducea seara prin sat și venea tot mai târziu. Mama se topea de scârba acasă. Aprindea candela la Maica Domnului și făcea metanii: „Maica Domnului, pazeste-l!” Și când venea Ioan mai târziu, ca Ioan îl chema, îl zicea:

— Dragul mamei, Ioane, unde ai stat tu așa de târziu, ca mare scârba am avut? Uite, ai mâncare caldă, ai camera ta grijită. Eu am plâns, ca tu n-ai frați; te vei fi întâlnit cineva, ai fi greșit sau niște oameni rai te-or bate.

Dar el a început, ca niciodată, să vorbească împotriva:

— Mama, lasă-mă în pace! Ce mă pazesti ca pe copiii? De acum înainte eu știu să mă port în lume!

Niciodată nu vorbise el așa. Mama se topea când auzea.

— Vai de mine, dragul mamei! Dar eu pentru că te urase îți spun asta? Eu te iubesc! Dar ma tem, ca numai pe tine te am, singura mea nădejde! Dacă nu te mai văd, mai bine să mor și eu!

Să vedeți ce *s-a întâmplat.

În satul vecin era o fată rea, blestemata, trăgeau mai mulți. A început să se ducă și el acolo. Mamă-sa nu știa nimic.

— Unde te duci tu? l-a întrebat ea. Eu am auzit că te duci la vrăjitoarea aceea. Vai mie, mai bine muream, decât să aud aceasta!

El, în loc să asculte, a zis:

— Lasă-mă, mama! Ce mă pazesti? Eu știu să-mi port caciula de-acum!

Niciodată în viața nu vorbise așa cu mama lui. Iar ea se topea de plâns, că nu mai avea ce să-i facă. Ce *s-a întâmplat? Blestemata aceea de vrăjitoare a auzit de la alții ca mama lui nu-l lasa să vina pe la dansa. Odată,

mergând el la casa ei, i-a spus:

— Ia asculta, mai! Să-mi spui drept, pe cine iubești mai mult? Pe mine sau pe mama ta? El, fermecat la minte de muierea aceea blestemata, sta oleacă și zice:

— Pe tine te iubesc mai mult!

— Eu nu cred! a zis ea. Du-te acasă și, dacă ma iubești pe mine mai mult decât pe maică-ta, în noaptea asta să vii cu inima mamei tale la mine! Faci așa sau nu? A stat oleacă și, îndemnat de satana, a zis:

— Și aceasta o fac!

Și *s-a dus din fata ei și a venit acasă. Mama, săraca, îi pregătise mâncarea, îi încălzise camera și plângea la Maica Domnului să-l aducă sănătos acasă. Iată ce pregătea mama pentru dansul și iată ce pregătea el pentru mama lui!

Ce contrast era aici? Ce fărădelege nemaipomenita? Mama îl aștepta plângând, să-l păzească Dumnezeu de primejdii și el vine să-i scoată inima.

Vine acasă. Trecuse de miezul nopții. Mama i-a ieșit în cale:

— Dragul mamei, dar acum se vine? Vai, multă grija am avut de tine!

El nu vedea nimic. Se uita în stânga și-n dreapta prin casă, după cuțit. Și vede cuțitul cel mare din bucătărie. Ia cuțitul în mână, o ia pe mama de grumaz, să nu răcnească, și o junghie în inimă.

Biata mama *s-a dus! Sângele a înăbusit-o, *s-a stins mama cea scumpa, care se jertfea pentru el!

Ce-a făcut? auzi pana unde l-a dus satana! A spintecat sânul stâng al mamei, a scos inima mamei, a pus-o într-un castron, a spălat-o de sânge, a îmbrăcat-o pe mamă-sa cu haine de moarte, a culcat-o pe pat, a încuiat ușa și a luat inima mamei lui în basma și a pornit prin pădure să o ducă vrăjitoarei, ca să-i arate că o iubește mai mult.

Ați văzut, când merge un om repede prin pădure, dacă-i pădurea deasa, te lovesc crengile. El mergea repede, ca pana la ziua sa vina înapoi, să nu afle nimeni

crima pe care a făcut-o, și totodată *s-o încredințeze pe aceea că o iubește mai mult decât pe mama lui.

Mergând el repede cu inima mamei într-o basma alba, o creangă din pădure *s-a arcuit și l-a lovit peste ochiul drept; și-l durea și a pus mâna la ochi. Atunci aude din inima mamei, care era în basmaua alba: „Puiul mamei, te doare rău?”

Atunci de abia *s-a trezit el! „Vai, mama, cum am ajuns pana aici? Unde sunt eu? Unde ma duc? Mama scumpa, mama buna, cum ți-am scos inima ta de la loc și încă te mai doare pentru durerea ochiului meu?” Și a început a plânge groaznic.

Atunci a văzut că-i fermecat și *s-a întors înapoi, când a auzit glasul mamei din inima: „Puiul mamei, te doare rău?”

A venit acasă – mai era un ceas-doua pana la ziua –, a desfăcut pieptul mamei, a pus inima la locul ei și apoi a început să strige tare că a murit mama lui. Se făcea ziua și au auzit vecinii.

— Ce-i, mai Ioane?

— A murit mama!

— Dar cum se poate?

— Mama mea a murit! Mama mea a murit!

A venit lumea să-l mângâie, dar el nu se putea mângâia, ca mai era un semn dumnezeiesc. Din sfert în sfert de ora, unde se ducea, auzea glasul mamei: „Puiul mamei, de ce m-ai omorât?” Când auzea glasul mamei, era cea mai grea pedeapsa pentru el!

Atunci toată lumea se mira, oare de ce plânge el așa de tare disperat după mama, ca de obicei bărbații sunt mai tari de fire! Dar el știa de ce plânge, ca auzea glasul mamei, care îl muștra cu mila: „Puiul mamei, de ce m-ai omorât?”

Ce *s-a întâmplat? *S-a dus repede la două bătrâne și le-a adus să o scalde pe mama. Când a scăldat-o, a văzut că este junghiata în inima:

— Mai Ioane, mama ta a fost junghiata!

El, când a auzit, *s-a topit de plâns, că știa cine

ajunghiat-o. A îmbrăcat-o, după trei zile a înmormântat-o; dar el, în loc să se liniștească, mai tare plângea și bocea, încât toată lumea zicea: „Iată cât de mult a iubit el pe mama lui!” Dar el știa și auzea glasul mamei mereu, mereu, care îl muștra și zicea: „Dragul mamei, de ce m-ai omorât?”

După ce și-a pus mama în mormânt și-a adus aminte și zicea, plângând, în casa: „Mama scumpa, mama buna, cum te luptai tu cu mine! Cum te luptai să mă scoți din ispite, să mă duci la mănăstire, și acum am rămas singur”.

Ce-a pus Dumnezeu în mintea lui? Să se ducă singur la un duhovnic de mănăstire și să se spovedească: „Ma duc, ca mama săraca voia să mă scoată din ispite și eu nu cunoșteam atunci! Ma duc eu!” A încuiat ușile și s-a dus la un mare duhovnic al unei mănăstiri și a căzut cu fata la pământ:

— Părinte, eu sunt cel mai rău om din lume, cel mai mare criminal! Bătrânul l-a liniștit, i-a citit molitfa de spovedanie, l-a spovedit, și el i-a spus duhovnicului cum a omorât pe mama lui buna. Iar duhovnicul, om înțelept, i-a zis:

— Fiule, nu te deznădăjdui de mântuirea ta! Dar să știi că cine omoară pe mama sau pe tata, treizeci de ani nu poate lua Sfintele Taine!

— Părinte, a zis el, dar altceva se întâmpla. Aud glasul mamei de câteva ori pe ceas, care zice: „Pulul mamei, de ce m-ai omorât?”

Și a zis duhovnicul:

— Tot bine vrea să-ți facă, ca să-ți aduci aminte de crima pe care ai făcut-o și să te pocăiești, ca măcar, dacă nu te-a avut în lumea asta, să fii cu dânsa dincolo!

— Cum să mă pocăiesc, părinte?

— Iată cum, fiule. Dacă vrei să te faci călugăr, canonul se scade la jumătate, adică la 15 ani!

— Ma duc! Nu-mi mai trebuie căsătorie, numai să mă ierte Dumnezeu!

— Du-te, fiule, plânge-ți păcatul și te va ierta Dumnezeu!

— Ma duc, părinte!

A vândut toate, și-a luat două rânduri de haine, a dat casa de pomana la o văduva și *s-a dus la o mănăstire de pe malul Iordanului. Aici a bătut în poarta.

— Ce dorești, frate?

— Am venit să-mi plâng păcatele! Oare ma primește părintele staret aici?

— Primum doar mănăstirea este spital duhovnicesc pentru orice păcătos! Mănăstirea îi vindeca pe toți!

L-a primit, și ca nou începător l-a pus la încercare la cele mai grele ascultări. La bucătărie, la trapeza, la grădina, la îngrijirea bolnavilor, la slujba dobitoacelor. El făcea cu atâta dragoste, și numai plângând, aducându-și aminte de păcatele lui și cum și-a omorât mama.

Dar, pe măsura ce se pocaia el în mănăstire și făcea ascultare, glasul mamei venea mai rar. La câteva zile îl mai auzea. Mai târziu, la câteva luni, duhovnicul i-a spus:

— Cu cât glasul mamei vine mai rar, cu atât Dumnezeu se apropie de tine, ca mama vrea să te aducă la cer, că-i pare rău că te-a pierdut în lumea asta! Ea tot mama a rămas!

— Părinte, a întrebat el, ce canon mai aspru să fac eu ca Dumnezeu să mă ierte mai repede?

— Fiule, să mănânci doar o dată în fiecare zi mâncare fără untdelemn trei ani de zile, să faci cate cinci sute de metanii pe zi și să zici psalmul 50 de câte ori vei putea mai mult pe zi.

— Fac, părinte!

Pe lângă ascultarea grea, numai sâmbătă și Duminica venea de două ori la masa, în celelalte zile mânca o dată în zi, mâncare fără untdelemn, vin nu gusta deloc și a făcut trei ani acest canon.

Călugării se minunau de dansul, cu câtă dragoste face ascultare și canon, ca ei nu știau taina lui: „Mai, acela are dar de la Dumnezeu, ca zilnic plânge!”

La trei ani de zile, înainte de Florii, a venit el la duhovnic să se mărturisească. Iar duhovnicul i-a spus:

— Frate Ioane, cum mai stai? Mama te mai

cercetează?

— Părinte, mai rar. Parca aş dori *s-o aud mai des, dar mai rar se aude! El a slăbit de atâta post. Trei ani de zile mâncare fără untdelemn, cinci sute de metanii pe zi şi ascultarea grea în mănăstire, şi atunci a zis duhovnicul:

— Frate Ioane, iată vine săptămâna Sfintelor Patimi. De la Florii pana în ziua de Pasti să nu gusti nimic, nici apa, nici mâncare, iar în sâmbătă Paştilor să vii la mine.

Şi a venit în sâmbătă Paştilor foarte slăbit, dar vesel oarecum, ca Duhul Sfânt, după măsura pocăinţei, îl bucura.

— Iată, frate Ioane, noi mergem la slujba învierii la noapte, tu însă sa nu vii la biserică.

— Dar ce să fac, părinte?

— Du-le în chiliuţa ta, pregăteşte-ţi candela, pune-i untdelemn, pune fitil şi n-o aprinde. Roagă-te la Dumnezeu şi pomeneşte şi pe mama ta, ca ea este martira şi are mare trecere la Dumnezeu să te ajute cu rugăciunea. Şi dacă va fi un semn şi ţi se va aprinde candela singura, să ştii că te-a iertat Dumnezeu şi mama ta de tot păcatul.

El *s-a dus în chilie - nu mâncase de la Florii nimic -, *s-a pus cu fata la pământ şi a început să se roage: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-mă pe mine, păcătosul, pentru rugăciunile Preasfintei Maicii Tale şi ale mamei mele!”

Şi aşa *s-a rugat patru ceasuri, cu multe lacrimi şi, văzând că nu-i niciun semn şi trebuia să iasă cu învierea, *s-a aruncat în chipul crucii şi striga cât putea la Mântuitorul, la Maica Domnului şi la mama lui să-l ierte şi să-i dea un semn de mângâiere că l-a iertat.

Când se trăgeau clopotele pentru înviere şi toţi călugării ieşeau afară, deodată, o lumina dulce a umplut chilia lui şi *s-a aprins candela singura, iar de la sfintele icoane *s-a auzit un glas: „Puiul mamei, te-am iertat!”

După atâta jertfa, mama buna, tot mama a rămas! În loc ca el să facă treizeci de ani de pocăinţa sau cincisprezece în mănăstire, în trei ani de zile mama l-a iertat. L-a adevărit prin aprinderea candelăi. După ce a

omorat-o, după ce a suferit martiriul din mana lui, ea tot cu inima de mama a rămas.

Iubiți credincioși, v-am spus aceasta ca să vă fie mila unul de altul. Acestea să le țineți: Să avem către Dumnezeu inima de fiu, către noi, minte de judecător, și către aproapele, inima de mama!

Oricine ne-ar greși, să-l iertăm; și cum este o mamă bună care iarta pe toți, așa să iertăm și noi. Dacă ar fi așa, pe fata pământului, să se iubească toți unii cu alții cum iubește mama pe copii, pământul *s-ar face cer, *s-ar face rai, n-ar mai fi judecați, n-ar mai fi morți, n-ar mai fi războaie, n-ar mai fi tulburări, ci ar fi mila și îndurare și bucurie în toată lumea.

Dumnezeu, Cel în Treime închinat, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, pentru rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre Nascătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria și cu ale tuturor sfinților, să ne miluiască, să ne ajute și noua păcătoșilor să ținem minte aceasta învățătura, ca să avem către Dumnezeu inima de fiu, către noi să avem minte de judecător, și către aproapele, inima de mama. Amin.

MINUNEA FĂCUTĂ DE DUMNEZEU CU VĂDUVA ANASTASIA

Împăratul Nichifor Votaniatul, al Constantinopolului (1078 - 1081), a făcut o catedrala mare, aproape cât Sfânta Sofia. A venit patriarhul Ierusalimului, al Constantinopolului și al Alexandriei, mă rog, ca atunci când se sfințește o biserică împărătească.

Când a terminat-o, a anunțat sfințirea. Sfințirea bisericii se anunțase cu câteva luni înainte, ca să aibă lumea timp să vină. Ca atunci nu erau mașini, avioane, sau trenuri. Tracțiunea se tăcea cu boii, caii și măgarii, iar pe mare veneau cu corăbiile. La sfințirea bisericii împăratului Nichifor au venit patriarhi, 40 de mitropoliți, mii de preoți, ca la o biserică împărătească.

Au început a veni la sfințire mii de care. Unii aduceau covoare, alții butoaie cu vin, cu untdelemn, alții aduceau faina, alții lumânări. Fiecare aducea ce putea.

Atunci trăia o văduva în Constantinopol, pe care o chema Anastasia. Aceasta văduva, de 50 de ani se ducea la biserică și se ruga lui Dumnezeu. Ea stătea în marginea orașului, tocmai lângă drumul acela pe care treceau carutele la sfințire.

Dar era tare necăjita. Avea o cocioaba de casuta, n-avea bani, n-avea untdelemn, n-avea faina, n-avea ce să ducă și ea. Când a văzut ca trec atâtea perechi de boi la sfințire, *s-a gândit și ea să ducă un braț de iarbă. Atât avea ea, o secera și o furca de tors.

Văduva săraca material, dar bogata în credința. Iarna torcea cânepa și lana pe la oameni, iar vara se ducea cu secera pe lan și aduna spicele de pe urma seceratorilor, le pune pe un tol, le bătea și făcea oleacă de grâu. Și așa cate puțin cate puțin făcea și ea un sac de grâu pentru dansa. Așa de săraca era văduva Anastasia!

Ea, dacă a văzut ca trec atâtea care cu boi, încărcate cu poveri grele cu alimente pentru praznic la sfințire, ce *s-a gândit săraca? „Bani n-am, covoare n-am, untdelemn n-am, n-am nimic. Ma duc să duc și eu un braț de iarba acolo!” Dar se temea, ca n-avea pământ. De unde să taie iarba ca să nu facă rău?

A luat un tolisor și *s-a dus pe un hat unde crește un fel de iarba, numita pir. A luat pir, ca să nu strice cumva din ogorul cuiva. A tăiat pirul și l-a pus într-o sarcinuta. Ce *s-a gândit ea? „Voi da și eu la niște boi un braț de iarba, măcar că nu-i de la mine de pe hat”.

Într-adevăr, și-a luat bețișorul, *s-a dus acolo unde era sfințirea cu acea lume multă, și tocmai atunci a văzut o pereche de boi, care gatiseră mâncarea dinaintea jugului. Se uitau plavanii; ar mai fi mâncat ei ceva, dar nu mai era.

Mătușa Anastasia a dezlegat și ea sarcinuta ei de iarba, a pus-o înaintea boilor și a zis: „Doamne, primește brațul acesta de iarba, că n-am ce aduce la sfințirea acestei biserici și să mă ierți, că nu-i de pe ogorul meu!” Și plângând *s-a dus de acolo la biserică, după ce-a dat iarba la boi.

Când a văzut atâta lume și atâtea podoabe, căci

biserica era pregătită ca o mireasa de nunta cu toate podoabele gata de sfințire, atunci ea s-a dus la icoanele din urmă, unde se închina femeile. Bătrâna, năcăjita, cu fata zbârcita de bătrânete, cu un tulpăn vechi pe ochi, încălțata cu opinci, cu o catrința rea, a îngenuncheat și se ruga Domnului: „Doamne, iarta-mă că n-am adus niciun dar la biserică! N-am nimic. Împăratul este împărat și pe pământ și va fi și în cer! Dar eu săraca de mine, n-am avut bani, n-am avut nimic...”, se ruga ea cu lacrimi.

A venit și împăratul Nichifor Votaniat, cu dregatorii lui, cu spatarii lui, cu tot. Când a intrat în biserică, spatarul lui, pe care-l chema Petru, i-a arătat inscripția. (La biserici, la mănăstiri, la monumentele istorice, inscripția este scrisa deasupra ușii).

Era o placa mare de marmură, scrisa cu slove de aur: „Intru slava Preasfintei Treimi, a Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt, făcut-am aceasta dumnezeiască biserica cu toată cheltuiala mea, eu, împăratul Nichifor Votaniat”. I-a plăcut tare inscripția, ca el dăduse ordin.

Și au intrat în biserică împăratul, împărăteasa și generali mulți, să vadă cum este pregătită biserica pentru sfințire ca a doua zi era sfințirea. Picturi frumoase, icoane lucrate în aur, perdele frumoase, veșminte aurite, policandre, chivote, potire pe sfânta masa, Evanghelia, tot ce trebuia.

În timpul acela, mătușa Anastasia, care a dat un braț de iarba, plângea la icoanele din urmă. Avea mulți ani. În timpul acesta îngerul Domnului a schimbat inscripția împăratului.

Era scris mai frumos: „Intru slava Preasfintei Treimi, a Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt, făcut-am aceasta dumnezeiască biserica cu toată cheltuiala mea, eu, văduva Anastasia”.

Oamenii au încremenit. Mai înainte citeau numele împăratului, dar era lume, schela era luata de la biserică, nimeni nu putea să spună că ar mai fi putut cineva schimba ceva.

Oamenii au început a citi:

— Ce scrie acolo, mai?
— Ce scrie?
— Pai uite scrie ca o văduva a făcut biserica!
— Dar mai înainte, când a intrat împăratul, era numele lui.

— Mai, dacă aude împăratul!
— Aceia se temeau să-i spună împăratului și au spus spatarului. Dar spatarul împăratului, Petru, după ce a citit, a zis:

— Mai, asta-i mare minune! Lasa, că-i zic eu împăratului!

Împăratul îl asculta, că era urechea lui. La împărat și împărăteasa, cununi de aur le străluceau pe cap ca razele soarelui, cu porfira, cu hlamida, cu ostași lângă el. Toată suita împărăteasca.

— Maria ta, hai oleacă în pridvor!

Vine împăratul. Când se uita a rămas uimit:

— Mai, doar când am intrat noi în biserică, era inscripția mea!

— Cred că a ta, împărate, a fost. Toată lumea știe. Dar uite ce scrie acolo!

— Vai mie, păcătosul! Aici este mare minune! Nimeni n-a putut face aceasta, decât Dumnezeu! Asta-i minune mare! Am pierdut biserica pentru că am făcut-o cu mândrie! A dat-o unei văduve!

A adunat sfetnicii lui și a spus așa:

— Nu se sfințește biserica aceasta, pana nu se găsește aceasta văduva! Și când o găsim, o sfințim pe numele ei, că-i mai mare ea la Dumnezeu decât mine.

A dat porunca sa trimită în toată împărăția să-i găsească adresa acestei văduve, Anastasia.

Dar Dumnezeu, când vrea să descopere un lucru repede, a descoperit-o printr-o alta văduva, care era cam de-o seama cu aceasta bătrâna, aflata printre lume. Dar ea nu știa că Anastasia este acolo.

— Ce se aude?

— Uite ce se aude...

— Pe Anastasia eu o cunosc! Sta aici în marginea

oraşului.

— Cum mătuşa? Hai la împărat!

Şi i-a spus împăratului locul unde o găseşte pe văduva Anastasia, iar el a trimis soli *s-o caute şi *s-o aducă la biserică. Solii, călări pe cai, repede au plecat în marginea oraşului Constantinopol, *s-o caute pe mătuşa Anastasia şi *s-o aducă la împăratul... Acolo au văzut nişte copii, care se jucau.

— Mai copii, nu ştiţi unde sta mătuşa Anastasia?

Dar unul mai marisor a zis:

— Mătuşa Anastasia sta acolo în grădină.

S-au dus ei pe un parlez. Când ajung la uşa văduvei, ce să vadă? Ce lacăte mai erau acolo! Ce zăvoare! Ce încuietori mai avea! Ca cel ce n-are nimic, de nimic nu se teme. Erau două belciuge la uşă, legate cu aţa de cânepa şi un băţ în uşa. Era semn ca mătuşa nu-i acasă. Acelea erau toate zăvoarele ei. N-avea ce-i fura. Ea era dusă la sfinţire la biserică. Vin înapoi cei trimişi de împărat. „Uite, mai, nu-i acasă bătrâna Anastasia!”

— Mai copii, n-aţi văzut pe mătuşa Anastasia?

— Mătuşa Anastasia *s-a dus cu un braţ de iarba acolo, la iarmaroc.

Copiii nu ştiau ca acolo este o sfinţire de biserică. *şi atunci cei trei generali, care au fost trimişi soli de împăratul, au întors caii şi au venit să-i dea raportul împăratului.

— Maria ta, am fost! Are o casuta mica în marginea Constantinopolului. Nişte copii se jucau pe acolo şi au zis ca mătuşa Anastasia este pe aici, prin lumea asta, pe undeva.

Văduva care a cunoscut-o pe cealaltă a zis:

— Este în biserică, se roagă la Mântuitorul!

— Dacă-i în biserică, spuneţi-i să nu se teamă, ca ea n-a fost niciodată în faţa mea, împăratul Nichifor Votaniat. Trimiteţi nişte femei bătrâne şi faceţi o veste ca la sfinţirea bisericii, împăratul da cate o vaca la bătrâni.

La porunca împăratului, au găsit pe bătrâna Anastasia şi i-a zis:

— Nu te teme, Anastasie, că te-ai învrednicit de mare dar de la Dumnezeu! Ce jertfa ai adus dimineața la sfințirea bisericii?

— N-am adus niciun dar, maria ta, că sunt săraca!

Căci ea nu socotea brațul cel de iarba pe care l-a adus și l-a dat la boi, că este dar.

— Totuși, adu-ți aminte, mama Anastasie, că ai adus un dar mare, prin care mi-ai luat biserica mea!

— N-am adus niciun dar, că n-am bani, n-am nimic! Toată averea mea este o secera și o furca. Iarna torc și eu lana pe la oameni, iar vara cu secera ma duc și adun spice de pe Ian, în urma seceratorilor. Și le strâng și fac și eu oleacă de grâu. N-am niciun fel de avere.

— Dar aceasta biserica împărăteasca, în care am cheltuit atâția galbeni de aur și argint, am făcut-o numai pe cheltuiala mea și iată acum scrie pe inscripția ei că este făcută de Anastasia!

— Ce dar ai dat la aceasta biserica?

— N-am dat nimic, decât un braț de iarba la boii înjugați la car.

— Nu te teme, mama Anastasie, ca a scris Dumnezeu, nu dumneata! Dumnezeu a scris. Biserica este a matală!

Și era scris așa: „Intru slava Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, Unuia Dumnezeu în Treime, făcut-am aceasta dumnezeiască biserica cu toată cheltuiala mea, eu văduva Anastasia”. Îi citea, iar ea tremura, ca nu știa carte.

— Vezi, mătușa, zici că n-ai adus niciun dar, însă adu-ți aminte că ai adus un braț de iarba!

— L-am adus, dar n-o fi pomana că l-am tăiat de pe hatul unui om.

— Iată, mătușa Anastasie, brațul acela de iarba al matală, a fost mai scump decât toate vistieriile pe care le-am băgat eu! Iată, îngerul Domnului ți-a trecut biserica pe numele tău și a ta rămâne în veac. Vom sfinți biserica – că erau cei patru patriarhi –, cu aceeași sfințire, cu aceeași pompa mare, dar biserica va rămâne a Anastasiei pana în veac.

— Să știi, mătușa, se sfințește biserica pe numele matală, pe care îngerul ți-a dat-o de sus și te-a scris aici.

Ea săraca a rămas uimită. Toți se mirau: „Mai, mare minune”.

Când a murit fericita Anastasia din Constantinopol, împăratul i-a făcut mormântul în Sfântul Altar: „Aici, în biserica pe care i-a dat-o Dumnezeu prin minune, este îngropata văduva Anastasia”.

Un braț de iarba dat în numele Domnului cu smerenie și cu durere de inimă ca nu poți face mai mult, a făcut mai mult decât cheltuiala împăratului Nichifor. Așa cere Dumnezeu!

Sfântul Efrem Șirul zice: „Dumnezeu nu se uita la mulțimea darului pe care îl aduci, ci la voința cu care îl aduci”. Cât de mic dar ai dat, dacă dai cu smerenie și cu părere de rău ca nu poți face mai mult, aceea este adevărata milostenie.

Cu adevărat, Dumnezeu caută la inimă înfrântă și smerită.

Vine dauna o mătușa năcăjita. Mă uitam, mai, cum i-aduce Dumnezeu! Ea săraca zice:

— As pune 40 de Liturghii, dar n-am bani de drum! Vă dau un șervețel!

Numai cu atât a venit, cu un șervețel.

Știi cât m-a costat pe mine asta? Și i-am zis:

— Mama, lasă că-ți pun eu slujbe!

I-am pus de trei ori câte 40 de Liturghii pentru șervetelul acela.

— Mai dau 15 lei! A zis bătrâna.

— Vai de mine! Noi n-am venit aici la mănăstire să ne îmbogățim! Noi am venit să ne plângem păcatele.

— Dar nu-i primit dacă nu dau bani, părinte!

— Este primit. Îți spun eu!

De aceea, eu nu mă supăr când aduce cineva puțin. Pentru că Domnul nu se uita la darurile noastre... Se uita la voința cu care se aduce darul.

Când a văzut Sfântul Antonie cursele diavolului pe fata pământului întinse până la cer, a zis: „Doamne, cine

mai poate trece printre acestea?" Și aude un glas din cer:
„Antonie, smerenia și milostenia!"

Când se întâlnesc aceste două fapte bune, adică smerenia și milostenia, străbat toate cursele lumii!

Deci milostenia nu se cauta numai în mulțimea banilor, ci mai ales în inima și voința cu care se aduce ea.

O ISTORIOARA ADEVĂRATA

Un preot, mergând pe stradă, întâlnește un copilăș, ca de cinci-șase ani, cu picioarele crăpate de glod, parul încâlcit în cap, zoios, nespălat, cu mâinile crăpate, și-l întreabă:

— Mai copile, de unde vii tu?

— Din iad vin!

Preotul s-a minunat de copilul acesta.

— Cum îl cheamă pe tatăl tău?

— Satana!

— Dar pe mama ta?

— Aripa satanei!

— Dar frați și surori ai?

— Da.

— Cum îi cheamă?

— Diavoli.

Și atunci preotul a spus:

— Unde stai, copile?

— Hai, ca ău știu unde!

Și a mers cu preotul. Și în marginea satului îi arata o casuta stricata, veche și o ograda cu gardurile rupte. Preotul ia copilășul de mana și intra acolo. Aude sfădindu-se în casa tatăl cu mama sa.

Bărbatul o înjura pe femeie groaznic, iar femeia îi spunea: „Du-te de-aici, satano!" Bărbatul zicea: „Tu ești aripa satanei!" Au trecut niște copii pe acolo: „Treci, drace, de aici!" Dar femeia striga pe urmă: „Vai de mine, casa asta este iad!"

Preotul a auzit de afară. Și atunci și-a dat seama de ce spune copilul ca vine din iad. El nu știa cum să spună. A auzit pe mamă-sa că este iad în casa ei; ca pe tatăl sau îl cheamă satana și pe mamă-sa, aripa satanei, și pe frații lui

îi cheamă diavoli. Așa auzea graind în casă.

Dar știți voi de ce se face casa iad? Unde nu-i post, unde nu-i rugăciune de dimineața și de seara, unde nu-i viața curată, unde nu merg oamenii la biserică, unde se apuca și beau de dimineața, fumează și înjura, casa aceea se face cu adevărat iad. Și diavolul vine acolo și apoi, vai de zilele care le mai trăiește omul pe pământ!

Toată ziua înjurături, toată ziua bătai, toată ziua suferința. A intrat diavolul! Diavolul aduce ura, sfada, manie, iuțime ocară, blestem, înjurături, bătai, morți, beții, desfrâuri. Așa! Unde a intrat el, distruge. Casa o face iad! Iar unde oamenii se scoala dimineața și se închina lui Dumnezeu și merg la lucru cu rugăciunea în minte și postesc sfintele posturi de peste an, și fac milostenie și citesc sfintele cărți, și își rabda scarbele și necazurile cu bucurie, acolo este și binecuvântarea lui Dumnezeu și toate se rânduiesc după iconomia Lui pentru folosul sufletului și pentru mântuirea noastră.

SINODUL AL VII-LEA ECUMENIC

Astăzi este un mare praznic al Bisericii Răsăritului, ca nu praznuim un sfânt sau doi, ci 367 de sfinți făcători de minuni și pastori Bisericii lui Hristos, de la Sinodul VII ecumenic.

Au fost 350 la Sinodul VII de la Niceea, dar s-au mai amestecat încă 17 episcopi, care călcaseră sfintele icoane în picioare, care căzuseră în eres și care se luaseră după luptătorii de icoane. Dar de frica tiranilor și pentru alte interese au călcat peste sfintele icoane și le-au defăimat. Când au văzut Sinodul adunat, în fruntea căruia era marele Tarasie, Patriarhul Constantinopolului, și binecredincioșii împărați Constantin și Irina, au căzut în genunchi, au cerut iertare. Au sărutat sfintele icoane și s-au închinat cu lacrimi în fața lor și au fost primiți în Soborul al VII-lea Ecumenic.

Și a fost acest Sinod Ecumenic la anul 783, dar discuțiile și toate procesele verbale și toate așezămintele acestui sobor, abia s-au încheiat la anul 787, cu câțiva ani mai târziu, pentru că a fost mare lupta împotriva

iconoclaștilor, a împăraților iconomahi și a multor arhieriei care au căzut din dreapta credința, și preoți și popor peste măsura de mult.

Deci, peste 130 de ani a tulburat eresul luptării de icoane Biserica dreptmaritoare a lui Iisus Hristos.

Acest Sinod, al VII-lea a toată lumea, a fost și ultimul Sinod Ecumenic al Bisericii de Răsărit, în fruntea căruia a fost Sfântul Patriarh Tarasie și binecredincioșii împărați Constantin și Irina.

De ce la toate Sinoadele Ecumenice, și la cel dintâi și la celelalte, Biserica pune aceeași evanghelie: Părinte sfinte, voiese ca și ei să fie una, precum noi suntem una (Ioan 17,11), rugăciunea arhierasca a Mântuitorului?

Pentru că s-a împlinit în ochii tuturor, ca prin cele șapte Sinoade Ecumenice înțelepciunea și-a zidit ei casa. Care casa a înțelepciunii lui Dumnezeu? — Este Biserica dreptmaritoare a lui Iisus Hristos, ca auzi ce spune la Pilde: înțelepciunea și-a zidit casa rezemată pe șapte stâlpi (Pilde 9,1).

Da, Biserica lui Iisus Hristos cea dreptmaritoare de la Răsărit are acești șapte stâlpi neclatiti pe care s-a clădit duhovnicește. Sunt cele șapte Sinoade Ecumenice, a toată lumea. Cel dintâi a fost la anul 325, în Niceea Bitiniei, în timpul Sfinților împărați Constantin și Elena.

Al doilea Sinod a fost la anul 381 la Constantinopol, sub împăratul Teodosie cel Mare și patriarh fiind Sfântul Nectarie începător cu 150 Sfinți Părinți.

Al treilea Sinod Ecumenic, la anul 431 la Efesul Asiei, unde au fost iarăși 200 Sfinți Părinți.

Al patrulea Sinod Ecumenic a fost la anul 451 în cetatea Calcedon, unde s-au dat anatemei monofiziții, sub împărații Marchian și Pulcheria. Acum au căzut o mulțime de Biserici necalcedoniene, cum este Biserica Abisiniei, a Armeniei, Biserica Copta din Alexandria, Biserica Siriaca Veche, care mărturisesc o fire și o voie în Hristos.

Sinodul al V-lea Ecumenic a fost la anui 553, iarăși în Constantinopol pe timpul împăratului Iustinian cel Mare, unde s-au dat anatemei Origen., Didim cel Orb, Teodor de

Mopsuestia, Teodot și ceilalți care au primit ereziile lui Origen.

Sinodul al VI-lea Ecumenic a fost la anul 680 tot în Constantinopol, pe timpul împăratului Constantin Barbosul, nepotul lui Ierachie. A fost mare dezbatere în problema ereticilor monoteliti, care, voind să împace pe ortodocși cu monofiziții, au căzut în alta extrema, în prezenta lui Serghie, patriarhul Constantinopolului, care a fost promotorul monotelismului, ca deși admitea în Hristos două firi, dar mărturisea o singură voie.

Aceasta era deosebirea între monofiziti și monoteliti. Unii ziceau o fire și o voie, iar alții ziceau două firi și o singură voie, cum este Biserica Maronită, din muntele Libanului, și Biserica Tomita din India, Biserica din Antiohia Siriei și alte Bisericii monotelite pana astăzi.

Iar Sinodul al VII-lea Ecumenic *s-a făcut pentru cinstirea sfintelor icoane și au dat anatemei pe toți luptătorii împotriva sfintelor icoane de la anul 783 pana la anul 787. Întâi stătător a fost Sfântul Tarasie.

Aceste șapte Sinoade Ecumenice sunt cei șapte stâlpi ai Bisericii Răsăritului, despre care a spus Duhul Sfânt mai înainte: înțelepciunea și-a zidit casa rezemată pe șapte stâlpi, adică pe cele șapte Sinoade Ecumenice.

Am amintit aceasta, fiindea astăzi Biserica lui Hristos praznuiește al VII-lea Sinod Ecumenic și pe dumnezeieștii Părinți de atunci. De aceea *s-a și pus Duminica Ortodoxiei cea dintâi în Postul Mare că *s-a încheiat tot ce-a trebuit mai scump în Biserica Domnului, la Sinodul al VII-lea Ecumenic. Să aveți mare evlavie la sfintele icoane, să le cinstiți cu mare cinste, mai ales icoana Mântuitorului, a Maicii Domnului, a sfinților, Sfânta Cruce, icoana Preasfintei Treimi, pentru ca cine nu cinsteste sfintele icoane este dat anatemei, anatema este cea mai grea pedeapsa a Bisericii care înseamnă pogorare de viu în iad cu dracii, tăiere de la trupul tainic al Bisericii lui Iisus Hristos.

Să cinstiți sfintele icoane, să vă închinați, că au fost mărturisite de mii de sfinți și pana în ziua de azi le vedeți

în toate sfintele biserici. Nu vă luați după eretici, după adventiști și după ceilalți blestemați de sectari, care au căzut din dogma drepte credințe și sunt dați anatemei pentru veacul de acum și pentru cel se va să fie, despărțiți pentru veșnicie de la trupul tainic al Bisericii lui Hristos.

Dumnezeu să ne ajute tuturor cu rugăciunile sfinților de la Sinodul al VII-lea, și de la toate celelalte Sinoade Ecumenice. Să ținem dreapta credința pe care o mărturisim în Crez și să ne mântuim cu mila Domnului. Amin.

PILDA SEMĂNĂTORULUI

Iubiți credincioși, ați auzit astăzi că *s-a citit în Sfânta Biserica despre pilda semănătorului. Deci vom spune puțin din talcuirea acesteia, ca să nu îngreunăm auzurile dumneavoastră cu prea multe cuvinte.

Mai întâi să facem aici o întrebare: Oare pentru care pricina Mântuitorul, când a spus pilda cu semănătorul, n-a arătat cine este acest semănător? Ci a trecut pilda la a treia fata, zicând: Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa. Dar n-a arătat: Ieșit-a dreptul sau sfântul cutare sau prorocul cutare sau apostolul cutare să semene sămânța sa. Sau ieșit-am Eu să șaman sămânța cea bună a cuvântului. Pentru care pricina nu *s-a spus numele Sau?

Pentru ca cel dintâi semănător al Evangheliei este însuși Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. El a semănat întâi cuvântul acesta al vieții în urechile sfinților Săi ucenici și apostoli și prin ei la toată lumea.

Dar n-a spus: Venit-am sau ieșit-am Eu să șaman sămânța cuvântului, ca să nu stârneasca zavistie de prisos și ura în urechile și în inimile fariseilor și a carturarilor, ca să nu se arate ca un iubitor de slava desarta, ca numai El seamănă cuvântul vieții. De aceea nu a spus numele semănătorului și a zis numai așa simbolic: Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa.

Dar de ce n-a zis: „Ieșit-a plugarul „și a zis „Ieșit-a semănătorul?” Iată de ce: Pentru ca nu acela este plugar cu adevărat, care are sămânța, dar o ține în sac sau în lada

sau în pod undeva sau în hambar și nu o seamănă. Ci adevăratul semănător și adevăratul plugar este acela care are sămânța și o seamănă pe dansa.

De aici să trecem la sămânța cuvântului.

Așa zice dumnezeiescul Ioan Gura de Aur: „Nu este plugar al lui Dumnezeu și nici semănător al Evangheliei acela care știe multe și are multă cunoștința în mintea și în inima sa, dar nu vrea să propovăduiască. Ci tine ascunsă aceasta sămânța, ori de frica oamenilor, ori de rușine ori de lenevire, ori alte motive are în mintea sa și așa ascunde sămânța lui Dumnezeu. Ori poate are mai mult decât altul, dar nu vrea să o semene ca să aducă lui Dumnezeu roada înșutita.

De aceea, adevăratul plugar al lui Iisus Hristos și adevăratul semănător este acela care are sămânța cuvântului lui Dumnezeu și o seamănă în urechile și în inimile ascultatorilor care îl asculta pe dansul.

Și apoi, după ce-a zis Mântuitorul aceasta pilda la început, a arătat că se întâmpla cu sămânța cuvântului lui Dumnezeu exact cum se întâmpla și cu sămânța cea materialnică care se seamănă de plugar pe ogor.

Și a zis Preasfântul nostru Mântuitor mai departe așa: Și una din semințe a căzut lângă cale, adică lângă cărare sau lângă drum, și oamenii, nebagand seama de dansa, au călcat-o și pasarile cerului, văzând-o așa descoperită, au mâncat-o și a pierit sămânța aceasta semănată lângă cale. Și alta din semințe a căzut pe piatra și, neavând umezeala, *s-a uscat.

Dar, ca să vă dați seama că nu chiar pe piatra goală *s-a semănat, ca acolo nici nu prinde sămânța deloc rădăcini, ascultați pe ceilalți doi evangheliști care îl completează pe acesta de astăzi.

Matei și Marcu zic: Și una a căzut pe pietriș, adică pe pământ cu piatra multă, pe pământ cu pietriș, și unde sămânța, neavând umezeala, a prins puțină rădăcina și, neavând pământ bun, *s-a uscat.

Gura fiecărei plante, gura fiecărui arbore este rădăcina lui, cu care el se hrănește mai cu seamă din

pământ; este adevărat ca arborii mari și multe feluri de saduri se hrănesc prin ramuri din aer, cu oxigen și cu celelalte care trebuie la creșterea vieții sale. Dar mai mult decât toate, gura unei plante, cu care ea se hrănește și trage hrana, este rădăcina. Deci a doua sămânța, căzând pe pietriș, foarte puțin s-a prins și, neavând umezeala și nici pământ destul, s-a uscat. A treia sămânța a căzut în mijlocul spinilor, cum ați auzit dumnezeiască Evanghelie, și a răsărit puțin și, crescând spinii au înăbusit-o, i-au luat spațiul de lumina și de hrana și așa s-a uscat.

A patra sămânța a căzut în pământ bun și a adus domnului sau roada însutită. Unii din cercatorii de firi, parca s-ar contrazice cu dumnezeiască Evanghelie, ca sămânța, oricât de bun ar fi pământul, nu poate aduce o sută de roade, adică un bob de grâu să aducă o sută de boabe de grâu sau unul de porumb și așa mai departe, să aducă o sută de boabe.

Dar n-au dreptate! Să se ducă în Egipt, în tarina numita Vizachia, și în părțile Nilului și în alte părți din Sicilia, din Italia, să vadă ca acolo holdele cure se seamănă aduc uneori de două sau de trei ori însutit roada și să vadă că nu poate să mintă cuvântul lui Dumnezeu și că sunt locuri pe pământ unde un grăunte aduce mai mult de o sută de grăunte roada în spicul său.

După ce a spus Mântuitorul pilda acestei Evanghelii, ucenicii Săi n-au înțeles puterea pildei și L-au întrebat deosebi: Spune-ne noua, care este puterea pildei acesteia! Iar Mântuitorul mai întâi le-a spus: Vouă vi s-a dat să știți tainele împărăției cerurilor, iar acestora în pilde vorbesc, ca, auzind, să nu audă și văzând, să nu vadă, cum a zis Isaia Prorocul pentru nesinceritatea inimii lor.

Și apoi le-a talcuit Mântuitorul așa: Sămânța cea bună este cuvântul lui Dumnezeu, tarina este inima omului, cum e în pilda cu zazaniile tarinii. Sămânța cea semănată pe cale sunt oamenii puțin credincioși sau mai bine să zic aproape deloc credincioși, căci aud cuvântul lui Dumnezeu, dar nu-i dau nicio atenție, așa în trecere: „Eh! Am auzit predica preotului! spunea unu o predica! Am

auzit ca unu citea din Evanghelie, ce-o fi mai spunând", și nu-i da nicio atenție, ca și cum nu s-ar vorbi din Evanghelie, ci din povești.

Unul care este indiferent și nu-i place să asculte cuvântul lui Dumnezeu sau îl trece cu vederea, la acela vine satana și mănâncă sămânța cuvântului din inima lui și este călcat în picioare de toate ispitele drăcești, cum este călcată sămânța, pentru ca nu prinde rădăcina cuvântul în inima lui, pentru neatenția lui și nebagarea de seama, ca nu da importanta cuvântului lui Dumnezeu.

Sămânța care a căzut pe pietriș sunt oamenii care aud cuvântul și pentru moment se bucura că au înțeles ceva, dar bucuria lor este pripita. Au auzit și s-au bucurat puțin, iar pe urma le-a scăzut toată evlavia fata de cuvântul Domnului, se împietrește inima lor de necredința, de nesimțire, de răutate și îndată se usuca din inima lor sămânța cuvântului lui Dumnezeu. Nu găsește acolo un pământ bun în tarina inimii lui ca să crească. Aceștia sunt aceia care sunt sămânța căzuta pe piatră, adică oameni care prea puțin se bucura și cred și îndată pierd evlavia și credința către cele auzite din cuvântul vieții.

Iar sămânța a treia sunt oamenii acela care cred în cuvântul lui Dumnezeu pana la o vreme, dar de la o vreme se ridica ispite asupra acestui cuvânt. Ori prigoana din partea oamenilor, ori necaz din partea trupului, sau se ridica grijile lumii cele rele să alerge omul după bogații, după slava desarta, după dregatorii, după bani, după trai bun, după dulcele veacului de acum. Și toate aceste griji crescând, adică mărimdu-se în inima omului, îl fac să uite de cuvântul lui Dumnezeu; și așa cuvântul lui Dumnezeu, care prinsese rădăcina acolo și crescuse puțin, se înăbusa, se astupa, se otrăveste de grijile veacului de acum, de mâncare, de băutura, de avere, de patimi trupești, de dezmierdari, și cine știe ce scopuri ale slavei deșarte sau cine știe ce răutați, care-l împiedica pe acest cuvânt să crească; și așa, crescând patimile în om, înăbusa și întuneca lumina cuvântului lui Dumnezeu și îndată începe a se ofili, iar cuvântul cel dintâi al credinței lui se usuca și

piere.

Iar sămânța a patra, care cade în pământ bun, sunt acei buni creștini și buni oameni de pe fata pământului, care, atunci când aud cuvântul lui Dumnezeu, sunt ca un pământ însetat în care cade ploaia cea binefăcătoare a cuvântului vieții și căzând în inima lor, se hotarase pentru cuvântul lui Dumnezeu să sufere toate necazurile, toate scarbele, foamea, setea, lipsa, ocară, durerea, crucea, moartea și nu mai dau înapoi. Aceștia lucrează împreună cu cuvântul lui Dumnezeu în inima lor și aduc roada intru răbdare, cum zice Evanghelia, rabda toate pentru porunca lui Iisus Hristos și pentru cuvântul Sfintei Scripturi și al Evangheliei și așa aduc roada intru răbdare: unul adică, cum zice alta Evanghelie, treizeci, iar altul șaiszeci, iar altul chiar o sută.

După ce Mântuitorul a spus și a talcuit pilda Evangheliei sfinților Săi ucenici și apostoli, la urma a zis și acest cuvânt: Cei ce are urechi de auzit, să audă.

Prea puțini sunt oamenii aceia care au urechi și nu aud în lume. Dar urechi de auzit n-au numai oamenii; au și dobitoacele, au și taratoarele, au și pasarile; numai pestii sunt surzi, cum spun Sfinții Părinți, ca n-au acest organ al auzului dat de Dumnezeu, ci au numai simțire grozavă, ca simțind valurile, să se ferească de primejdie, ca ei sunt surzi.

Dar celelalte viețuitoare și oamenii, toți au urechi. Dar de care urechi este vorba Evanghelie? Ce credeți? De urechile acestea trupești? Nu! Îndoit este omul și două feluri urechi are, după cum și două feluri de ochi. Ochii aceștia simțiți cu care vede cele simțite și are ochii minții, sau mai bine zis are mintea, care-i ochiul sufletului, cu care privește cele inteligibile, cele nevăzute, ca dogmele credinței și învățăturile Sfintei Scripturi și alte câte sunt nevăzute.

Așa și la urechi să înțelegeți! Cei ce are urechi de auzit, adică ale sufletului, ca mulți aud cu urechile acestea și stau în biserică și aud cantând la strună și aud prorocii citindu-se, și aud evanghelii și apostoli și taine mari, mulți

stau aici și aud, dar aud numai cu urechea din afară, iar urechea cea duhovnicească a minții lor și a sufletului lor este astupată de satana, îi întunecată și nu înțelege puterea cuvântului, pentru ca urechile sufletului lor sunt surde.

Către aceste urechi *s-a adresat Mântuitorul când am auzit: Cei ce au urechi de auzit, să audă. Adică prin urechile acestea simțite să dea cuvântul urechilor celor nevăzute și cu acelea să audă cuvântul și să-l înțeleagă, ca apoi, înțelegându-l, să aducă roada lui Dumnezeu prin lucrare și prin răbdare.

Iubiți credincioși, dar oare care este cauza nerodirii cuvântului lui Dumnezeu în ziua de astăzi? Sunt mulți preoți predicatori, și-n capitala țării, și-n orașe, și-n sate, mulți predicatori sunt astăzi și prin mănăstiri și oriunde vei întâlni predicatori buni. Chiar și unii din credincioși cunosc Scriptura, dar nu se mai văd astăzi roadele Evangheliei, nu se mai văd suflete roditoare, cum erau la începutul creștinismului, cu toate că se rostește cuvântul lui Dumnezeu.

Care este pricina pentru care nu rodesc sufletele oamenilor astăzi cum rodeau altă dată? Am să zic că nu sunt altele decât cele patru pe care le-a arătat Mântuitorul, sau trei, ca al patrulea a rodit. Dar care este pricina nerodirii cea adevărată, în cele trei chipuri ale Evangheliei, care *s-au zis mai sus? Unii vor zice: „Da, părinte! Astăzi nu se mai întorc oamenii la pocăința, nu se mai văd roadzile pocăinței la mulți, pentru că nu se mai fac minuni ca la începutul creștinismului”. Când Apostolul Petru a început să predice în Ierusalim, spune dumnezeiască Scriptura ca, numai într-o zi au crezut trei mii de oameni.

Iar a doua zi, a predicat în pridvorul, care se zicea „al lui Solomon „și, au mai crezut încă cinci mii. Iată minune mare, în două zile opt mii de oameni au crezut în Hristos prin gura Sfântului, slavitului, intru tot lăudatului Apostol Petru, care nu era nici teolog, nimic, ci numai avea teologia cea mai înaltă, pe Duhul Sfânt pe care îl primise.

Dar zic ei: „Da, părinte, au crezut atunci mulți pentru că-l auzeau pe Petru vorbind în toate limbile de sub cer”, că așa a fost la Cincizecime, vorbeau doisprezece bărbați galileeni, apostoli, și ei auzeau măririle lui Dumnezeu, fiecare în limba lui, câți erau adunați acolo cu ocazia praznicului Cincizecimii. Și aceasta nu mica minune a fost, cum fiecare auzea predicându-se Evanghelia în limba lui, cu toate că un singur om vorbea acolo și aceasta a atras pe mulți să creadă.

Iar când a predicat Petru a doua zi, au crezut cinci mii de bărbați. Iarăși, pentru ce? Pentru minunea cea mare cu ologul Enea, care stătea în pridvorul bisericii, numita „Frumoasa”, în care Apostolul Petru și Ioan Evanghelistul numai cu un cuvânt l-au ridicat și l-au făcut sănătos și aceasta spaima și minune mare i-au făcut pe toți să creadă în învățătura apostolilor.

Da! Ajutat-au atunci foarte mult minunile. Așa spune și Evanghelistul Marcu: Domnul împreună lucrând, i-a trimis la propovăduire, i-a îmbrăcat cu putere de sus, cu Duhul Sfânt, și le-a dat putere să învie și morții, să scoată dracii, să calce peste leu și peste balaur și peste toată puterea satanei. Și în baza acestor minuni mulți au crezut. Dar oare numai minunile aveau puterea de a face oamenii să creadă în Hristos? Și pentru aceea nu cred alții astăzi? Nu-i adevărat!

Iată, noi vedem de foarte multe ori și atunci și astăzi ca oamenii cred fără minuni. Mântuitorul a fericit pe cei ce cred fără să vadă. Ce minuni a văzut famenul Candachiei, când mergea cu împărăteasa Etiopiei și marele Apostol Filip a fost răpit de Duhul Sfânt și a fost lângă căruța lui, unde citea pe Prorocul Isaia și ajunsese la stihul acela: Duhul Domnului peste Mine.

Și i-a talcuit de acolo înainte ca Hristos a fost acesta nu Prorocul Isaia, și a zis famenul: Uite apa! Ce mă împiedica să ma botez? A crezut famenul, *s-a dat jos din căruța și *s-a botezat și îndată Duhul a răpit pe Filip din Gaza – unde-i Gaza? Până în Asia Mica –, până la Azot l-a dus într-o clipeala de ochi, cum a dus altă dată pe Prorocul

Avacum cu zama din Iudeea în Babilonila la Daniel în groapa cu lei, ca organe ale Duhului Sfânt au fost și prorocii și apostolii.

L-a răpit după ce a botezat pe famenul Candachiei, care a fost cel dintâi apostol și cel mai mare misionar din Etiopia, înainte de a merge acolo Sfântul Apostol și Evanghelist Marcu.

Deci n-a văzut famenul nicio minune, dar i-a explicat și a crezut și a avut inima buna și a prins cuvântul lui Dumnezeu repede și ca roada a fost botezul lui și credința lui statornica. Ce minune a făcut Apostolul Pavel în Iconia, în Listra și în Derbi?

Ce minune a făcut Sfântul Apostol Filip în Samaria, când a crezut toată Samaria, primind cuvântul lui Dumnezeu? Predica cu putere cuvântul Domnului! Nu în tot locul, deci, se făceau minuni, dar multă lume se întorcea la Dumnezeu numai prin credința. Credința vine prin auz, iar auzul prin cuvântul lui Dumnezeu și celelalte. Deci iată, care are tarina buna a inimii sale, nu așteaptă să vadă minuni. Va zice cineva: „Da! Nu numai minunile, dar și viața Sfinților Apostoli, că erau așa strașnici, așa de mari sfinți și neprihaniti în viață, poate de aceea prindea cuvântul Domnului care-l predicau”. Nici aceasta nu-i! Pentru ca vezi, n-a zis Mântuitorul azi în Evanghelie: Ieșit-a sfântul, ieșit-a apostolul sau dreptul să semene, ci a zis așa simplu: Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa.

De multe ori un om simplu spune din cuvântul lui Dumnezeu, dar spune și el sincer și cu credința și se altoiește acest cuvânt în alta inima sincera și aduce roada însutita. Deci cauza nerodirii cuvântului lui Dumnezeu în ziua de astăzi, nu este din vina persoanei care predica, nici pentru că nu se mai fac minuni și alte pricini care le spun oarecare în aceasta privința.

Ci cauza nerodirii cuvântului lui Dumnezeu în masa poporului de astăzi este arătata de Mântuitorul în Evanghelie, ca oamenii ori sunt cale bătuta, unde nu se poate cuprinde cuvântul lui Dumnezeu, inima lor este bătuta de grijile lumii și de draci și de patimi și nu mai

prinde cuvântul Domnului rădăcini. Ori au inimile împietrite și cuvântul Domnului numai puțin se oprește și se usuca, ori au inimile lor pline de interese materiale și nu numai atât, ci prinși și întunecați de ura și zavistie, de beție, de lăcomie, de fățarnicie, de viclenie și de toată răutatea și din cauza aceasta nu rodeste în inima lor cuvântul Domnului, că se înăbusa de aceste păcate pe care le găsește acolo în inima omului.

Deci dacă va întreabă cineva, de ce oare nu se întoarce astăzi lumea la pocăința, să știți ca din cauza răutații și a așezării sufletelor celor patimase. Ca unii din noi suntem cale bătută, alții suntem spini și alții piatra și de aceea cuvântul Domnului nici nu prinde rădăcina, și, chiar dacă prinde, se usuca și se înăbusa.

PROROCII MINCINOȘI

Frații mei, în țara noastră sunt o seama de secte autorizate, o seama sunt tolerate, ca fracțiuni religioase și o seama din ele sunt și netolerate, subversive, care sunt și contra statului și a Bisericii. Dar oricare secta ar fi, să griji ca toate se cheamă „neghinele tarinii”. Dumneavoastră ați auzit pilda din Evanghelie cu neghinele tarinii, ca a întrebat pe Stăpânul: Doamne, n-ai semănat sămânța buna în tarina Ta? De unde are zanzanii? (Matei 27,25). Adică, de unde are neghine?

Și a zis Stăpânul tarinii: un om vrăjmaș a făcut aceasta. Ai auzit? Adică diavolul. Tarina este toată lumea – cum spune Mântuitorul. Tarina creștina, dacă se socotesc toți creștinii care cred în Sfânta Treime, suntem peste două miliarde pe glob. Aproape o jumătate din populația lumii este creștina într-un fel.

În aceasta tarina mare, satana a semănat neghine, ca să nu fie graul curat, adică credința dreaptă. Și aceasta neghina sunt sectele. Ele sunt niște buruieni care au crescut la umbra Bisericii, la temelie Bisericii, și nu trebuie ca noi să dăm graul pe neghina sau să amestecăm graul cu neghina.

Voi, care v-ați născut creștini, care ați crescut creștini din părinți creștini, din strămoși creștini, este o

mare rușine și un mare păcat să lăsați rădăcina voastră și să vă duceți la vrăjmașii lui Dumnezeu, care nu cinstesc pe Maica Domnului pe sfinți și sfintele moaște; care hulesc icoanele, Sfânta Cruce, cele șapte Sfinte Taine și tot ce este sfânt în Biserica dreptmaritoare a lui Iisus Hristos.

Acum să vă spun o istorioara cu Chinops vrăjitorul.

Sfântul Ioan Evanghelistul a predicat Evanghelia în tot pământul. Când a ajuns cu predica Evangheliei în insula Patmos, a aflat acolo închinători la idoli, cum era atunci; toată lumea se închina diavolilor. Când a ajuns acolo, ostrovul acela avea un mare vrăjitor, care stătea în pustie, pe care îl chema Chinops. *și ei ziceau ca acela-i dumnezeul lor, ca acela, cu puterea drăcească, făcea farmece mari, făcea fel de fel de „minunații”. Acestui vrăjitor îi slujeau 1000 de demoni, să se poată face fermecătorii, minuni cu puterea drăcească și vrăjitorii mari.

Când a ajuns Sfântul Ioan Evanghelistul acolo, a început să predice Evanghelia, cu puterea lui Hristos. Sfântul Ioan avea putere de la Mântuitorul să facă minuni, căci tuturor apostolilor le dăduse aceasta putere: Intru numele Meu, draci veți scoate, morți veți învia, în limbi noi veți vorbi... (Marcu 16,17). Și când a început Sfântul Ioan Evanghelistul să predice cu putere, a crezut multă lume în Hristos. Toți care erau bolnavi se vindecau; care erau morți înviau și multe minuni făcea cu puterea Mântuitorului. Atunci oamenii *s-au dus la idolul lor în pustie, în munți, și i-au spus lui Chinops, vrăjitorul, care era sluga satanei.

— Stăpâne, a venit un ucenic al Celui răstignit, pe care îl cheamă Ioan. Face minuni și semne mari, învie morții, tămăduiește bolnavii, vindeca orbii, surzii, îndrăciții și crede multă lume într-insul.

— Mergeți în cetate, ca eu o să trimit un înger de-al nostru să-l ia și o să-l dau judecații celei veșnice.

Dar duhurile care veneau la Sfântul Ioan erau legate și trimise afară din insula Patmos. Chinops, dacă a văzut că nu se mai întorc duhurile, *s-a umplut de manie și a luat

toată mulțimea drăcească și *s-a dus în cetate. A bătut de trei ori din palme, l-au luat dracii pe nori, l-au dus pe sus și l-au pus în mijlocul orașului. A început lumea să strige:

— Mare ești, Chinoapse, dumnezeul nostru! Dar a venit unul din ucenicii Celui răstignit și face minuni și semne mari.

Când au văzut cei ce crezuseră în Hristos, au început a se teme: „Mai, și dumnezeul nostru-i mare! Uite vine pe sus!” Dar îl aduceau dracii pe sus. El a început a-i mustra:

— Oameni orbi, așa de repede credeți în el? Ascultați-mă pe mine! De este drept Ioan, să facă minunile pe care le fac și eu!

Și *s-a dus acolo unde predica Ioan Evanghelistul:

— De ce-ai intrat în țara mea, Ioane, și faci minuni și predici pe Cel pe care L-au răstignit evreii pe cruce și n-a putut să se salveze pe Sine? Ce crezi ca numai tu faci minuni? Să vă arăt eu ce pot să fac!

Și Chinops cheamă un tânăr, căruia-i murise tatăl:

— Unde este tatăl tău?

— A murit înecat în mare.

— Uite, eu îl aduc acum imediat!

Și a bătut din palme de trei ori și *s-a scufundat în mare Chinops. Dracii care-i slujeau lui, erau cu dansul. Numai ce vede ca a ieșit Chinops din mare cu tatăl copilului. Era nălucire drăcească. Și toți oamenii de pe mal *s-au mirat și au zis:

— Mare ești, Chinoapse, dumnezeul nostru!

Sfântul Ioan Evanghelistul îi vedea că sunt draci.

Se duce Chinops la o femeie:

— Femeie, unde sunt feciorii tai?

— Feciorii mei *s-au înecat cu o corabie mergând la Cipru de doi ani de zile.

— Ia sa ți-i aduc și pe aceia!

A bătut de trei ori din palme, *s-a băgat în mare și i-a scos feciorii femeii.

„Sarut mana, mama! Vai de mine! Închinați-vă la dumnezeul Chinops, ca acesta ne-a scos pe noi din muncile iadului și ne-a adus aici”.

Și mama îi săruta, dar nu vedea că-s draci! (Așa are să fie acum la sfârșit. Băgați de seama!).

Când au văzut oamenii așa, au început a striga:

— Mare ești, Chinoapse, și mai mare dumnezeu ca tine nu este! Și a zis Ioan lui Chinops:

— Minunile tale sunt vrăjitorii drăcești!

Când au auzit paganii, *s-au repezit asupra lui Ioan, l-au prins și l-au omorât.

Cei ce crezuseră în Hristos, prin predicarea lui Ioan, au prins mare frica: „Dacă au omorât pe Sfântul Ioan, o să ne omoare și pe noi!”

Atunci Chinops a început a predica:

— Ticaloșilor! Vedeți ce-am făcut eu cu Ioan? Și voi ați crezut în el! Eu am putere mare!

Și a venit un înger al Domnului și *s-a atins de Ioan Evanghelistul: „Ioane, scoala-te și predica pe Hristos!” Numai ce aude:

— Ioan, pe care l-am omorât noi cu trei zile în urmă, predica grozav și toată lumea crede în el.

Când a auzit Chinops ca Ioan a înviat, *s-a dus la el cu acei draci, despre care credea poporul că i-a înviat Chinops. Sfântul Ioan predica pe malul mării.

— Ioane, ce crezi că dacă ai înviat, ma tem de tine? Oameni buni, știți corabia care *s-a scufundat deunazi cu vreo 400 - 500 de oameni?

— Da!

— Uite, eu acum îi aduc odată cu corabia și îi învii pe toți!

Și a bătut din palme de trei ori Chinops și *s-a scufundat în mare, să aducă corabia cu tot cu oameni. Dracii care-i slujeau lui, erau cu dansul.

Sfântul Ioan Evanghelistul, când a văzut că *s-a scufundat, a luat Sfânta Cruce și a zis:

— Aici să se scufunde toată puterea satanei! Oamenii, care erau pe mal și așteptau venirea lui Chinops, cu cei înviați de dansul, au zis:

— Nu mâncam nimic, pana nu vine Chinops!

— El nu mai vine niciodată, că l-am trimis eu în

fundul iadului.

Și aștepta poporul să vină Chinops cu corabia cu oamenii și au stat trei zile și mureau de foame pe malul mării. Marea a fiert trei zile, așa ca în clocot, iar dracii l-au părăsit pe Chinops și el a rămas în fundul mării. Toți așteptau și ziceau: „Nu mai vine Chinops, nici într-un fel! Nici singur, nici cu alții!” Sfântul Ioan le-a zis:

— Vedeți cum v-a înșelat? Vedeți înșelăciune? Vedeți ca pe el n-a putut să se salveze? Și acum, pe cei pe care i-a înviat, îi cunoașteți?

— Îi cunoaștem, vai de mine!

— Hai să-i întrebam pe cei ce au înviat, dacă sunt morții voștri!

— Cu puterea Sfintei Cruci va leg să spuneți cine sunteți voi!

— Noi suntem diavoli, care îi slujim lui Chinops de atâția ani! Atunci oamenii au început a-i întreba pe cei înviați: „Mai, barbate, dar nu ești tu? Dar voi, mai feciori, dragii mamei?...”

Sfântul Ioan Evanghelistul i-a legat.

— Ia sa vă faceți oleacă voi, nu tare urati, să nu moară lumea de frică. Așa cum se poate, să vadă oamenii cine sunteți!

S-au făcut niște arătări, aceia pe care Chinops i-a înviat, și când au suflat odată cu foc, toți au căzut la pământ.

— Vai de mine, Sfinte Ioane, alunga-i de aici ca murim!

Scaparau scânteii pe nari, gura le era de foc, aveau unghii de arama, și când au răcnit la oameni, toți s-au speriat!... Erau draci!

— Vedeți cui va închinați voi? A zis Sfântul Apostol Ioan. Gata voi ați crezut ca Chinops a înviat morți!

— Vai de noi, murim! Trimite-i de aici!

I-a blestemat să se ducă în gheena și oamenii nu i-au mai văzut. Când a văzut aceasta, poporul a crezut în Hristos și Sfântul Ioan Evanghelistul a început să facă minuni și mai mari. Vedeți cum i-a înșelat diavolul pe

oameni? Ai văzut ca unui vrăjitor îi slujeau o mie de draci! Dar în fața puterii lui Dumnezeu nimic nu pot. Acesta a fost războiul Sfântului Ioan Evanghelistul cu Chinops vrăjitorul, în insula Patmos. Acolo Sfântul Ioan Evanghelistul a făcut preoți, episcopi și a încrestinat tot ostrovul Patmos. Acolo a scris el și Apocalipsa, care este în Sfânta Scriptura, cu care se termina Noul Testament.

Așa au să vină și pe timpul lui Antihrist. Băgați de seama, poate eu sunt în groapa. Voi fi putred pe atunci. Să vă aduceți aminte când învățam eu aici. Să vă însemnați cu Sfânta Cruce, cea mai puternică arma, de care se cutremura tot iadul, și nu veți fi biruiți de nimic.

Auzi cum canta Biserica la Sfântul Maslu: Doamne, arma asupra diavolului, Crucea Ta o ai dat noua, că se scutura și se cutremura nesuferind a căuta spre puterea ei; ca moartea ai călcat și morții ai sculat. Pentru aceasta ne închinam îngropării Tale și învierii. Deci să nu credeți în descântece, în tot felul de vrăji, în cei ce cauta în bobi, în cafea, în palmă; cei ce sting carbuni, cei care deschid cărți sfinte, cei care descânta cu numele lui Hristos și pomenesc sfinții. Toți sunt împotriva lui Hristos! Toți sunt în slujba satanei! Nicio vedenie să nu primiți. O vedenie care-i de la Dumnezeu, v-am spus că nu se supara Dumnezeu dacă nu o primești, ca El știe ca tu te temi să nu primești lup în loc de pastor.

Vedenia, știți care este? Ai auzit care-i vedenia noastră? Care o spune Sfântul Efrem Șirul: Așa, Doamne, împărate dăruiește-mi ca să-mi văd păcatele mele, să nu osândesc pe fratele meu, ca binecuvântat ești! Și iarăși ceea ce spune Duhul Sfânt prin Prorocul David: Ca fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu, înaintea mea este pururea (Psalm 50,4). Să ne vedem păcatele, nu vedenii. Ca Sfântul Isaac Șirul spune: De mii de ori mai fericit este cel ce-și vede păcatele, decât cel ce vede vedenii; ca vedeniile pot fi draci și te duc la pieire vremelnic și veșnic. Să ne vedem păcatele noastre, să petrecem în smerenia minții și a inimii și să nu ne socotim vrednici că putem vedea vedenii, ca asta este cea mai

mare mândrie și cutezanta. Dacă de pe acum crezi în vedenii, când va veni Antihrist, ce-ai să faci atunci? Ca spune la Îl Tesaloniceni, cap. 9, despre venirea lui Antihrist: a cărei venire este intru toată puterea satanei, făcând semne și minuni mari, de va putea să însele și pe cei aleși.

Sfântul Andrei al Cezareei, în talcuirea Apocalipsei, spune: „Când vor veni ucenicii lui Antihrist, vor face pe femei și bărbați să zboare pe sus”. Ai să vezi tu atunci! Când vei vedea ca din paie uscate de grâu îți face pâine proaspătă și, din vita uscata de vie, îți face să curgă vinul cel mai bun. Vor face multe minuni cu puterea satanei, încât cei care nu sunt întemeiați în credința vor zice: „Mai, ăștia sunt de la Dumnezeu!”

Vor merge cu tine la cimitir și vor întreba:

— Unde-i mama ta îngropata?

— Aici!

— Unde-i tatăl tău îngropat?

— Aici!

Și vor zice slugile lui Antihrist:

— Ieși, mai Gheorghe! Ieși, mai Ioane! Ieși, Vasile! Ieși, Marie! Ieșiți din morminte!

Și o să-ți iasă tatăl tău și o să te sărute; și mama ta o să te ia în brațe, cu hainele cu care-i pusă în mormânt, și îți va zice:

— Dragul tatii, credeți în aceștia, ca de la Dumnezeu sunt! Credeți, ca ei ne-au scos pe noi din iad!

Toți vor fi draci! Și cei scosi din morminte și cei care vin cu dânșii. Luați aminte! Să nu credeți în prorocii mincinoși, ca fac minuni cu puterea satanei și pe cei slabi în credința o să-i însele. Ei lucrează cu satana, iar noi suntem cu Hristos! Atunci ce-ai să faci, dacă începi a crede de pe acum în vrăji, în descânțece și în ghicitorii de tot felul? Eu umblu prin credința, nu prin vedere. Așa ne învață Biserica în Simbolul Credinței. N-am nevoie să văd. Ca zice Hristos: Fericiți cei ce n-au văzut, și au crezut! (Ioan 20,29). Așa este.

Acum aproape de sfârșitul lumii vor apare mulți

hristoși mincinoși și proroci mincinoși să însele lumea. Voi tineți-vă de mama voastră spirituală, Biserica Ortodoxă, care v-a născut prin apa și prin Duh! Nimic să nu primiți de la sectanți. Când vine un sectant sau cineva la tine, întâi pune-l să facă cruce și să spună Crezul; „Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotțiitorul, Făcătorul cerului și al pământului...”. Dacă spune Crezul, vorbește cu el; dacă nu, zi-i: „Fugi, satana, ca nu ești fiu al Bisericii, ci ești al lui Antihrist!”

Eu am scris o carte - „Despre credința Ortodoxă” -, care s-a tipărit în două ediții, unde am pus și pe martorii lui Iehova și toate sectele.

Spune Evanghelistul Ioan: Fiilor, ați auzit ca vine Antihrist? Tot duhul care nu mărturisește pe Iisus Hristos că este Dumnezeu, Antihrist este! (I Ioan 4,3). Deci înaintemergătorii lui Antihrist, tăgăduiesc dumnezeirea lui Hristos. Să nu ne speriem! Noi una sa știm: „Ca Piatra Hristos este temelia Bisericii și porțile iadului nu o vor birui”. Ai văzut ce spune Sfântul Atanasie cel Mare: „Vezi căderea iudeilor din credința? Cati proroci au avut ei până la Sfântul Ioan Botezătorul! Iar de atunci niciunul! Ca Legea și prorocii până la Ioan Botezătorul sunt”.

S-a ridicat Duhul Sfânt de la ei, să nu mai aibă proroci pana la sfârșit. Tot el spune: „Să nu va temeti când se vor înmulți vrăjmașii Bisericii! Ca și în vremea sfârșitului și oricând Hristos va sprijini pe cei credincioși”. Și zice: „Dacă are să împărăteasca Antihrist 1260 de zile, trei ani și jumătate, pentru cei aleși se vor scurta zilele”. Are să ți se pară ca a trecut într-o luna împărăția lui Antihrist. Ce? Dumnezeu nu știe pe cei aleși, ca să-i crute? Deci, totdeauna sa țineți credința cu statornicie. Un Domn, o credință și un Botez. În ceea ce ne-am născut, în aceea să murim!

ENOH ȘI ILIE

Acești doi proroci au să se pogoare, să vină din Rai, trimiși de Dumnezeu, fiind luați cu tot cu trup la cer. Când vor predica ei cu mare putere și vor înfrunta pe Antihrist trei ani și jumătate, cât va împărați el, Sfinții Enoh și Ilie

vor avea mare putere să străbata tot pământul cu fel de fel de minuni. Au să facă minuni mari și semne în Ierusalim ca să întoarca pe evrei, căci ei nu se întorc pana nu vine Ilie și Enoh. Vor întoarce inimile către fii și sinagoga satanei către Hristos.

Când vor predica ei, îi va auzi tot pământul și-i va vedea toată lumea. Și acestea sunt scrise de 2000 de ani, de când i s-au descoperit Sfântului Ioan Evanghelistul. Și cine ar fi crezut? Ar zice cineva că este o nebunie asta. Și se întrebau oamenii: „Cum o să-i vadă pe Enoh și Ilie? Din continentul Asia sau Africa, cum o să-i audă în America?” Acum, dacă ar predica îi vede la televizor toată lumea și îi aude la aparate toată lumea. Cum să nu! Dumnezeu știe toate, ca și cum ar fi venit. Când vor predica și vor face minuni, tu ai să te uiți aici și ai să-i vezi cum fac minuni, cum învie morții, și ai să auzi de aici ce predica Enoh și Ilie și cum muștra pe Antihrist, când va împărați peste toată lumea, timp de 1260 de zile.

Vezi? Ceea ce era atunci de necrezut și de neînchipuit, acum se poate realiza! De aici se poate vedea și auzi la Ierusalim. Da! și uite, stam aici și vedem la Ierusalim cum slujesc acolo, cum predica și auzim toate! Și la Muntele Sinai și în Italia și în Belgia și în Olanda și în Bulgaria și în Grecia și în Serbia. Deci stau aici și vad slujba de la Ierusalim! Vezi că-i posibil acum? Dumnezeu știa de mai înainte cât are să se înmulțească mintea, adică știința.

Ca Daniil Prorocul a spus la capitolul doi - În vremea de apoi se va înmulți mintea foarte, și se vor înțelepți oamenii și vor zbura prin vazduh și vor înconjura lumea. Toate câte le vezi acum, Biblia le-a spus cu mii de ani înainte. Vezi Prorocul Isaia, care trăiește cu 850 de ani înainte de venirea Domnului, la capitolul 60 întreabă de avioane, ca el le vedea acum 2800 de ani: Doamne, ce sunt acestea care zboară și se întrec cu norii; și zboară ca porumbeii spre porumbarele lor și de huietul aripilor lor se tulbura vazduhul? (Isaia 60,8). Ai auzit? Cu 2800 de ani înainte a spus de avioane. Ce-a zis? „Ca zboară ca

porumbeii spre porumbarele lor". Ca ei nu zboară, decât de la un aerodrom la altul, ca să se alimenteze. Dar și Prorocul Ieremia a văzut mașinile astea fără cai, care le vedeți acum ca aleargă pe drum. Și întreabă pe Dumnezeu: Doamne, ce sunt acestea, care huruie pe drum și întrec carele oamenilor? Vezi, ca spune de bomba cu neutroni la Apocalipsa: Iată au ieșit de la fata Mielului niște lacuste și acestea aveau putere mare de vătămat în cozile lor. Și am auzit un glas de la tronul Mielului: Nu vătămați iarba pământului, nici copacii, nici florile, nici toate cerealele lumii, numai pe oameni să-i vătămați cinci luni de zile. Războiul neutronic. Bomba cu neutroni îți lasa pomii înfloriti.

Eu am la mărturisire pe cel mai mare profesor de fizica atomică din București.

— Domnule, zic, ce rău poate face aceasta bomba?

— Aceasta distruge numai viața, și-ți lasa orașul complet. Ca ce folos dacă l-ar distruge? Ei ce să mai câștige când vin să ocupe? Au nevoie să ucidă pe oameni, ca să ocupe orașe și toate bunurile lumii.

— Dar dacă eu sunt închis într-o casă de fier și bomba cu neutroni explodează afară, ce poate să-mi facă, dacă zici ca nu distruge materia? Eu nu sunt în siguranța?

— Dumneata dacă ai avea o casă de fier fără ușa, cu pereții de zece metri grosime în jur și te-ai băgat acolo, neutronii rapizi nu sunt împiedicați de fier să treacă. Trec prin fier și vin la dumneata și-ți distrug numai viața.

Am grai cu dansul. Soția lui este mare bibliotecara la cărțile de limbi vechi. Un om credincios! Așa ne-a spus Dumnezeu, ca acestea sunt scrise la Apocalipsa. Nu vor vatăma copacii, nici florile, nici sadurile, nici ierburile, ci numai pe oameni cinci luni de zile. Atât o să dureze războiul neutronic. Cinci luni de zile n-ai să te poți pazi nici în casă, nici în beci, nici în apa, nicăieri, nicăieri. Unde te-a ajuns... Tot ce-i viu distruge. Asta-i bomba cu neutroni.

Toate-s scrise, frații mei. *și Mântuitorul a spus: Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece (Matei 24,35). Da. Noi suntem cei de pe urma!...

SFATURI DUHOVNICEȘTI

— Când facem pomelnic pentru Sfântul Altar, pe cine să trecem în primul rând?

— Cel mai mare neam pe care îl avem pe fat a pământului, nu-i tata și mama, cât veți trai voi. Cel mai mare neam pe care îl avem nu-i sotia, nu-i soțul, ci este preotul care ne-a botezat și al doilea este nasul de botez, și al treilea - pentru care sunteți cununați - este nasul de cununie. Deci, când faci un pomelnic, întâi și întâi la morți să faci. Și dacă preotul care te-a botezat este mort, pe el să-l pui întâi. Apoi să pui nasul, dacă-i mort, pe urma pe ceilalți. Când faci pomelnic la vii, tot așa. Dacă trăiește preotul, pui pe preot întâi și apoi pe nasul de botez, nasul de cununie și apoi pui pe soț, soție, mama, sora și alte rudenii.

— Ce persoane nu se pot trece pe pomelnic?

— Pe pomelnic nu se pot trece niciodată mai întâi sectarii, căci ei s-au rupt definitiv de Biserica lui Hristos. Pe aceștia în veac nu-i poți trece în pomelnic. Al doilea sunt sinucigașii, care și-au făcut seama singuri; ori s-au înecat, ori s-au spânzurat, ori au murit din beție, au băut și au murit beți, ori au murit în ducl, tot sinucigași se socotesc. Pe urma nu se pun la slujbe cei ce trăiesc necununați. În veacul veacului nu-i poți pune particica în Sfântul Potir celui ce trăiește în preacurvie! Niciodată. Pentru preacurvie se da 15 ani oprire de la împărtășanie, ca trăiește necununat. Cum să-i pun particica lui, să se împărtășească cu Trupul și Sângele Domnului? De asemenea nu se trec pe pomelnic cei care refuza Sfintele Taine și care nu se mai spovedesc. Gata! Pe aceștia nu-i mai pui! S-au despărțit de Biserica pentru veșnicie!

— Este de folos creștinilor să ia particile acasă?

— N-ai voie să iei particica acasă. Niciun preot n-are voie să dea particica acasă. Este o mare greșeala a preoților care dau particile acasă! Nu-i voie, Doamne ferește! Sfântul Simion al Tesalonicului zice: „Preotul care va da particile din Altar poporului să nu mai fie preot”. Particica ți-o scoate preotul în altar și rămâne în Sfântul

Potir. Ți-a scos pentru vii și pentru morți. Ea rămâne să se sfințească când se coboară Preasfântul Duh la epicleza. După ce *s-a sfințit, este pusă în dumnezeiescul Sânge, și atunci ai împărtășire direct cu Trupul și Sângele Domnului. Vezi „Ne vorbește Părintele Cleopa „volumul 2, capitolul Cele cinci feluri de împărtășiri. Nu să i-o dea omului acasă *s-o pună prin castroane. Vai de mine ce nebunie! Cine ți-a spus că ai voie să dai particile acasă? Niciodată nu se dau particile. Să vină la mine preotul care da particile!

— Dar dacă un creștin este bețiv, este bine să-l trecem la pomelnic?

— Este bine să-l pui la Psaltire, Sfântul Maslu, acatiste, dar nu la Sfânta Liturghie.

— Dar cel desfrânat, se poate trece la Sfânta Liturghie?

— Desfrânații dacă nu părăsesc păcatul și nu se spovedesc, nu se pun niciodată! Dimineața, la Sfânta Proskomidie, ai văzut ca preotul are copia aceea de argint în mână, și din prescura întâi scoate dumnezeiescul Agnet, care se preface în Trupul lui Hristos; din prescura a doua se scoate partea Maicii Domnului; din prescura a treia scoate pentru ctitorii mănăstirii, conducătorii țării, conducătorii Bisericii; din a patra prescura scoate particile pentru cei vii. Dar pentru cel care înjura, hulește și trăiește în desfrâu nu poți scoate, ca acea particica reprezintă fata sufletului lui. Și acele particile care le scoatem dimineața, sunt numai blagoslovite. Și în timpul epiclezei, atunci când se cânta în biserică: Pe Tine te laudam, pe Tine Te binecuvântăm... preotul în Altar ridică mâinile la cer, se roagă în fața Sfintei Mese și se pogoara Sfântul Duh peste Sfintele Daruri. Atunci pe Sfânta Masa nu mai este pâine, ci Trupul lui Iisus Hristos. În Sfântul Potir nu mai este vin, ci Sângele lui Iisus Hristos. Ce-am pățit aici cu un preot, Calistrat Bobu! Era un preot foarte bun. Foarte bun. A trecut pe la o maica care trăia prin pădure, ca în pădure erau vreo 50 de pustnici atunci, și ea i-a spus preotului asta tânăr: „La voi nu se pogoara Duhul

Sfânt, că ați trecut pe stilul nou!” Părintele Calistrat a venit acasă și-i spune staretului. Staretul meu era din Sfântul Munte; Ieroschimonahui Ioanichie, care m-a călugărit. El mânca numai sâmbătă și Duminica. În celelalte zile, nimic. Sâmbătă ma întreba: „Ai oleacă de zeama de varza și oleacă de grâu fiert?” El a slujit 20 de ani Sfânta Liturghie singur și se întărea numai cu Sfânta Împărtășanie. Când s-a îndreptat calendarul, a postit 23 de zile. N-a gustat nimic, pana i s-au arătat Sfinții Trei Ierarhi și i-au spus să asculte de Biserica! Să țină cum zice Biserica! Odată slujea părintele Calistrat Bobu. Eu eram paraclisier. Anafora de la staret era alba și dulce, iar, de la părintele Calistrat, verzuie și acra. Am întrebat:

— Părinte staret, de ce când slujește părintele Calistrat, anafora este verzuie și acra?

— Mai, baiete, slujește cu îndoiala! S-a dus la nebuna aceea de Isidora, care a făcut atâtea boroboate în mănăstire, și ea i-a spus ca nu vine darul Duhului Sfânt din cauza calendarului. și i-am spus că are s-o pateasca, fiindea el se îndoiește ca nu vine Duhul Sfânt!

Eram paraclisier. Când a chemat harul Duhului Sfânt, numai ce vede ca Agnetul s-a făcut carne, curgea sânge pe Sfântul Disc, pe Sfântul Antimis. Și când se uita în potir vede sânge. Ma cheamă pe mine:

— Costică, ia vino încoace! Ce vezi?

— Vai, părinte Calistrat! S-a făcut carne și sânge! Staretul ți-a spus că ai s-o patesti, să nu mai crezi în caiendar, căci calendarul nu-i sfânt sau dogma. El este un ceas al vremii. A mai fost îndreptat canonic înainte de câteva ori până acum.

Staretul, când a venit, a pus să se citească Psaltirea la strana.

— Ei! Acum crezi ca vine Duhul Sfânt și preface Darurile?

— Iarta-mă, părinte! Și a căzut în genunchi.

— Ia uite! A venit Duhul Sfânt! S-a făcut carne! S-a făcut sânge! Te mai îndoiești de acum, părinte?

— Cred, părinte, iarta-mă!

— Ia și strânge Sfintele Taine!

Și a făcut cu dalta o gaură în piciorul Sfintei Mese, ca Sfânta Masa este mormântul Domnului, și a îngropat acolo Sfintele Taine. Iar potirul l-a sfințit din nou și l-a spălat la sfânta spălătoare și Sfântul Antimis, toate. Și am stat până *s-a citit Psaltirea toată, patru ore, și apoi a început Liturgia de la Sfânta Proskomidie: „Și unul din ostași cu sulița în coasta...” a luat-o de acolo. Și a făcut Sfânta Liturgie și nu *s-a mai repetat.

— Vezi? Acum crezi?

— Cred, părinte!

Staretul i-a dat canon 40 de zile. „De ce nu crezi, când eu îți spun, și te duci la babe să te învețe despre caiendar?” Asta a fost în anul 1932. În vara anului 1932 eram aici. Eu am venit în anul 1929 aici.

— Părinte, ce-i cu cei de la Slatioara? Ei spun ca noi ne-am vândut credința.

— Stiliștii sunt caterisiti de Sfântul Sinod, că țin mai mult la calendar decât la dogmele Bisericii și au căzut din ascultare.

— Stiliștii se lauda ca ei au dreapta credința și noi nu.

— Ei au într-insa mândrie și nesupunere.

În vara anului 1992 au venit din Sfântul Munte staretul Mănăstirii Xeropotamu cu câțiva călugări și au făcut un pelerinaj prin țară cu Sfânta Cruce, făcuta tocmai din secolul V, de împăratul Marcian și împărăteasa Pulcheria, ce păstrează o mare parte din crucea Mântuitorului. Și am sărutat Sfânta Cruce, udata cu sângele lui Hristos. De două ori am sărutat-o.

Cei din Muntele Athos tin pe vechi. De ce nu au mers la stiliști la Slatioara, ci au mers numai la mănăstirile ortodoxe pe stil nou?

Au fost în multe locuri în țara și călugării în Sfântul Munte sunt pe vechi toți; dar când m-am dus acolo, îi blestemau pe cei din România pe stil vechi. Ca atonitii nu *s-au rupt de ascultarea Bisericii. Ei sunt pe vechi, dar asculta de Sfântul Sinod din Grecia, doar grecii sunt pe

nou, dați din anul 1924. Ei nu fac diaconi, preoți, biserici, nu fac nimic fără aprobarea Sfântului Sinod. Și mi-au zis: „Spune stiliștilor de la voi că sunt eretici. *S-au apucat să facă mănăstiri și biserici fără voia Sfântului Sinod”.

N-am fost eu acolo? N-am slujit cu ei? Cei de pe vechi nu slujesc cu noi, dar cei din Athos au slujit. Ne-am împărtășit cu ei. Îi au ca pe niște pagani pe cei cu stilul vechi de la noi. Rămân exact ca lipovenii din Rusia!

Calendarul nu-i sfânt! M-am dus la instalarea mitropolitului la Iași și le-am vorbit. Am vorbit în mitropolie de atâtea ori, erau mii de oameni. Erau episcopi și mitropoliți, dar m-au pus pe mine să vorbesc. La sala de mese, unde erau atâtea oficialități, am vorbit aproape o oră.

A doua zi am vorbit la Facultatea de Teologie din Iași și le-am arătat cum calendarul vechi a mai fost îndreptat până acum. Le-am arătat și anul și luna și timpul; și când va mai rămânea în urma – cum spune în Pidalion –, iar se va îndrepta. Calendarul este un ceas al vremii.

Pentru calendar să ne sfădim?

— Cine poate boteza un copil?

— Pentru botez să vă alegeți oameni creștini ortodocși. La fel și pentru cununie. Numai atâta să va feriti: La nunta și la botez să nu puneți nași mulți, că te-ai făcut rudenie cu toți aceia, rudenie spirituală, și copiii voștri în veac nu se mai pot lua neamuri.

— Se pot boteza copiii avortați?

— Cine a îndrăznit să boteze un copil mort ori avortat, nebotezat, nu mai poate fi preot în veacul veacului. Ce botezi? Tarana! Doar sufletul a plecat din clipa când a murit. Cum? Te-ai făcut preot și te-apuci să botezi la cimitir și să înșeli lumea? Mare nebunie!

Am auzit pe undeva ca preotul botează la Botezul Domnului pe cei avortați. Asta-i nebunie! Asta-i ieșire din minți! Nu se botează în veacul veacului! A plecat sufletul lui. Știți voi unde stau copiii nebotezați? Să țineți minte, care sunteți aici! Copiii nebotezați ai creștinilor stau în partea de miazanoapte din ceruri, unde este un fel de

ceata, cum este la noi în zori de ziua, când nu *s-a luminat.

Ei au primit de la Mântuitorul un inel; se cheamă „inelul nemuririi veșnice”. Ei stau acolo și striga totdeauna împotriva părinților: „Doamne, n-am văzut lumina soarelui, n-am văzut lumina lunii, n-am văzut stelele, n-am văzut lumina zilei, n-am văzut florile câmpului, n-am auzit cantand pasarile, n-am văzut frumusețea lumii, de ce ne ții pe noi în întuneric, ca noi nu suntem vinovați!” Iar Hristos le va zice: „Stati acolo, să văd pocăința părinților voștri!” Ca, dacă cei ce au copii morți nebotezați se mărturisesc curat la duhovnic și fac canonul și nu mai fac aceasta urgie, se mântuiesc.

Când se mântuiesc părinții, atunci și copiii se mântuiesc. Când se mântuiesc părinții, copiii avortați în clipa aceea primesc botezul nadejdii; cum au avut cei din Vechiul Testament, cei ce mai înainte au nădărduit spre Hristos, zicând: „O să vină Mesia sa ne scoată din iad!” Primesc botezul nadejdii și odată cu părinții lor zboară la cer. Asta-i soarta copiilor care au murit nebotezați.

— Prea Cuvioase, cum ni se cuvine noua, creștinilor, care purtam numele unor sfinți din calendar, să praznuim ziua numelui?

— Când este sfântul care-i porți numele, să te duci la biserică, să ascuți Sfânta Liturghie, să te împărtășești, dacă ești spovedit. Dacă poți, fa oleacă de pomana la tine acasă, la câteva suflete amarate.

Vine o bătrâna la mine, nu de mult: „Părinte, scrie acolo!” „Ce să pun, mătușa?” „Pune pe Ghita, pe Costicula, pe Tincuta, pe Nelutu...!”

„Mătușa hai! Unde ai găsit tu nume de sfinți de ăștia? Eu am îmbătrânit în mănăstire, și de sfântul Ghita n-am auzit. Unde ai găsit pe sfântul Costicuta? În calendar nu-i, în Prolog nu-i, în Minei nu-i, în Penticostar nu-i, în Triod nu-i. De unde l-ai scos?” „Nu, nu. Așa-i cheamă!” „Fugi, mătușa de aici! Îți bați joc de slujbele Bisericii?”

— Nu Ghita, ci Gheorghe l-a chemat; nu Costicuta, ci Constantin, ca „sfântul Costicuta „nu exista sau Costachel sau Costache cum îi zici tu acasă; și „sfânta Tincuta”. N-

am auzit de când sunt de „sfânta Tincuta „sau Catrina sau Catinca. Sfânta Ecaterina, marea mucenita, fiica de împărat. I-am văzut sfintele moaște la Muntele Sinai în sicriu de aur.

Așa, când veniți cu pomelnic, să nu puneți nume de acestea, să vă bateți joc de sfinții lui Dumnezeu. Cum să scriu eu așa, că trebuie să scot particile? Particica n-o pot scoate decât pentru un nume ortodox. Să știți! Eu vă spun. Nu ma interesează ca aveți ciuda pe mine. Eu sunt un putregai; mâine sunt în groapa, dar să nu ziceți că n-ați auzit și nu v-am spus!

— Se pot pune două nume la botez?

— Nu se pun două nume la botez în veac. Numai unul și ortodox! Niciodată să nu puneți două nume la copii. Unul și ortodox! Ca particica este pentru un suflet, nu pentru două. Așa este! Mânca-v-ar Raiul, să vă mănânce! Așa sa va văd în rai, mama, pe toți! Pe toți! Doamne ferește, unul să nu rămână la munci! Toți să vă bucurați în grădinile Raiului! Toți, mama!

Dacă aş avea eu un sac mare, să vă pun într-un sac, să pot să vă dau drumul în grădinile Raiului... Acolo! Știți voi cât de frumos este acolo? Vai de mine! Ausi ce spune Apostolul Pavel: Cele ce ochiul n-a văzut, și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-au suit (1 Corinteni 2,9). Aceasta a pregătit Dumnezeu celor ce se tem de El și L iubesc pe El.

— În ce perioada nu se fac metanii?

— Când ai intrat în biserică, întâi faci trei închinăciuni în mijlocul bisericii; la iconostas faci două metanii, săruti icoana de pe iconostas și mai faci o metanie. Tot așa faci și la Maica Domnului din mijlocul bisericii. Acestea nu-s oprite niciodată. Nici în ziua de Pasti.

După tipic, nu se fac metanii de vineri seara de la Vecernie, pana Duminica seara la Vecernie, în cinstea învierii Domnului. Nu se fac metanii în cele 12 praznice împărătești și de la Pasti, până la Duminica Mare. Însă în locul lor se fac închinăciuni. Închinăciunile nu-s oprite tot

anul. Se fac două închinăciuni pentru o metanie.

Cine are canon de la duhovnic, să-și facă metaniile acasă, oricând, că-i sub canon.

— Ce ne puteți spune despre Rai?

— Așa cum *s-a silit omul să-și facă cortul în lumea aceasta, așa îl va avea în vecii vecilor. Eu mă duc să vă gatesc vouă loc (Ioan 14,2), zice Mântuitorul.

Cum și-a pregătit fiecare sufletul aici pe pământ, așa îl va dobândi în Rai! Vorba bătrânilor: „Cum îți vei așterne, așa vei dormi!” Unii au fost milostivi, alții au avut darul rugăciunii, unii au fost postitori, alții au mers cu evlavie la biserică, alții au avut dragoste să citească sfintele cărți, alții au avut răbdare în necazuri. Fiecare și-a pregătit locul aici și cum și-a pregătit, așa se va veseli în vecii vecilor!

De aceea, cei ce vă aduc pe voi pe aici pe la mănăstiri, sunt îngerii care ve pazesc de la Botez, ca să mai faceți ceva pentru suflet, cât mai este vreme, ca numai Mântuitorul știe câtă vreme mai avem!

— Este buna cartea cu douăsprezece vineri?

— Cartea cu douăsprezece vineri a rămas de la bogomili, un fel de sectari ai bulgarilor din secolul XII. Este carte apocrifă, adică neaprobata de Sfântul Sinod. Tot așa nu-i bun „Visul Maicii Domnului”, nici „Epistolia”. Dar Biserica le-a tolerat, le-a îngăduit, pentru ca multă lume *s-a întors la pocăința după ele, dar nu sunt aprobate de Sfântul Sinod.

Cele mai bune sunt Acatistul Maicii Domnului și Paraclisul Maicii Domnului. Acestea au mare putere și sunt aprobate de toate Sinoadele Ecumenice. Să le citiți în fiecare zi.

Citiți Acatistul Bunei Vestiri, cel mai renumit; Acatistul Acoperământului Maicii Domnului, când ai o supărare mare, să te acopere Maica Domnului; și Acatistul Maicii Domnului numit „Bucuria tuturor scârbiților”.

Ai văzut în Ceaslov, când ai scarbe mari și-l citești, Maica Domnului îți da bucurie; și Paraclisul este pentru calmare. Când ești nervos, când ai supărare în casa și-i tulburat soțul sau soția, citiți Paraclisul Maicii Domnului cu

candela apansa la sfintele icoane și va liniștiti.

Aceasta putere are Paraclisul Maicii Domnului, ca să dea liniște în familie și în casă.

— Părinte, a mai apărut ceva: „Scrisoarea Domnului nostru Iisus Hristos despre patimile care le-a suferit”.

— Sunt bune toate, dar este mai bine să citiți Acatistul Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căci este aprobat de toate Bisericile. Acatistul cu tot cu canoane, și împreună cu Canonul de pocăința către Mântuitorul, ne ajuta cel mai mult.

Dar învățați-vă cea mai puternică rugăciune, după rugăciunea domneasca „Tatăl nostru”, care este rugăciunea inimii adică sa zici mereu în minte și în inima: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!” Sau poți să zici și așa: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale și ale tuturor sfinților, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”

Aceasta este o rugăciune scurta, dar are mare putere. Este bine *s-o repeti și în tren și pe drum și acasă, pana ce adormi seara *s-o ai în gură. Dacă ai numele lui Iisus Hristos, nu mai ai năluciri prin somn și supărări și visuri urate, pentru că nu se poate apropia satana de locul acela unde se pomeneste numele Mântuitorului cu toată inima, cu toată dragostea.

Afară de asta să știi ca dacă adormi seara neînchinat este mare păcat. Cât de obosit ai fi, zi măcar rugăciunile de seara pe scurt din Ceaslov, fa câteva închinăciuni și apoi culcă-te!

Dimineața, dacă pleci la lucru fără rugăciune, este la fel mare păcat. Sfântul Ioan Gura de Aur zice așa: „Se cade, mai înainte de toate în viața omului, să povatuiască nevinovata rugăciune”.

Când te-ai sculat dimineața, nu te apuca de treaba. Este un drac care se cheamă „înainte mergător” și are o ceata mare de draci pe fata pământului, care o trimite în casele creștinilor să să-i învețe, când se vor scula dimineața, să se apuce întâi de treaba. Cu noaptea în cap

să se apuce de treaba.

Nu! Întâi slăvește-L pe Dumnezeu, ca apoi Dumnezeu te întărește și poți să lucrezi cât zece oameni într-o zi.

— Dacă suntem obligați să lucrăm Duminica, ce trebuie să facem?

— În timpul de astăzi, vin mulți la mine, ca ei sunt siliti să lucreze Duminica și în sărbători mari. „Părinte sunt obligat să lucrez Duminica, ca dacă nu, îmi desface contractul de muncă!”

Hai să vă spun un lucru! Nu va supărați; banii care îi câștigați Duminica, să-i dați la săraci! Că este mai mare milostenia decât ținerea unei zile.

Ați văzut voi când Mântuitorul a vindecat pe femeia cea gârbova de optsprezece ani în sinagoga? Ați văzut ca vine mai-marele sinagogii și cu râvna legii se fățarnicește? Nu putea lovi pe Hristos cu cuvântul, că-l omora lumea, ca lumea ținea la Hristos.

Auzi ce spune fățarnicul: Șase zile sunt în care trebuie să se lucreze; în acestea veniți să vă vindecați, dar nu în ziua sâmbetei! (Luca 13,14).

Mântuitorul nu l-a mai rabdat: Fățarnice! Căci una avea în inima și alta în gură. Acela-i fățarnic, care are una pe limba și alta în inimă. Fățarnicia este mai rea decât toți dracii! Fățarnice, care din voi nu dezleagă boul sau asinul să-l ducă la apa, sau să-i dea mâncare? Și dacă tu dezlegi asinul și boul, în ziua sâmbetei, pe aceasta fiica a lui Adam, pe care, iată, a legat-o satana de optsprezece ani, nu se cădea *s-o dezleg în ziua sâmbetei? (Luca 13,15 - 16).

A numit-o fiica, că era credincioasă. Era cu capul în jos, ca la rugăciune. Numai a spus și a îndreptat-o. Și atunci, vedeți voi, a ține sâmbătă era un lucru mare; iar a vindeca și a ajuta pe cineva din mila, era mai mare bine, ca a vindecat-o în ziua sâmbetei.

Ai văzut ca apostolii în ziua sâmbetei smulgeau spice și mâncau și cate minuni nu au făcut în ziua sâmbetei, ca să răstoarne părerea acelor sambatari, care voiau să-și facă dreptate.

Ce? Sâmbătă *s-a făcut pentru om, nu omul pentru

sâmbătă (Marcu 2,27). Deci voi, dacă sunteți forțați de împrejurări să lucrați, lucrați cinstit, corect și să nu furați. Nu-i voie să furi nici de la stat, nici de la nimeni, și banii care-i câștigi Duminica sau în sărbători, să-i dai la săraci, că-i mai mare milostenia decât ținerea unei zile!

— Părinte Cleopa, apar filme acum care aduc hule la adresa Mântuitorului, care tulbura tineretul. Ce atitudine trebuie să ia Biserica fata de asemenea lucruri?

— Frate, nu-ți fie frică de asta! Ai văzut ce i-a spus Mântuitorul lui Petru? Iată: Cine zic oamenii că sunt Eu?... Unul că ești Ilie altul că ești Ieremia sau unul din proroci... Dar voi cine ziceți că sunt? (Matei 16,13 - 15). *S-a sculat Petru și a zis: Doamne, Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu Celui viu. Și i-a răspuns Mântuitorul: Tu ești Petru și pe aceasta piatra voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui (Matei 16,16 - 18). Cine sunt porțile iadului? Sfântul Atanasie cel Mare zice: „Porțile iadului sunt gurile ateilor, gurile necredincioșilor, gurile ereticilor, gurile sectarilor; aceștia nu vor birui Biserica lui Hristos, că este întemeiata pe Piatra cea din capul unghiului”.

Necredincioși sunt de când e lumea. Și apoi Piatra cea din capul unghiului este Hristos. Niciodată Biserica nu va cădea. Când se ridică unul și hulește Biserica și pe Hristos, lasă-l, dă-i pace, ca Dumnezeu nu se judeca cu el aici! Ci când va veni la judecata.

— În asemenea condiții, dacă vine unul și-l auzi hulind sau ocarand sau a pus un motiv anticreștin, poți lua poziție creștina în fața lui să-l combați sau îl lași în voia lui?

— Iată, tocmai acum căutam ceva aici în cartea Sfântului Ioan Gura de Aur, numita Putul: „De vei auzi pe cineva înjurând în public pe Hristos, sau Biserica Lui, du-te și-i da palme, că ți-ai sfințit mâinile tale! Și chiar de vei suferi închisoare sau bătaie sau pedeapsa pentru asta, bucură-te, ca muceniec se socotește ție asta, dacă suferi că ai bătut pe cel ce hulește pe Hristos!”

Asta-i mărturisire de credință, dar mai trebuie și dreapta socoteala! Mântuitorul a spus: Păziți-vă de

oameni, că vor pune peste voi mâinile și vă vor duce la adunări și la soboare! (Matei 10,17). Și zice Sfântul Ioan Gura de Aur: „Când poți, ferește-te de primejdie! Iar pe urma dacă ai căzut în primejdie, să nu-ți pierzi curajul!” Sa mărturisești pe Hristos până la urmă!

— De ce trebuie să ne temem cel mai mult în viața?

— Cel mai tare să ne temem de Dumnezeu. Știi de ce? Pentru ca zice Scriptura: Cu frica Dumnezeu, se abate tot omul de la rău. Și auzi mai departe: Începutul înțelepciunii este frica Domnului. Asta o zice David și fiul său, Solomon.

— De cine trebuie să ne lipim cel mai mult pe pământ cât trăim?

— Porunca întâi o știi? Cum să n-o știi tu, mânca-te-ar Raiul! Câtă dreptate are Dumnezeu, să ne dea porunca întâi! Să iubești pe Domnul Dumnezeu din toată inima ta, din tot cugetul tău și din toată vartutea ta. Adică din toată ființa noastră. Din inima ia sufletul, din cuget ia mintea și din vartute ia trupul. Cu toată ființa să-L iubim! Să ne contopim în El cu toată ființa noastră!

Dar de ce? Cine ne-a dat noua minte? Cine ne-a dat trup? Cine ne-a dat suflet? Cine ne-a dat vedere? Cine ne-a dat auz? Cine ne-a dat miros? Cine ne-a dat gust? Cine ne-a dat pipăire? Cine ne-a dat viața? Cine ne-a dat de sine stăpânirea? Cine ne hrănește?

Cu toată ființa noastră să ne contopim cu Dumnezeu! Apostolul Pavel spune așa: Ce ai, omule, care n-ai luat? (1 Corinteni 4,7) Ai viața! Cine ți-a dat-o? Ai minte! Cine ți-a dat-o? Ai vorbire! Cine ți-a dat-o? Ai vedere! Cine ți-a dat-o? Ai miros! Cine ți l-a dat? Ai gust! Cine ți l-a dat? Ai trup! Cine ți l-a dat? Ai sănătate! Cine ți-a dat-o? Ai de sine stăpânirea, când să faci bine sau nu! Cine ți-a dat-o? Și dacă ai luat, de ce te mandresti ca și cum nu ai luat?

De aceea în porunca întâi Dumnezeu cere prea cu dreptate, să-L slujim cu toată ființa în veacul veacului. De El să ne lipim cu toată ființa! Ca legea noastră creștina este cea mai desăvârșita de sub cer. Să iubim pe Făcătorul, Care ne-a adus din neființa la ființa pe toți, și ne-a dat tot

ce avem noi în ființa noastră.

— Iubirea creștina fata de om, este de aceeași măsura?

— Nu! auzi ce spune: Iar a doua porunca, asemenea acesteia, să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți (Matei 22,39). Iubirea de aproapele are măsura. Pe aproapele să-l iubim, nu ca pe Dumnezeu, numai ca pe tine însuți. „Eu vreau să mă mântuiesc, te iubesc pe tine, dar hai cu mine la mântuire! Eu vreau să mănânc, hai și tu!...”

Îl iubești numai în măsura ta. Iar cu Dumnezeu te cufunzi cu nemarginire în iubirea Lui, cu toată ființa. Deci a doua porunca are măsura, cu treapta; în măsura în care ma iubesc pe mine. Iar cea dintâi nu mai are măsura, fiindcă se contopește cu ființa cea nemarginită a lui Dumnezeu.

— Ce înseamnă cuvântul: N-a făcut Hristos în patria Sa multe minuni, pentru necredința lor. Nu putea să facă minuni să-i întoarca și pe ei?

— Știi de ce n-a făcut minuni? Nu credeau! Ca un știutor al inimilor, n-a făcut minuni, ca nu cumva, făcând minuni și ei necrezând, să se osândească. Tot din dragoste, din mila lor. „Ma duc la aceia care cred, ca dreptatea Mea ma silește să-i pedepsesc, și mai bine nu fac aici minuni”.

Dar nu canta prorocul prin Duhul Sfânt: Mila și judecata voi canta Ție, Doamne! Dumnezeu este nemarginit în milostenie, este nemarginit și în dreptate. Dacă le-ar fi făcut minuni, dreptatea Lui avea să-i pedepsească, dar așa nu. El i-a cruțat, ca nu erau pregătiți să primească.

EDITURA EPISCOPIEI ROMANULUI